Uluslararası Konferans

İstanbul, 24 Ağustos 2016

Yaşamın ve Evrenin Kökeni

Teknik ve Bilim Araştırma Vakfı

İÇİNDEKİLER

Giriş 5

Altuğ Berker'in sunumu:
"Darwinizm Bilimin Eğitimini Engelliyor " 8

"Ara Fosil Bulundu" İddiası Bir Sahtekarlıktır 10

Darwinist Eğitimin Getirdiği Felaket: Çocuk Katiller 14

Dr. Fazale R. Rana'nın sunumu:
"Neden Allah'ın Varlığına İnanıyorum" 15

Hayatın Kompleks Yapısı 18

Tesadüflerle Açıklanamayan DNA 20

Evrimcilerin DNA Hakkında İtirafları 24

Evrimcilerin Çaresizliğine Bir Örnek Daha : 'RNA Dünyası' Senaryosu 30

Evrimcilerin DNA'nın Tesadüfen Oluşamayacağı ile İlgili İtirafları 35

Prof. Dr. Anjeanette 'AJ' Roberts'in sunumu:
"Yanlış Evrimi Düzeltmek" 34

Hücre Bir Bütün Olarak Var Olmadan Protein Oluşamaz 35

Hücre İçinde 7/24 Protein Temizliği Ve
Bakımı Yapan Moleküler Makineler 40

Neo-Darwinizm Çırpınışı ve Mutasyon Açmazı 43

Türleşme Aldatmacası 46

Darwinistlerin Mikro ve Makro Evrim Yanılgıları 51

Evrenin Genişlemesi ve Big Bang'in Keşfi 57

Tevrat'a göre Kainattaki Düzen ve Yaratılış 59

Dr. Jeff Zweerink'in sunumu:
"Evrenin Başlangıcı ve Tasarımı" 61

Big Bang'in Zaferi 63

Bilim ve Materyalizmi Birbirinden Ayırmak 64

Evrenin Yaratılışına Dair Kuran'daki İşaretler 68

Evrenin Bir Başlangıcı Olduğu ile İlgili Darwinistlerin İtirafları 71

Proteinlerde Neden Doğadaki 200 Amino Asitten
Sadece 20 Tanesi Kullanılır 75

Kainatı Tesadüf ler değil Allah Yaratmıştır 78

Dr. Oktar Babuna'nın sunumu:
"Evrim Teorisinin Çöküşü ve Yaratılış Gerçeği" 83

'Mutasyonlar Evrimleştirir' İddiası Bir Sahtekarlıktır 86

Kambriyen Fosillerinin 70 Saklanması bir Aldatmacadır 92

"Piltdown Adamı" Bir Sahtekarlıktır 90

Doğa Kanunlarını İnsanlara Uygulama Hatası 102

Dr. Cihat Gündoğdu'nun sunumu:
"Darwinizm Her Tür Zulmü Legal Hale Getrimeye Çalışır" 105

Sonuç 111

Giriş

Amerika Birleşik Devletleri ve Türkiye'den bilim adamlarının konuşmacı olarak katıldıkları, birçok ülkeden akademisyen, araştırmacı, öğrenci, işadamı ve gazetecinin izlediği, Hayatın ve Evrenin Kökeni konulu Uluslararası Konferans, Sayın Adnan Oktar'ın Fahri Başkanı olduğu Teknik ve Bilim Araştırma Vakfı (TBAV) tarafından Conrad Istanbul Bosphorus Oteli Balo Salonu'nda 24 Ağustos 2016 tarihinde gerçekleştirildi.

Bu önemli uluslararası konferans, bilimin gerekliliğinin vurgulanması, bilimsel gerçeklerin tarafsızca sunulması ve son bilimsel gelişmeler ışığında varılan sonuçların topluma duyurulması açısından son derece önemli bir organizasyon olmuştur.

500'den fazla katılımcının yer aldığı uluslararası konferansta konuşmacılar; moleküler biyoloji, biyokimya, hücre biyolojisi ve astrofizik dallarında uzman, kendi alanlarında sayısız kitaplar yazmış ve konferanslar vermiş, üniversite kürsülerinde bu alanlarda görevlerine devam eden saygın bilim adamlarıdır.

Konuşmacıların verdikleri deliller ve sundukları bilimsel argümanlar, bilim dünyasını iyiye ve doğruya yönlendirecek ve Türk gençliğini ve tüm dünyayı aydınlatacak değerli bilgiler içermektedir. Bu yönüyle Hayatın ve Evrenin Kökeni konulu uluslararası konferansımız, tüm dünyaya ve geleceğe ışık tutacak, son derece önemli ve etkili bir girişim olmuştur.

Altuğ Berker'in sunumu:
"Darwinizm Bilim Eğitimini Engelliyor"

Albert Einstein'ın şu sözüyle başlamak istiyorum:

"Tabiatta öylesine yüksek bir akıl kendini gösteriyor ki, insanın en ince düşünceleri ve buluşları bu aklın yanında sönük bir gölge gibi kalıyor."

İşte bu hayranlık uyandırıcı aklın sahibi Allah'tır.

Aslında bunu anlamak için bir bilim adamının sözüne ihtiyacımız yok. Kendi aklımız bir Yaratıcı'nın varlığını anlamak için yeterli çünkü hepimiz gördüğümüzü muhakeme edebiliyoruz ve bir yargıya ulaşacak kabiliyetteyiz.

Milyonlarca çeşit canlının muhteşem mekanizmaları, binlerce çeşit meyve ve sebzenin varlığı, dünyanın hassas dengeleri, havadaki oksijenden azot oranına kadar her şey müthiş bir düzen içinde. Bunları bilmek ve görmek sonsuz akıl sahibi olan Allah'ın varlığını anlamamız için yeterli. Tabii ki bu konudaki en büyük yardımcımız her geçen gün ilerleyen bilim ve teknoloji.

Teknolojik gelişmelerin artması ile bilim daha net gözlem yapma imkanı buldu. Örneğin Hubble teleskobunun bulunması evrenin bir başlangıcı olduğunu ve yaratıldığını bize ispat etti. Teknolojik gelişmelerin artması ile elektron mikroskobunun keşfedilmesiyle birlikte canlı hücresinin alt parçacıklarına ve DNA'nın detaylarına inme imkanını da bulduk. Ve burada en küçük tesadüfe dahi yer olmayan mükemmel bir komplekslikle karşılaştık. Bu öylesine muhteşem bir düzendi ki geçtiğimiz senelerdeki önemli çalışmalardan biri olan İnsan Genomu projesini yürüten bilim adamları DNA'nın yapısının ve mükemmel işleyişinin kesinlikle üstün bir aklın varlığını gösterdiğini ifade ettiler. İnsan Genomu Projesinde görevli bilim adamı Gene Myers, DNA'da şahit olduğu düzendeki ihtişam karşısında şunları söylemişti:

Beni esas hayretler içerisinde bırakan yaşam mimarisidir... Sistem son derece kompleks. Sanki dizayn edilmiş gibi... Orada büyük bir akıl var. (San Francisco Chronicle, "İnsan Genomu Projesi", Tom Abate, 19 Şubat 2001)

Canlılık konusundaki en önemli delillerden biri ise hiç kuşkusuz ki fosillerin varlığı. Şu ana kadar bulunmuş olan yaklaşık 600 milyon canlı fosilinin hepsi günümüzde yaşayan örnekleri ile birebir aynı. Canlılar hiç değişmemişler, yani evrim geçirmemişler. Tıpkı aşağıda görülen ve milyonlarca öncesine ait hiç değişmeden günümüze gelmiş denizanası ve kaplumbağa fosillerinde olduğu gibi....

Evet, bilimin tüm dallarıyla elde edilen sonuçlar bizi Yaratılış'a götürüyor. Buna rağmen insanların çoğu bu gerçeklerden haberdar değil. Çünkü bilim dünyası bu konuda öyle büyük bir baskı altında ki bilimsel gerçekler ya gizleniyor ya da çarpıtılıyor. İdeolojik olarak materyalizmin ve kariyer olarak da bu ideolojiye destek veren kapitalizmin baskısı bu. Bilim adamlarının akademik yükselişini sağlamakta ve görüşlerini ifade etmekte kullandıkları platformlar hep bu baskıyı kuranların kontrolünde.

Batıl Darwinizm dininin savunucuları bu konuda öylesine baskıcı ve zorba bir politika izlemektedirler ki, evrim karşıtı konuşmak o kişiye büyük zorlukların kapısını açmaktadır. Darwinist dayatmaya göre, evrim hakkında şüphe etmek veya Darwinist sahtekarlıkları dile getirmek suçtur. Evrimin kanıtlanmamış bir teori olduğunu ifade etmek de onlara göre büyük bir suçtur. Darwinizm aleyhtarı bir bilim adamının herhangi bir üniversitenin biyoloji bölümünde ders verebilmesi adeta imkansızdır. Darwinizm yanlısı bir gazetenin sayfalarında, evrimi çürüten bir fosilin resmini bulabilmek olanaksızdır. Bir lise biyoloji öğretmeninin, evrim teorisi üzerinde bazı şüpheleri olduğunu ifade etmesi büyük bir hatadır. Muhtemelen bu kişinin kısa bir süre içinde işine son verilecektir.

Bu baskının örnekleri çok fazladır: Örneğin biyoloji profesörü Caroline Crocker'ı ele alalım, evrim teorisini sorguladığı için George Mason Üniversitesi'nden atılmıştı. O dönem yaşadıklarını şu sözlerle anlatmıştı:

> *Amirim beni ofisine çağırdı ve "Yaratılış konusunu ders olarak öğrettiğin için seni disipline göndermem gerekiyor" dedi. O eğitim dönemi sonunda işimi kaybettim. (Expelled "No Intelligence Allowed" belgeseli)*

Biyolog Dr. Richard von Sternberg'in ise, evrimi sorguladığı ve evrim karşıtı yazarların açıklamalarına yer verdiği için Ulusal Tarih Müzesi'ndeki (National History Museum) işine son verilmişti. Bu gibi işten çıkarılmaların, dışlanmaların tek bir nedeni vardır. Üniversiteler, bilim dergileri ve benzeri kurum ve kuruluşlar materyalist felsefeyi destekleyenlerin idaresindedir. Ve onlar da tesadüf masalını savunan evrim teorisinin desteklenmesini ve anlatılmasını isterler. Bunun dışında görüş ifade edenleri bilim dünyasında barındırmazlar. Üniversitelerden ilişiğini keserler, dergilerde yazılarını yayınlatmazlar. Hatta bütün ülkelerde eğitim sistemine de hakimdirler ve evrim teorisinin hikayelerini sanki doğruymuş gibi çocuklara anlattırmaktadırlar.

Evrimin "güçlü olan kazanır" ya da "hayatta kalmak için ezmelisin" benzeri dogma inançlarıyla büyüyen çocuklar acımasız bir ahlakın eğitimini almaktadırlar. İnsanın bir hayvandan türediği dolayısıyla değersiz olduğu gibi Darwinist yalanlarla büyüyen nesiller elbette ki sorunlu yetişmektedir. İşte bütün bu tehlikelere karşı bilime ve vicdana inanan sizin gibi gerçekleri anlatan dürüst bilim insanları geleceğimizin aydınlanmasında öncü olacaklardır. Çekinmeden gerçeği ifade edebilmek bir erdemdir ve cesur yürekli insanların önemli bir meziyetidir. Gerçek, bütün yanlışları, yalanları mutlaka ortadan kaldırır. Bu, bazen biraz zaman alabilir. İşte bizler şimdi o zamanın içindeyiz. Hiç kuşkusuz ki bu zamanı sizler gibi, bizler gibi iyi kullanan, doğruyu anlatmak için çaba gösteren insanlar kazanacak. Bu insanların gözünde ve bu insanları yaratan Yaratıcımız Katında değerlidir. Ve onlar sayesinde diğer insanlar da kazanacak. Benliklerini, yaşamlarını ve sonsuz geleceklerini. Konuşmamı tamamlamadan, bir konuyu da hatırlatmadan geçemeyeceğim. Tabii ki Darwinizm denilince hemen aklımıza sadece Türkiye'de değil, dünya çapında da çok önemli etkisi olan bir insan geliyor. Vakfımızın Fahri Başkanı Sayın Adnan Oktar ya da yurtdışında bilinen müstear ismiyle Harun Yahya. Bu konferanstaki birçok çalışma da kendisinin eserlerinden faydalanılarak hazırlandı.

Sayın Adnan Oktar'ın 300'ü aşkın eseri var ve kendisi eserlerinin çoğunda Darwinizm'i bilimsel delillerle çürütüyor. Darwinist diktatörlüğe yazılı ve sözlü olarak çok kapsamlı şekilde dikkat çeken, evrim teorisi ve Sosyal Darwinizm bağlantısını ortaya koyan, bunun toplumsal zararlarını da yoğun olarak anlatan kişi yine Fahri Başkanımız Sayın Adnan Oktar'dır. Özellikle belirtmek isterim ki, kendileri sizlerin ülkemizde bulunmanızdan ve bu bilim etkinliğine katılmanızdan büyük memnuniyet duydular. Bunu da ifade etmek isterim.

"Ara Fosil Bulundu" İddiası Bir Sahtekarlıktır

Darwin döneminde ara fosillerin yokluğu, aşılabilir bir problem olarak görülüyordu. Darwin, yeryüzü katmanlarında teorisini doğrulayabilecek tek bir ara fosil bulunamamış olmasını şaşkınlıkla karşılıyor, ama yine de bunların "gelecekte bulunacağına" inanıyordu. Türlerin Kökeni kitabının "Teorinin Zorlukları" bölümünde konuyla ilgili olarak şunları yazmıştı:

> *Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.*[1]

Darwin'in beklentisini yalanlayan ve yaklaşık 150 yıldır bir tane bile bulunamayan ara fosiller, Darwin'in teorisini yerle bir etti. Yapılan kazılar sonucundan 600 milyondan fazla fosil çıkarıldı. Bu fosiller, Darwinizm'in dehşetli yenilgisini kesin olarak ilan ettiler. bu fosillerin tamamı tam ve mükemmel canlılara aittiler. Büyük bir kısmı günümüzde yaşayan canlıların milyonlarca yıl önceki örnekleriydiler. 600 milyon fosil arasında ise bir tane bile ara fosil bulunmuyordu.

Ara fosil yokluğu Darwinizm'in ölümü demekti ve batıl Darwinizm dininin savunucuları tarafından kabul edilemez bir durumdu. İşte bu nedenle Darwinistler, geleneksel yöntemlerine başvurdular ve hayali ara fosiller üretmeye başladılar. Bugün Darwinist kaynaklı yayınlara, bu konuyu işleyen lise ve üniversite kitaplarına baktığımızda ara form adı altında tanıtılmış olan tüm canlı fosillerinin aslında birer sahtekarlık ürünü olduğunu görürüz. Kimi zaman soyu tükenmiş canlılar, kimi zaman hayali çizimler, kimi zaman tek bir diş fosili, kimi zaman da bir laboratuvar ortamında hileyle hazırlanmış kafatasları kullanılarak üretilmiş olan bu uydurma deliller, ara fosil olmayışının ve Darwinizm'in bir aldatmaca olduğunun önemli birer kanıtıdır.

Matematik profesörü Wolfgang Smith ara fosil olmadığı gerçeğini açıkça itiraf eden bilim adamlarındandır:

> *En temel düzeyde, çok açık ve ayrıntılı şekilde ortaya çıkmıştır ki, ara fosil yoktur ve sözde kayıp halkalar gerçek anlamda var olmamıştır.*[2]

Evrimci paleontolog Stephen Stanley ise ara fosil olmadığı gerçeğiyle ilgili şunu söylemiştir:

> *Bilinen fosil kayıtları büyük bir morfolojik geçişi gerçekleştirebilen tek bir filetik (ırka ait) evrim örneği bile gösterememiştir bu nedenle de basamaklı modelin geçerli olabileceğine dair bir kanıt da sunmamaktadır.*[3]

Kansas Üniversitesi'nden Jeolog Ronald R. West'in ise bu konudaki yorumu şöyledir:

> *Eğer evrim doğru olsaydı, fosil kayıtlarının şunları göstermesi gerekir:*
>
> - *Hayata dair deliller taşıyan en eski kayaçlarda fosilizasyona girebilecek en eski başlangıç yaşam formlarına rastlanmalı,*
> - *Daha genç kayaçlar daha komplex yaşam formlarının fosillerinin delillerini taşımalı,*
> - *Yaşam formlarında basitten daha karmaşığa doğru basamaklı bir geçiş olmalı,*
> - *Çok yüksek sayıda ara geçiş formları fosilleri olmalıydı.*
>
> *Oysa ki, birçok bilim adamının yazdığının aksine, fosil kayıtları Darwin'in evrim teorisini desteklemez.*[4]

Darwinistler, şimdiye kadar tek bir gerçek ara geçiş form örneği getirememişlerdir. Yeryüzü katmanlarından tek bir tane bile ara fosil çıkarılmamıştır. Evrim müzelerinde sergilenen tek bir gerçek ara form örneği yoktur. 600 milyon fosilin tamamı evrimi reddetmiştir. Bunların tümü, ya günümüzde yaşayan ya da soyu tükenmiş canlıların, tam, eksiksiz, mükemmel fosil örnekleridir. Ara form yokluğu artık Darwinistlerin bile inkar edebilecekleri gibi değildir. Kimi zaman Darwinistler, çeşitli zorunluluklar karşısında bunu açıkça belirtmek durumunda kalırlar. Buna bir örnek evrimci paleontolog Colin Patterson'un konuyla ilgili ifadeleridir:

> *Evrimsel geçişlere dair kitabımdaki (Evolution) doğrudan örnek eksikliği konusundaki yorumlarınıza tamamen katılıyorum. Eğer fosil ya da canlı bildiğim bir tane olsaydı, kesinlikle kitabıma eklerdim... Açık konuşacağım fosil kayıtlarında, birinin sağlam bir argüman oluşturacağı tek bir tane ara geçiş formu yoktur.*[5]

Ara form yokluğu, Darwinistlerin büyük çoğunluğunun yaptığı gibi laf arasında geçiştirilecek veya önemsiz bir konu gibi karşılanacak bir durum da değildir. Ara form yokluğu evrimin yokluğu anlamına gelir. Evrim teorisinin geçerli olması için tek bir fosil yeterli değildir, birkaç fosil de yeterli değildir. Bu fosillerin milyonlarca olması gerekir. Fakat mevcutta bir tane bile ara fosil bulunmamaktadır. Dolayısıyla yalnızca bu gerçek – yani 2000'li yılların başlarında fosil kayıtları yaklaşık %100'e ulaşmışken milyarlarca olması gereken ara fosillerden tek bir tanesine bile ulaşılamamış olması – evrimin bir yalan olduğunun başlı başına çok güçlü ve kesin bir kanıtıdır.

Oxford Üniversitesi zooloji bölümünden Mark Ridley fosil kayıtlarının evrime bir Darwinist yalanı ortaya çıkarmak dışında hiçbir şey sağlamadığını şu şekilde açıklamıştır:

> *İster aşamalı ister sıçramalı evrimi savunuyor olsun, hiçbir gerçek evrimci, fosil kayıtlarını özel yaratılışın karşısında evrimi savunmak için kullanmaz...*[6]

İlginç olan, Darwinistlerin -bu gerçeğe rağmen- daha sonra örneklerini göreceğimiz gibi, eksiksiz, tam, mükemmel formdaki fosilleri halen ara fosil olarak sunmaya çalışmaları veya ara form fosillerini kendileri

üretmeleridir. Sahtekarlığa başvurulmasının sebebi kuşkusuz bilimsel gerçek bir delil getirememeleridir. Darwinizm'i sahte yapan en önemli unsur zaten bu batıl dinin savunucularının, yalana, aldatmaya mecbur olmalarıdır. Bu batıl dini savunanlar sözde bilim adına hareket ettiklerini söylemektedir, oysa ki bilimin getirdiği sonuçlar evrim teorisini açıkça yalanlamaktadır. Darwinistlere göre, batıl Darwinizm dininin ayakta kalması yalnızca sayısız yalan yoluyla gerçekleştirilebilir. Bu nedenledir ki Darwinistlerin, bu düsturun bir parçası olarak yaptıkları "ara fosil bulundu" propagandası da büyük bir sahtekarlıktır.

1- Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 172, 280
2- Wolfgang Smith, Teilhardism and the New Religion, A Thorough Analysis of the Teachings of Pierre Teilhard de Chardin, Rockford IL, Tan Books and Publishers, Inc. 1988, s. 8 - Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 181
3- Stephen Stanley, Macroevolution: Pattern and Process, San Francisco CA, W. H. Freeman, 1979, s. 39 - Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 153
4- Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 153
5- Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 152
6- Mark Ridley, "Who Doubts Evolution?", New Scientist, vol. 90, 1981, s. 831 - Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 152

Darwinist Eğitimin Getirdiği Felaket: Çocuk Katiller

Son yıllarda Avrupa ve ABD'de gerçekleşen silahlı okul baskınlarında çok sayıda öğrenci katledildi. Medya çoğu zaman bu katliamları bunalımlı veya antisosyal kişilik bozukluğa sahip insanların eseri olarak yansıttı. Ancak dikkatlice incelendiğinde bu katliamların ardında bambaşka bir etken daha göze çarpıyordu: Yaşamın, güçlü ile zayıfın mücadelesi olduğunu iddia eden evrim teorisi.

Darwinist eğitimde anlatılan evrim teorisi, insanlara hayatlarının bir amacı olmadığı yalanını aktararak onları her türlü umut ve sevinçten yoksun, karamsar ve cani kişilikli ruh hastalarına çevirmektedir. Bu da insanları seri katil yapmakta, hatta onları insan eti yiyecek kadar psikopatlığa sürüklemektedir. İnsanlara, bir Yaratıcı'ya karşı sorumlu olmadıkları yalanını telkin etmeye çalışan; onları amaçsız, sorumsuz, başıboş varlıklar olduğuna inandıran; insanı bir hayvan olarak gören ve ölümü bir son gibi göstererek insanları ahiret gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışan bu sahte dinin okul katliamları benzeri çok sayıda olumsuz sonucu vardır:

Jokela Lisesi Katliamı

7 Kasım 2007 tarihinde, 7 öğrenciyi ve 1 öğretmeni katleden, ardından da intihar eden 18 yaşındaki Pekka-Eric Auvinen, katliamı gerçekleştirmeden önce YouTube internet sitesine bıraktığı mesajda kendisini anti-sosyal bir sosyal Darwinist olarak tanımlıyor ve şunları söylüyordu:

> *"Ben sadece doğal seleksiyona inanan bir anarşistim. İnsanlar doğal seleksiyonu tekrar uygulamaya sokmalı. Hayvanlar bu şekilde yaşıyor, insanlar da neden öyle yaşamasın ki, bizler de nihayet sadece hayvanlarız. Biz insanlar yeryüzündeki en kötü hayvanlarız... Bu yüzden [doğal seleksiyon] olmalı. Ne kadar erken olursa o kadar iyi... Güçlü olanlar hayatta kalırken, zayıf olanlar ölmeliler. Bu, güçlü olanın hayatta kalmasıdır, doğal seleksiyondur. Hayvanlar sürekli olarak ölürler. Bir köpeği, başka bir köpek öldüğü için ağlarken görmezsiniz. İnsanlar da ölürler. Tepki, aynı şekilde olmalıdır. Bu sadece doğal birşeyden ibarettir, büyük veya önemli bir şey değildir. Kanun da yargılayıcı da benim. Benim üzerimde hiç bir otorite yok. Amacım için savaşmaya ve ölmeye hazırım. Doğal Seleksiyoncu olarak yeterli görmediğim, insanlığın yüzkaralarını, doğal*

seleksiyonun başarısızlıkları olan herkesi elimine edeceğim... Ben farklıyım, bir adım daha evrimleştim." (Pecca-Eric Auvinen'e ait "My Philosopy" isimli video)

Columbine Lisesi Katliamı

20 Nisan 1999 tarihinde ABD'nin Colorado eyaletinde Columbine Lisesi'nin iki öğrencisi, 18 yaşındaki Eric Harris ve 17 yaşındaki Dylan Klebold da okullarına silah ve bombalarla gitmişler, 12 öğrenciyi ve 1 öğretmeni 30 dakika içinde öldürdükten sonra intihar etmişlerdi. Saldırı anında Harris'in üzerindeki tişörtte, "Doğal Seleksiyon" yazıyordu. Saldırıdan sonra Harris'in evinde ele geçirilen yazıların çoğunda doğal seleksiyon ve üstünlük hislerinden söz ediliyordu. Haris ve Klebold, daha önce internete yükledikleri anlaşılan videolarında da sürekli olarak sözde "daha evrimleşmiş" olduklarından ve sözde "insanlığın üstünde" olmanın nasıl bir duygu olduğundan söz ediyorlardı.

Sadece bu örneklerde bile görüldüğü gibi Darwinizm, masum beyinleri, rahatlıkla bir canavara dönüştürebilmektedir. Bir an önce yapılması gereken, Darwinizmin tek taraflı telkin edilmesine son verip, müfredatta Darwinizme karşı çıkan bilimsel gerçeklere de yer verilmesidir.

Eğitim politikalarını belirleyenler, Darwinist eğitimin bu tarz sonuçlar oluşturabileceğini bilmeli, bu sorumluluğu üzerlerinde hissetmelidirler. Müfredatın bu yönde düzenlenip, gençlerin Darwinizm'in bilimsel çöküşü ve ideolojik arka planı hakkında bilgilenmesi sağlanmalıdır.

Dr. Fazale R. Rana'nın sunumu: "Neden Allah'ın Varlığına İnanıyorum?"

Bugün burada olmaktan onur duyuyorum. Bu konferansın bir parçası olmak bir ayrıcalık. Her yeri çatışmalarla dolu dünyamızda Hristiyanlarla, Müslümanların bir araya gelerek ortak bir amaç için çalıştığı böyle bir projede yer aldığım için mutluyum. Bu çalışmanın amacı Allah'ın varlığının bilimsel delillerini göstermek ve evrimci paradigmanın karşısındaki bilimsel gerçekleri ortaya koymak. Şu çok önemli ki: Müslümanlar ve Hristiyanlar her iki hedef üzerinde anlaşabilirler.

İkinci olarak ise evrim teorisine karşı ortaya konan bilimsel deliller son derece önemli. Çünkü evrimci iddialara göre eğer evrimsel mekanizmalar hayatın kökenini, tarihini ve yaşamın tasarımını açıklayabiliyor ise, bu durumda inananlar ve inanmayanlar bu soruya cevap vermeli: "Peki Yaratıcı'nın rolü nedir?" Aslında, evrimci biyolog ve ateist Richard Dawkins, *Kör Saatçi* adlı kitabında şöyle yazıyor:

> *"Darwin'den önce ateizm mantıksal açıdan kabul edilebilir olsa da; Darwin sayesinde entelektüel anlamda tam anlamıyla bir ateist olmak mümkün oldu."*

Bu gibi açıklamalar dünyada pek çok kişinin "bilim ve din arasında çatışma olduğu ve bilimin bu savaşı kazandığı" gibi bir yanılgıya inanmasına neden olmuştur. Pew Araştırma Vakfı'nın 2015 yılının Ağustos ayında yayınladığı anket sonuçlarına göre Amerika Birleşik Devletleri'nde kiliseye hiç gitmeyen veya çok nadir giden nüfusun neredeyse yüzde 75'i bilim ile din arasında çatışma olduğuna inanıyor. İşte bu çatışma algısından dolayı insanlar Allah'ın varlığının delillerini kabul etmeyi reddediyorlar. Aynı anket sonuçlarına göre her hafta düzenli olarak kiliseye giden kişilerin yüzde 50'si ise yine bilim ile Hristiyanlık arasında çatışma olduğuna inanıyor.

Aslında benim bir Yaratıcı'nın var olması gerektiğine inancım bilim sayesinde oldu. Üniversiteye başladığımda tam bir agnostiktim. Allah'ın var olup olmadığı konusunda bir fikrim yoktu ve açıkçası din konusu beni pek de ilgilendirmiyordu. İlgilendiğim asıl konu biyokimyaydı. Tüm dikkatimi bu dalda doktora yapmaya vermiştim. Üniversitedeyken biyolojik sistemlerin kökeni, tarihi ve tasarımında evrim mekanizmalarının etkili olduğuna inanıyordum. Ne var ki bu inancım dikkatli bir araştırmaya değil sadece biyoloji profesörlerimden öğrendiklerime dayanıyordu. Profesörlerime saygımdan dolayı evrim hakkındaki iddialarını tereddütsüz kabul ediyordum. Bir çok yönden evrimsel açıklamalara karşı beslediğim yersiz güvenim agnostisizmi de besliyordu. Amerika'daki üniversitelerde yaptığım konuşmalarda öğrencilerin aynı benim gibi herhangi bir eleştiri getirmeden evrimsel yaklaşımları hemen benimsediğini görüyorum. Bunun sebebi benim gibi profesörlerin onlara doğruları öğrettiklerine inanmaları.

Üniversiteden mezun olduktan sonra, görüşlerim değişti. Biyokimya üzerinde yaptığım derinlemesine incelemeler bende Allah'ın var olması gerektiği kanaatini doğurdu. İhtisas eğitiminin başlıca hedeflerinden biri öğrenciye bilimsel deliller aracılığıyla bağımsız düşünmeyi ve uzmanlar ne derse desin, sadece delillere dayanarak sonuçlara varmayı öğretmesidir. Ben de bağımsız düşünmeyi öğrenmeye başlamışken lisans eğitimim esnasında sormadığım bazı soruları sormaya başlamıştım. Bu sorulardan biri hayatın kökenine dairdi. Biyokimyasal sistemlerdeki mükemmel tasarım, karmaşıklık ve ustalık beni bu soruyu sormaya itmişti. Öğrenmek istediğim şuydu: Bilim camiası böylesine olağanüstü biyokimyasal sistemleri nasıl olup da mekanik süreçlerle açıklayabiliyordu? 30 sene önce bilim camiasının öne sürdüğü tezler acınacak derecede yetersizdi ve bu beni oldukça şaşırtmıştı. Bunları görünce sadece kimyasal ve fiziksel süreçlerin hayatın kökenini açıklayamayacağına inandım. Bu farkındalığım, tasarım ve biyokimyasal sistemlerdeki olağanüstülük ile bir araya gelince, sadece entelektüel sebeplerden dolayı bir Yaratıcı olması gerektiği ve bu Yaratıcı'nın evreni yoktan yarattığı sonucuna vardım. Bu kanaate 30 yıl önce vardım. Sonra ortaya çıkan yeni bilimsel deliller de Allah'ın varlığına dair inancımı teyit eder nitelikte oldu. Biyokimyanın sunduğu deliller ile

Allah'ın varlığı çok açıkça görülüyor, dahası hayatın kökenine dair evrimsel sorunlar özellikle son 30 yıl öncesine kıyasla Yaratıcı'nın varlığının delillerini güçlendiriyor.

Şimdi bir biyokimyager olarak Yaratıcı'nın neden var olması gerektiğini anlatmak istiyorum. Bu görüşümü üç anahtar kelimeyle özetleyeceğim: **Parmak İzleri**, **Başarısızlık** ve **Meydana Getirme**.

PARMAK İZLERİ: Biyokimyasal sistemlerde Yaratıcı'nın eseri, parmak izleri görülmektedir.

Bir biyokimyager olarak dikkate değer bulduğum konulardan biri hücredeki kimyasal sistemlerin ayırıcı özelliklerinin insan elinden çıkmış bir eserdeki özelliklerle birebir aynı olması. Diğer bir deyişle insanlar herhangi bir objeyi ya da aleti tasarladığı, yaptığı ya da keşfettiği zaman, o tasarımda bir aklın belirleyici özelliklerini bırakır. Aynı özelliklerin biyokimyasal sistemlerin temelinde var olması beni çok etkiliyor. Eğer belirli yapılar insan aklının varlığına işaret ediyorsa ve bu özellikleri hücredeki biyokimyasal sistemlerde de görebiliyorsak, canlılık söz konusu olduğunda tüm bunları bir "Aklın" eseri olarak düşünmemiz gerekmez mi?

Zamanımız kısıtlı olduğu için bugün bu özelliklerden yalnız bir tanesi olan, hücrenin içindeki bilişim sistemleri üzerinde durmak istiyorum. Biyokimyasal sistemler özünde bilişim sistemleridir. İçinde bilgi barındıran başlıca iki sınıf biyo-molekül vardır:

1) DNA ve RNA gibi nükleik asitler;

2) Proteinler.

Her iki molekül çeşidi zincire benzer bir yapıya sahiptir. Bu moleküller hücre mekanizmasının daha küçük, alt birim moleküllerinin baş-kuyruk şeklinde bir araya gelip moleküler zincirler oluşturmasıyla meydana gelirler. DNA ve RNA söz konusu olduğunda, bu alt birim moleküllere "nükleotid" veya bazen "genetik harf" denir. Bunlar A,G,C ve T harfleriyle gösterilirler. Proteinlerin alt birim molekülleri ise amino asitlerdir. Genetik kod içerisinde yirmi farklı amino asit kodlanmıştır. Hücredeki mekanizmalar yalnız bu 20 çeşit amino asidi kullanarak proteinleri inşa ederler.

Biyokimyagerler çoğu zaman proteinlerin inşa edilmesinde kullanılan RNA, DNA ve amino asitleri moleküler alfabeler olarak değerlendirirler. Alfabenin harfleri nasıl İngilizce veya Türkçe dilinde kelimeler oluşturmak için kullanılıyorsa, amino asit dizilimleri de hücre içinde belirli işlevleri gerçekleştiren biyokimyasal kelimeleri daha doğrusu –proteinleri– oluşturmak için kullanılır. Nükleotid dizilimleri de DNA üzerinde bilginin saklanması için kullanılır. Aslında DNA'nın işlevi hücre mekanizmasının protein inşa etmek için kullandığı bilgiyi saklamaktır. DNA molekülü üzerinde tek bir proteini oluşturmak için ihtiyaç duyulan bilgiyi içeren bölgelere gen adı verilir.

Biyokimyasal sistemlerin bilişim sistemleri olduğunun anlaşılması hayatın bir Aklın eseri olduğunu gösterir. Neden mi? Çünkü bilgi ile karşılaştığımızda, bu bilginin ardında bir akıl olduğunu fark ederiz. Size bir mesaj ulaştığında, veya bir elektronik posta geldiğinde, posta kutusunda bir mektup gördüğünüzde ya da yol üzerine yerleştirilmiş bir işaret ile karşılaştığınızda hiç şüphesiz bunları bir aklın ortaya koyduğunu düşünürsünüz. Size birisi bir bilgi aktarmaya çalışılıyordur. İşte aynı şekilde biyokimyasal sistemlerin içerdiği bilgiyi gördüğümüzde, ilk olarak bunların bir Akıl tarafından kaynaklandığını anlarız.

Ancak Yaratıcı'nın varlığının delilleri yalnız hücrenin içindeki bilgi ile sınırlı değil. Bu argüman çok daha ileri seviyede detaylar içeriyor. Moleküler biyolojinin sorunlarını inceleyen bilişim teorisyenleri hücre içindeki bilgi sistemlerinin yapısının insan dilbilgisindeki düzen ile neredeyse aynı olduğunu keşfettiler. Bu şunu gösteriyor, hücrenin içinde sadece bilgi var olmakla kalmıyor fakat bu bilginin bizim düzenlediğimiz şekilde organize edildiğini görüyoruz. Hücrenin içinde bir dil kullanılıyor. Bilimin bana öğrettiği en etkileyici şeylerden bir tanesi de biyokimyasal bilginin yapısı ve fonksiyonu ile ilgili. Aslında bu konu o kadar derin ki geceleri bu keşfin ne anlama geldiğini düşünürken çoğu zaman gözüme uyku girmiyor. Bilgisayar uzmanları ve moleküler biyologlar DNA'yı idare eden hücre düzeneğinin en temel seviyede tam bir bilgisayar sistemi gibi çalıştığını buldular. Allah'ın varlığının delillerini açıklamak açısından önemli olduğunu düşündüğüm için bu konuyu biraz açmak istiyorum.

Bu konunun anlaşılması için öncelikle bilgisayar sisteminin nasıl yapılandırıldığını düşünmemiz gerekir. Bilgisayar sistemleri için teorik zemin Turing makinesi diye adlandırılan soyut yapılardır. Bunlar gerçek makineler değildir, fakat bilgisayar uzmanlarının zihninde var olan soyut oluşumlardır. Turing makineleri basittir ve üç bölümden oluşur:

1) Girdi: sonlu kontrol diye tanımlanan bir yapıya giren şerit halinde bilgi.

2) Ölçülebilir kontrol: önceden belirlenmiş bir tarzda veri üzerinde işlem yaparak bunları değiştirir ve bir çıktı oluşturur. Ölçülebilir kontrol veri üzerinde sadece sınırlı operasyonlar gerçekleştirebilir.

3) Çıktı: Bu şekilde bir Turing makinesinin çıktısını, diğer bir Turing makinesinin girdisine bağlayabilirsiniz. Dolayısıyla oldukça basit makineleri alıp birleştirdiğinizde onlara kompleks işlemler yaptırabilirsiniz.

Anladığımız kadarıyla hücrenin içindeki mekanizmaların DNA üzerindeki işlemleri buna benzerdir. Örneğin DNA'nın replikasyon veya ikileşme süreci sırasında bunu görebiliriz. Dijital bilgi içeren DNA molekülü bir girdi olarak kabul edildiğinde, DNA üzerindeki bilgiyi yöneten proteinler ve enzimler sonlu kontroller olarak düşünülebilir. Buradaki çizimde DNA replikasyonu görülüyor, DNA girdi ve çıktıyı temsil ederken, DNA üzerindeki işlemleri yapan enzimleri ise sonlu kontroller şeklinde tarif edebiliriz. Bir başka deyişle hücrenin mekanizması DNA'yı kopyalarken, hücrenin içinde bir bilgisayar işletim sistemi çalışmaktadır. Bilgisayar sistemlerinin işleyişi ve DNA replikasyonu gibi süreçler arasındaki benzerlik nedeniyle, bilim adamları DNA hesaplaması gibi yepyeni bir teknoloji geliştirdiler. DNA hesaplaması aslında temel olarak DNA ve hücrenin içinde bulunan ve DNA'yı yöneten proteinler üzerine kuruludur.

Söz konusu DNA bilgisayarları son derece küçük test tüpleri içinde bulunur. Bu bilgisayarlar şimdiye kadar sahip olduğumuz en güçlü silikon temelli bilgisayar sisteminden daha güçlüdür. Hatta süper bilgisayar sistemlerinden bile daha etkilidirler. Bunun nedeni çok sayıda ve kapsamlı paralel işlemleri aynı anda gerçekleştirebilmeniz nedeniyledir. DNA hesaplaması, Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde çalışmalarını yürüten Leonard Adelman adlı bilgisayar uzmanı bilim adamının bir keşfidir. Adelman, DNA bilgisayarları hakkında şunları söyler:

> *"DNA hesaplamasının en önemli yanı sadece bilgisayarların yapabileceğini düşündüğümüz şeyleri aslında DNA moleküllerinin de yapabildiğini göstermesidir. Bu Bilgisayar Bilimi ve Biyoloji arasında çok yakın bir ilişki olduğunu göstermektedir. Her canlının bir hesaplama yaptığını düşünebiliriz, bazen de canlılara bilgisayarlar gibi baktığımızda onları daha iyi anlayabiliriz."*

Yine DNA programlaması insanların oluşturduğu tasarımlarla hücre içerisindeki biyokimyasal tasarımlar arasında önemli benzerlikleri ortaya koymaktadır. Bu hayret verici benzerlikleri, İngiliz Doğa Bilimcisi ve İlahiyatçı William Paley'in izinden giderek Allah'ın varlığını ispatlamada resmi savlar ortaya koymak için kullanabiliriz. 1700'lü yıllarda Paley, *Doğal Teoloji* adında bir kitap yazdı. Paley bu kitapta Allah'ın varlığı ile ilgili Batı'da en çok bilinen argümanlardan biri olan Saatçi Argümanını geliştirdi.

Paley'in mantığı şuydu: Nasıl ki bir saat için bir saatçinin var olması gerekiyorsa, hayatın var olması için de bir İlahi Saatçi'nin varlığı kaçınılmazdır. Paley'in yaşadığı dönemde saat mühendisliğin en uç noktasını temsil ediyordu. Paley saatin bir düzenekten oluştuğunu, yani belirli bir amaç için birbiriyle etkileşimde olan pek çok düzeneğe sahip bir makine olduğunu açıkladı. Paley bu saatin işleyişini, bir kaya ile karşılaştırdı ve kayanın doğadaki süreçler sonucunda meydana geldiğini söyledi. Ancak bir saatin meydana gelmesi için bir Aklın var olması şarttır. Paley canlıların biyolojik sistemlerini incelediğinde canlıların vücutlarındaki sistemlerin bir kayadan daha çok, bir saat ile ortak özellikleri bulunduğu sonucuna vardı. Bu durumda eğer bir saatin var olması için bir saatçiye gerek duyuluyorsa, bu benzerlik gereği canlıların da var olması için bir Akla ihtiyaç vardır.

Biyokimya alanındaki gelişmeler, Saatçi Argümanını günümüze uyarlamamıza imkan sağlar. Günümüz mühendisliğinin zirvesini oluşturan bilgisayar sistemlerinin ortaya çıkışını açıklamak için bir aklın –daha doğrusu birçok aklın– varlığı bir zorunluluktur. Hücre içerisinde çalışan bilgisayar sistemlerinin var olduğunu gördüğümüzde, elbette canlılığın var olması için İlahi Akla ihtiyaç olduğu sonucuna varabiliriz. Saatçi Argümanını oldukça güçlü buluyorum. Ne var ki, ne zaman şüphe içinde olan kişilere bu anlatımdan söz etsem, evrimsel süreçlerin de bir saatçi gibi davranabileceği karşılığını alıyorum. Onlar aslında bu evrimsel süreçleri Kör Saatçi olarak yorumluyorlar. Bu düşünce Richard Dawkins tarafından *Kör Saatçi* kitabında şöyle dile getirilmiş:

"[Paley] canlılar dünyasındaki kompleks düzene karşı derin bir saygı duyuyordu ve bunun çok özel bir açıklama gerektirdiğini düşünüyordu. Yaptığı tek yanlış buna getirdiği açıklamaydı... Doğru açıklama... Charles Darwin ortaya çıkıncaya kadar beklemek zorunda kaldı."

Dawkins sözlerine şunu da ekliyor:

"Kör, şuursuz, otomatik bir süreç olan ve tüm hayatın varlığı ve açıkça amaca sahip olduğu gözlenen tüm canlıların açıklamasını yapan doğal seleksiyonun aklında hiçbir amaç yoktur. Bir akla sahip değildir, akla ait bir gözü de yoktur. Gelecek için planlama yapamaz. Bir vizyonu, öngörüsü veya görüşü yoktur. Doğada bir saatçinin rolünü üstleniyor mu diye sorulduğunda, kör saatçi olduğu söylenebilir."

Bu açıklama bizi Allah'ın varlığına dair argümanımın ikinci noktasına getiriyor.

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur.

Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.

2. Tek bir proteinin sentezlenmesi için 100'e yakın proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.

3. Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.

4.Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün

olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Tesadüflerle Açıklanamayan DNA

Matematik bugün DNA'da yazılı bilgilerin oluşumunda tesadüfe yer olmadığını kanıtlamıştır. Değil milyonlarca basamaktan oluşan DNA molekülünün, DNA'yı oluşturan 30.000 genden tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşabilme ihtimali imkansız tanımının dahi zayıf kaldığı bir durumdur. Evrimci bir biyolog olan Frank B. Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söylemiştir:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 4 üzeri 1000 farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.[1]

Yani ortamda bütün gerekli nükleotidlerin bulunduğunu, bunların aralarında bağlanması için gereken bütün kompleks moleküllerin ve bağlayıcı enzimlerin hepsinin hazır olduğunu farzetsek bile bu nükleotidlerin istenen sırada dizilmesi ihtimali 4 üzeri 1000'de 1, diğer bir ifadeyle, 10 üzeri 600'de 1 ihtimal demektir. Kısaca insan vücudundaki ortalama bir proteinin DNA'daki şifresinin tesadüf sonucu, kendi kendine oluşma ihtimali, 10'un yanında 600 tane sıfır olan sayıda 1'dir. Bu astronomik olmanın da ötesindeki sayı ise, pratik olarak "0" ihtimal anlamına gelir. Demek ki böyle bir dizilim ancak akıllı ve şuurlu bir gücün bilgi ve kontrolü altında gerçekleşmek zorundadır.

Şu anda okumakta olduğunuz yazıyı düşünün. Harflerin (her harf için farklı bir baskı kalıbı kullanılarak) kendi kendilerine ve rastgele biraraya gelerek böyle bir yazı oluşturduklarını iddia eden birisine ne gözle bakardınız? Bu yazı belli ki akıl ve bilinç sahibi birisi tarafından kaleme alınmıştır. İşte DNA'daki durum da bundan hiç farklı değildir.

DNA'nın yapısını keşfeden biyokimyacı Francis Crick, konu üzerinde yaptığı çalışmalardan dolayı Nobel ödülü aldı. Crick koyu bir evrimci olmasına rağmen DNA'nın mucizevi yapısına şahit olduktan sonra yazdığı eserinde bu bilimsel gerçeği şöyle ifade etmiştir:

"Bugün sahip olduğumuz bilgiler ışığında, dürüst bir adamın yapabileceği tek yorum, hayatın bir mucize eseri olarak ortaya çıktığıdır."[2]

Crick'e göre hayat kesinlikle dünya üzerinde kendiliğinden var olamazdı. Görüldüğü gibi DNA üzerinde en uzman kişi bile, bir evrimci olmasına rağmen, yaratılışta tesadüfe yer vermemektedir.

DNA'da yer alan bilgilerin ne kadar hassas bir düzen ve dengeye sahip oldukları gözönünde bulundurulduğunda ise, tesadüfen oluşumun ne kadar imkansız olduğu daha da iyi anlaşılır. Üç milyar harften oluşan DNA'daki bilgiler, A-T-G-C harflerinin birbiri ardına özel ve anlamlı bir sıra içinde dizilmesi ile oluşur. Ancak bu sıralamada tek bir harf hatasının dahi yapılmaması gerekir. Ansiklopedide yanlış yazılmış bir kelime ya da harf hatası önemsenmez, hatta çoğu zaman fark edilmez bile. Buna karşın, DNA'da herhangi bir basamaktaki, örneğin 1 milyar 719 milyon 348 bin 632'nci basamaktaki bir harfin yanlış kodlanması gibi bir hata bile, hücre için, dolayısıyla insan için korkunç sonuçlara yol açabilir.

Örneğin çocuklarda görülen hemofili (kan kanseri) hastalığı bu tip bir yanlış kodlanmanın sonucudur. Genetik yapıdaki çeşitli bozuklukların neden olduğu birçok kalıtsal hastalık vardır. Her biri çok ciddi olabilen bu hastalıkların tek nedeni, genetik şifredeki milyarlarca harften yalnızca bir veya birkaç tanesinin yanlış yerde bulunmasıdır. Sözgelimi, Mongolizm veya Down Sendromu oldukça yaygındır. Nedeni ise her hücredeki 21. kromozom çiftinde fazladan bir kromozom bulunmasıdır.

Bir diğer örnek ise Huntigton koresidir. Hasta 35 yaşına kadar sağlıklıdır, ama bu yaştan sonra birdenbire kol, bacak ve yüz kaslarında denetlenemeyen istemsiz kasılmalar başlar. Tedavisi olmayan bu ölümcül hastalık beyni de etkilediğinden hastanın belleği ve düşünme yetileri de giderek zayıflar.

Tüm bu genetik hastalıkların gösterdiği önemli bir gerçek vardır; genetik şifre o kadar hassas, dengeli ve kusursuzca hesaplanarak planlanmıştır ki, bu düzendeki en küçük bir değişiklik dahi ciddi sorunlar oluşturabilmektedir. Sadece bir harfin eksikliği veya fazlalığı ölümcül hastalıklara veya hayat boyu sürecek ciddi sakatlıklara neden olabilmektedir. Dolayısıyla böylesine hassas bir denge ve düzenin tesadüfen oluştuğunu, ve evrim teorisinin iddia ettiği gibi mutasyonlar yoluyla geliştiğini söylemek kesinlikle imkansızdır. Öyle ise, DNA'da yer alan muazzam bilgi ilk olarak nasıl oluşmuş ve şifrelenmiştir? Hayatın kökenini tesadüflere dayandıran evrimciler, hayatın kökeni ile ilgili her soruda yanıtsızdırlar. DNA'nın, yani genetik şifrenin kökenini sorduğunuzda da her birinden aynı cevabı alırsınız. Örneğin günümüzün en önde gelen evrimci biyokimyacılarından olan Leslie E. Orgel, bu soruya şu yanıtı verir:

> *Genetik şifrenin kökeninin genel özelliklerini bile hala anlayabilmiş değiliz... Genetik şifrenin kökeni, hayatın kökenleri probleminin en şaşırtıcı yönüdür. Sağlam bir ilerleme gerçekleştirmeden önce asıl olan kavramsal ya da deneysel bir buluşa ihtiyaç vardır.*[3]

Milyonlarca sayfa yer tutan, milyarlarca bilginin tesadüfen yazıldığını iddia edenler elbette ki bu şekilde cevapsız kalacaklardır. Nasıl ki her eserin veya her bilginin bir yazarı ve sahibi varsa, DNA'daki bilginin de bir sahibi ve yaratıcısı vardır; ve O Yaratıcı, üstün ve güçlü, sonsuz ilim ve akıl sahibi olan Rabbimiz Allah'tır.

1- Frank B. Salisbury, "Doubts About The Modern Synthetic Theory of Evolution", s. 336
2- Francis Crick, Life Itself: It's Origin and Nature, New York, Simon & Schuster, 1981, s. 88
3- Orgel, Leslie E, "Darwinism at the Very Beginning of Life", New Scientist, vol.94 (April 15, 1982), s.151

Evrimcilerin DNA Hakkındaki İtirafları

DNA gibi olağanüstü bir yaratılışa sahip bir molekülün nasıl ortaya çıktığı sorusu, evrimcilerin binlerce çıkmazından biridir.

Çeşitli alanlarda profesörlük yapan, Indiana Üniversitesi'nden, Amerikalı bilim adamı Douglas R. Hofstadter, bu soru karşısındaki çaresizliklerini şöyle itiraf etmektedir:

> *Nasıl oldu da genetik bilgi, onu yorumlayan mekanizmalarla (enzimler ve diğer moleküler yapılarla) birlikte ortaya çıktı? Bu soru karşısında kendimizi bir cevapla değil, hayranlık ve şaşkınlık duyguları ile tatmin etmemiz gerekiyor.*[1]

Dünyaca ünlü moleküler biyolog Leslie Orgel, bu konuda biraz daha açık sözlü davranmaktadır:

> *Son derece kompleks yapılara sahip olan enzimlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla İNSAN, YAŞAMIN KİMYASAL YOLLARLA ORTAYA ÇIKMASININ ASLA MÜMKÜN OLMADIĞI SONUCUNA VARMAK ZORUNDA KALMAKTADIR.*[2]

"Hayatın kimyasal yollarla ortaya çıkması imkansız" demek, "hayatın kendi kendine oluşması imkansız" demektir. Bu gerçek, canlılığın kusursuz bir biçimde yaratıldığının açık bir ispatıdır. Ancak evrimciler açık delillerini gördükleri bu gerçeği, sırf ideolojik nedenlerle kabul etmezler. Sırf Allah'ın varlığını kabul etmemek için, imkansız olduğunu kendilerinin de bildiği saçma senaryolara inanırlar.

Bir başka evrimci Caryl P. Haskins ise DNA şifresinin tesadüfen oluşmasının imkansızlığını ve bu gerçeğin Yaratılış için güçlü bir delil olduğunu şöyle ifade eder:

Biyokimyasal genetik düzeyinde evrime ait en kapsamlı sorular hala cevaplandırılmamıştır. Genetik şifre ilk kez nasıl ortaya çıkmıştı ve nasıl evrimleşmişti? Bugün yaşayan tüm organizmalarda hem DNA'nın replikasyonu hem de DNA şifresinin etkili bir şekilde çevirimi süreçleri, son derece kesin enzimlere gereksinim duymaktadır. Aynı zamanda bu enzimlerin moleküler yapılarının DNA'nın kendisi tarafından kesin bir şekilde belirtilmiş olması, dikkate değer evrimci bir gizemi ortaya çıkarmaktadır... Şifre ve şifreyi çevirme yolları evrim sürecinde kendiliğinden mi ortaya çıkmıştı? Böyle bir rastlantının gerçekleşmiş olabileceğine inanmak neredeyse akıl almazdır. Bu bulmaca Darwin'den önceki dönemde olduğu gibi Darwin'den sonra da evrimden kuşku duyanlar tarafından özel yaratılış için en güçlü kanıt türü olarak yorumlanmıştır.[3]

Evrim teorisinin geçersizliğini anlatan "Evolution: A Theory in Crisis" (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabın yazarı olan ünlü moleküler biyolog Prof. Michael Denton, Darwinistlerin bu akıl dışı inancını şöyle anlatır:

Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da bin ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilimine eşdeğerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız karmaşık işlevin tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, İNSAN AKLINA YÖNELİK BİR SALDIRIDIR. AMA BİR DARWİNİST, BU DÜŞÜNCEYİ EN UFAK BİR ŞÜPHE BELİRTİSİ BİLE GÖSTERMEDEN KABUL EDER![4]

Gerçekten de Darwinizm, akla tamamen aykırı, batıl bir inançtan başka bir şey değildir. Akıl sahibi olan her insan ise, ister DNA'ya isterse tabiatın başka herhangi bir yönüne baksın, o büyük gerçeğin kanıtlarını görür: İnsan ve tüm canlılar, alemlerin Rabbi olan Yüce Allah tarafından yaratılmıştır.

1- Douglas R. Hofstadter, Gödel, Escher, Bach: An Eternal Golden Braid, New York: Vintage Books, 1980, s. 548
2- Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, Cilt 271, Ekim 1994, s. 78
3- Haskins, Caryl P., "Advances and Challenges in Science in 1970", American Scientist, vol.59 (May/June 1971), s.305)
4- Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, London: Burnett Books, 1985, s. 351

<u>BAŞARISIZLIK</u>: Hayatın başlangıcı ve biyokimyasal sistemlerin kökenine dair kimyasal evrim iddialarıyla yapılan tüm açıklamalar başarısız olmuştur.

Bu hususu daha iyi kavrayabilmek için, bir biyokimyagerin biyo-molekülleri nasıl sınıflandırdığını gözden geçirmemiz gerekir. DNA ve proteinler gibi bilgi içeren moleküllerden söz ettik. Fakat hücre içinde bir başka sınıf molekül daha bulunur. Bu küçük moleküller birbirleriyle tepkimeye girerek lineer yollar, şubelere ayrılmış ve dairesel yollar oluştururlar. Birbirleriyle bağlantı halindeki tüm bu yollar hücre içinde bir kimyasal tepkime ağı oluşturur. Bu tepkimeler hücrenin yapı taşı olarak kullanacağı birimleri üretmesi için gereken enerjiyi temin ederler. Bunlara ara metabolik yollar denilir. Son olarak üçüncü kategori ise hücre zarlarıdır. Bu sınırlar hücrenin içini, dış ortamdan veya hücre içindeki bölümleri birbirinden ayırırlar. Söz konusu biyo-molekül sınıflarından her biri hayatın kökeni konusunda farklı evrim iddiaları içeren senaryoların ortaya atılmasına neden olmuştur. Bunlar önce-replikatör senaryoları, önce-metabolizma senaryoları ve önce-hücre zarı senaryoları olarak bilinir. Önce-replikatör senaryosuna göre ilk ortaya çıkan bilgi zengini DNA, RNA benzeri moleküller ve proteinlerdir. Metabolizma ve hücre zarı ise ikincil olarak ortaya çıkmıştır. Önce-metabolizma senaryolarına göre ise ilk ortaya çıkan metabolizmadır. Ardından bilgi içerikli moleküller ve hücre zarları ikincil özellik olarak belirmiştir. Son olarak önce-hücre zarı senaryolarına göre ise ilk ortaya çıkan hücre zarı olmuştur. Hayatın kökenini araştıran evrimci senaryoların her birinin aşılmaz sorunlar içerdiği açıktır. Zamanımız kısıtlı olduğu için evrimin bu problemlerine değinmeyeceğim. Dr. Anjeanette Roberts sunumunda önce-replikatör iddialarının sorunlarının bir kısmına değinecek. Fakat size bu problemin ne derece büyük olduğunu göstermek için bir hikaye anlatmak istiyorum.

Birkaç yıl önce Meksika Oaxaca'da hayatın kökenine dair bir konferansa katılmıştım. ISSOL 2002 adındaki bu toplantıya dünyanın çeşitli yerlerinden hayatın kökenini inceleyen bazı önemli bilim adamları katılmıştı. Konferansın açılış konuşmasını Leslie Orgel adında bir bilim adamı yaptı. Orgel hayattayken bu konuda dünyanın en önde gelen araştırmacısı sayılıyordu. Konumundan dolayı Orgel'e konferansın açılış konuşmasını yapma onuru verilmiş, RNA Dünyası Hipotezi hakkındaki görüşlerini sunması istenmişti. RNA Dünyası Hipotezini ilk ortaya atan kişilerden biri olarak teorinin durumu hakkında bir özet yapması istenmişti. Orgel konuşması boyunca RNA Dünyası senaryosuyla ilgili problemleri birbiri ardınca sıraladı. Konuşmasının sonuna doğru durdu ve şöyle söyledi, "Umarım seyirciler arasında yaratılışçı kimse yoktur fakat doğruyu söylemem gerekirse ilkel dünya şartlarında bir RNA diziliminin herhangi bir şekilde ortaya çıkması ancak bir mucize sonucu olurdu." İşte bu etkileyici. Çünkü Orgel kendisini gizlemeyen açık bir ateistti. Ne var ki, dürüst konuştuğu bir anda en azından hayatın önce-replikatör senaryosundan ortaya çıkmasının ancak bir mucize olacağını kabul etmişti.

Önce-metabolizma senaryoları da bundan daha iyi durumda değildir. Bu senaryolarla ilgili problemler saymakla bitmez, fakat burada hepsini detaylandırmayacağım. Sadece şundan bahsetmek istiyorum, Orgel hayattayken bilimsel dergilerden birinde önce-metabolizma senaryosu hakkında bir eleştirisi yayınlanmıştı. Burada bu senaryoların şunlara ihtiyaç duyduğunu söylüyordu: "Biraz sihir", "dikkate değer sayıda önemli tesadüfler" ve "neredeyse mucize" gerektirir.

Ve son olarak önce-hücre zarı senaryoları da sorunlarla doludur. Bu senaryonun gerçekleşmesi için bir takım şartlar gerekir ki, bu şartlar birbirleriyle uyumsuzdur. Bu problemlerin bir kısmı şöyle sıralanabilir:

- Çevre şartları
- Amfifilik bileşim
- Amfifilik konsantrasyon
- Faz davranışı

Her bir adım için gereken şartlar birbirleriyle uyumsuzdur. Zaman sınırlaması nedeniyle tekrar çok fazla detaya giremeyeceğim. Fakat birkaç yıl önce Jackie Thomas adlı kimyager bir arkadaşımla *Hayatın Kökeni ve Biyosferlerin Evrimi* adlı bir dergide makalemiz yayınlandı. Bu dünyanın önde gelen hayatın başlangıcıyla ilgili araştırma dergilerinden biridir. Bunda, önce-hücre zarı senaryolarıyla bağlantılı problemlerin detaylarını inceledik. Bu önemli bir başarıydı, çünkü Jackie Thomas ve ben, her ikimiz de yaratılışa inanıyorduk. Önce-hücre zarı senaryolarıyla bağlantılı tespit ettiğimiz problemler o kadar önemliydi ki, evrimci biyologlar bile eleştirilerimizin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar. Derginin baş editörü önce-hücre zarı senaryolarına getirdiğimiz eleştirel değerlendirmeleri hayatın kökeni alanında tanınmış bu dergide yayınlamayı kabul etti. Diğer bir deyişle hayatın kökenini evrimci iddialarla açıklamaya yönelik her girişim başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Özetle konu hayatın kökeni olduğunda, kör bir saatçiden söz edemezsiniz.

Hayatın kökeni konusunda evrimci açıklama yapanlara bu delilleri sunduğum her seferinde, bu dönemde yaşamın başlangıcını açıklayamıyoruz diyerek eleştirilere katılıyorlar. Fakat yine de laboratuvarda prebiyotik kimya çalışmalarında araştırmacıların elde ettiği sözde başarılardan bahsediyorlar. Eğer dürüst bir yaklaşım sergilerlerse yaratılışı reddeden bu şüpheciler hayatın kökenine dair bir açıklama getiremediklerini kabul ederler. Buna rağmen yine de kimyagerlerin laboratuvar ortamında hayatın kökeni fikrine katkıda bulunacak bir takım kimyasal ve fiziksel süreçler tespit ettiğini söylemekten geri kalmazlar. Bunları göstererek kimyasal evrimin olabileceği iddiasında bulunuyorlar, bu aşamada argümanlarımın üçüncü adımına yani, "Meydana Getirme" konusuna değineceğim.

<u>MEYDANA GETİRME</u>: Laboratuvarda canlılığı yaratma ve tasarlama girişimleri bir Yaratıcının varlığının gerekçesini açıklamaktadır.

Laboratuvar ortamında hayatı oluşturma denemeleri Yaratıcı'nın varlığının en güçlü delillerini sunuyor. Kimyagerler laboratuvara girip prebiyotik kimya çalışmaları yaptıklarında ileri derecede kontrollü şartlar altında

çalışırlar. Deney tüplerini dikkatli bir şekilde birleştirirler, bunlara ancak uygun olan çözücüleri koyarlar. Doğru kimyasal maddeleri tam zamanında ve tam olması gereken yoğunlukta eklerler. Reaksiyonun ısısını kontrol altında tutarlar. Yine tepkimenin pH değerini kontrol ettikten sonra tam zamanında reaksiyonu durdururlar. Diğer bir deyişle, prebiyotik kimya araştırmalarının başarıya ulaşması için kimyagerlerin payı büyüktür. Bu ileri seviyede kontrollü şartların dünyanın ilk dönemlerinde var olup olmadığı kesinlikle kuşkuludur. Kimyagerler bugün laboratuvar ortamlarında çalışıyorlar, fakat dünyanın ilk zamanlarında prebiyotik kimyasal tepkimeleri yönlendirecek kimyagerler bulunmuyordu. Daha doğrusu buradaki önemli detay, laboratuvarda söz konusu prebiyotik reaksiyonların başarılı olmasını sağlayan bir aklın varlığıdır.

Bu konuyu size RNA Dünyası Hipotezi üzerinden biraz daha açarak anlatayım. Bu düşünce temelde dünyadaki ilk biyokimyanın RNA bazlı olduğuna dayanmaktadır. RNA Dünyası teorisi daha sonra şimdiki biyokimyayı tanımlayan DNA-Protein Dünyası tezine dönüşmüştür. Hayatın kökenini inceleyen araştırmacılar sözde RNA Dünyası Hipotezini destekleyen açıklamalar ortaya koyarlar. Size laboratuvarda kil yüzeyler üzerinde RNA oluşturabilme tekniği hakkında biraz bilgi vermek istiyorum. 1990'ların ortalarında bilim insanları RNA moleküllerinin kil yüzeylerde toplandığını gözlemlediler. Bu RNA Dünyası Hipotezi açısından büyük bir buluş olarak tanıtıldı. Ne var ki yapılan deneyler detaylı olarak incelendiğinde bu kimyasal sürecin gerçekleşmesi için bir aklın müdahalesinin zorunlu olduğu hemen anlaşıldı.

Örneğin çalışmaları yapan araştırmacıların ileri düzeyde kimyasal açıdan el değmemiş koşullarda çalışmaları gerekiyordu. RNA zincirlerinin kil üzerinde toplanmasını engelleyecek herhangi bir maddeyi düzeneğe koymama konusunda çok dikkatliydiler. Aynı zamanda RNA moleküllerinin oluştuktan sonra parçalanmalarına neden olabilecek malzemeleri de dışarıda bırakmalıydılar. Fakat söz konusu maddeler dünyanın başlangıç aşamasında çok fazla miktarda bulunuyor olmalıydı. Fakat yine de özenle deneyin dışında bırakıldılar. Bunun yanı sıra araştırmacıların, RNA molekülleri çok uzun zincirler oluşturmadan tepkimeyi durdurmaları gerekiyordu. Çünkü eğer moleküller çok uzun olurlarsa, kil yüzeye geri dönülemez bir şekilde yapışıp kalacaktı. Ayrıca, kimyasal olarak aktive edilmiş nükleotidler kullanmaları gerekiyordu. Ne var ki bu yapıların dünyanın ilk dönemlerinde var olması imkansızdır, aksi takdirde kimyasal açıdan son derece reaktif oldukları için görünürdeki her şeyle tepkimeye girecek ve RNA moleküllerinin oluşması için bulunmayacaklardı. Ayrıca, Amerika Birleşik Devletleri'nde belirli bir tedarikçiden gelen kil kullanıyorlardı. Laboratuvarda kullanılmadan önce bu kilin tam doğru şekilde işlemden geçirilmesi gerekiyordu. Aksi takdirde, söz konusu tepkimede katalizör olarak kullanılamazdı.

RNA Dünyası Hipotezi ile ilgili bu problemler hakkında astrobiyolog Paul Davies şunları söylüyor: "Biyokimyagerlerin de gördüğü gibi, sıfırdan verimli RNA replikatörlerinin üretilmesi uzun ve zorlu bir yoldur. Bu nedenle şu sonuca varmak zorundayız, eğitimli bir organik kimyagerin denetimi olmaksızın, doğa herhangi olası bir prebiyotik ortamda bir çorbadan RNA üretmek için çırpınıp duracaktır." Evrimci biyolog Simon Conway Morris ise bir adım daha ileri gider ve şöyle açıklar: "Hayatın kökenini şu ya da bu şekilde açıklamak için tasarlanan deneylerin çoğunluğunda prebiyotik ortama herhangi inanılır bir benzerlik bulunmuyor, ya da deney teçhizatını belirli amaçlar ve niyetler doğrultusunda yönlendiren araştırmacının eli -haşa- Allah'ın Eli gibi dahil ediliyor."

Bu son derece manidar, kimyasal evrimin geçerliliğini ispatlamak için yapılan deneylerin tamamı ve hayatın kökeniyle ilgili kör saatçi yaklaşımı farkında olmadan cansız moleküllerin hayat sahibi olması için akıllı bir varlığın müdahalesinin temel gereklilik olduğunu göstermiştir. Bu sonuç sentetik biyoloji alanındaki çalışmalarda daha kapsamlı biçimde gösterilir. Sentetik biyoloji, biyolojide oldukça yeni sayılan bir daldır ve amaçlarından biri de laboratuvar ortamında proto-hücre üretilmesidir. Sentetik biyolojide basit kimyasal maddeler kullanılır ve bunlar hücreye ait yapılara dönüştürülmeye çalışılır. Bu çalışmalar incelendiğinde bir kez daha akıllı bir varlığın yönetiminin ne kadar önemli olduğu hemen anında anlaşılır.

Bu noktayı daha iyi açıklamak için birkaç yıl önce araştırmacıların bir enzimi hiç yoktan üretmek için yapmaya çalıştıklarından bahsetmek istiyorum.

Hücre mekanizmasında ufak bir bileşen görevi gören tek bir enzim yapmak için neler gerektiğine bir göz atalım. Bir enzim, hücrenin genel mekanizması içinde sadece küçük bir bileşen olarak düşünülebilir. Bu çalışmaya kuantum kimyagerler, bilgisayar uzmanı kimyagerler, protein mühendisleri, biyokimyagerler ve moleküler biyologlar dahil

oldular ve süper bilgisayarlar ile yüzlerce çalışma saati harcayarak bunun kimyasal modelini oluşturmaya çalıştılar. Proteinleri inşa etmek için biyolojiden aldıkları yapısal motifleri kullanmak zorunda kaldılar. Laboratuvar içerisinde ileri düzeyde kontrollü ortamlarda, son derece kalifiye ve eğitimli bilim adamlarının gelişmiş kimyasal araçlar kullanması gerekti. Bu projenin gerçekleşmesi için bile yapılan çalışmalar aklın varlığı ile tasarlanmıştı. Ortaya çıkan ise doğada gördüğünüzle karşılaştırıldığında gülünç denilebilecek nitelikteydi. Şöyle açıklıyorlardı, "Elde ettiğimiz sonuçlar yeni enzim faaliyetlerinin sıfırdan tasarlanabileceğini ve katalitik stratejilerin yeni enzimlere erişilebilir olduğunu gösterse de, bizlerin tasarladığı katalizörler ile doğada var olan enzimler arasında çok büyük bir uçurum vardır."

Evrendeki düzende "kör saatçi"den asla söz edilemez. Bu üç konuyu incelediğinizde ve biyokimyasal sistemleri araştırdığımızda tüm bunların bir Aklın eseri olduğunun delillerini görüyoruz. Yaratıcı'nın parmak izine şahit oluyoruz. Kimyasal evrim yoluyla hayatın kökenini açıklamak için atılan tüm adımlar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Laboratuvar ortamında hayatı oluşturmak için yapılan denemelerin de tartışmasız bir biçimde akıl sahibi bir yöneticinin varlığı ile gerçekleşebileceğini burada kısaca gösterdik. Bu bizleri yalnız tek bir sonuca yönlendiriyor:

Hayat ancak bir Aklın eseri olmalı.

30 yıl önce genç bir üniversite öğrencisiyken bir Yaratıcı'nın var olması gerektiğine beni inandıran nedenlerin bugün de geçerli olduğunu görmek sevindirici. Bana göre eğer bir insan herhangi bir önyargıya kapılmadan, elindeki delilleri tüm samimiyetiyle görmek isterse varacağı tek bir sonuç vardır: Bir Yaratıcı vardır ve varlığı tartışılmazdır.

Hayatın var olması için Yaratıcı'nın varlığı tek açıklamadır. Bu durumda hepimizin sorması gereken sorular, "Her şeyin Yaratıcısı ile nasıl bağlantı kurabiliriz, O'nu nasıl tanıyabiliriz?" olmalıdır.

Benim görüşüme göre bunlar çok önemli sorular.

Çok teşekkür ederim.

Evrimcilerin Çaresizliğine Bir Örnek Daha: "RNA Dünyası" Senaryosu

Evrimciler, ilk canlı hücrenin nasıl var olduğu sorusu üzerinde 20. yüzyılın başından itibaren çeşitli teoriler geliştirdiler. Bu konuda ilk evrimci tezi öne süren Rus biyolog Oparin, yüzmilyonlarca yıl önceki ilkel dünyada birtakım tesadüfi kimyasal reaksiyonlarla ilk önce proteinlerin oluştuğunu, bunların birleşmesiyle de hücrelerin doğduğunu ileri sürdü. Oparin'in 1930'lı yıllarda ortaya attığı bu iddianın en temel varsayımlarının bile yanlış olduğu ise 1970'li yıllardaki bulgularla anlaşıldı: Oparin'in "ilkel Dünya atmosferi" senaryosunda organik moleküllerin oluşmasına imkan verebilecek metan ve amonyak gazları yer alıyordu. Ama gerçek atmosferin metan ve amonyak temelli olmadığı, aksine bir de organik molekülleri parçalayan oksijen gazından bol miktarda içerdiği anlaşıldı.

Bu durum moleküler evrim teorisi için büyük bir darbe oldu. Miller, Fox, Ponnamperuma gibi evrimcilerin "ilkel atmosfer deneyleri"nin tümünün geçersiz olduğu anlaşıldı. Bu nedenle 80'li yıllarda başka evrimci arayışlar gelişti. Bunun sonucunda, ilk önce proteinlerin değil, proteinlerin bilgisini taşıyan RNA molekülünün oluştuğunu öne süren "RNA Dünyası" senaryosu ortaya atıldı. 1986 yılında Harvard'lı kimyacı Walter Gilbert tarafından ortaya atılan bu senaryoya göre, bundan milyarlarca yıl önce, her nasılsa kendi kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü tesadüfen kendiliğinden oluşmuştu. Sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştı. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve her nasılsa DNA molekülü ortaya çıkmıştı.

Her aşaması ayrı bir imkansızlıklar zinciri olan bu hayal etmesi bile güç senaryo, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, sorunu daha da büyütmüş, pek çok içinden çıkılmaz soruyu gündeme getirmişti:

1— Daha, RNA'yı oluşturan nükleotidlerin tek birinin bile oluşması kesinlikle rastlantılarla açıklanamazken, acaba hayali nükleotidler nasıl uygun bir dizilimde biraraya gelerek RNA'yı oluşturmuşlardı? Evrimci biyolog John Horgan RNA'nın tesadüfen oluşmasının imkansızlığını şöyle kabullenir:

> *Araştırmacılar RNA Dünyası kavramını detaylı biçimde inceledikçe giderek daha fazla sorun ortaya çıkıyor. RNA ilk olarak nasıl oluştu? RNA ve onun parçalarının laboratuvarda en iyi şartlarda sentezlenmesi bile son derece zor iken, bunun prebiyotik (yaşam öncesi) ortamda gerçekleşmesi nasıl olmuştur?*[1]

2— Tesadüfen oluştuğunu farzetsek bile, yalnızca bir nükleotid zincirinden ibaret olan bu RNA hangi bilinçle kendisini kopyalamaya karar vermiş ve ne tür bir mekanizmayla bu kopyalamayı başarmıştı? Kendisini kopyalarken kullanacağı nükleotidleri nereden bulmuştu? Evrimci mikrobiyologlar Gerald Joyce ve Leslie Orgel, durumun ümitsizliğini şöyle dile getirmekteler:

> *Tartışma, içinden çıkılmaz bir noktada odaklaşıyor: Karmakarışık bir polinükleotid çorbasından çıkıp, birdenbire kendini kopyalayabilen o hayali RNA'nın efsanesi... Bu kavram, yalnızca bugünkü prebiotik kimya anlayışımıza göre gerçek dışı olmakla kalmamakta, aynı zamanda RNA'nın kendini kopyalayabilen bir molekül olduğu şeklindeki aşırı iyimser düşünceyi de yıkmaktadır.*[2]

3— Kaldı ki eğer ilkel dünyada kendini kopyalayan bir RNA oluştuğunu ve ortamda RNA'nın kullanacağı her çeşit amino asitten sayısız miktarlarda bulunduğunu farzetsek ve bütün bu imkansızlıkların bir şekilde gerçekleşmiş olduğunu düşünsek bile, bu durum yine de tek bir protein molekülünün oluşabilmesi için yeterli değildir. Çünkü RNA, sadece proteinin yapısıyla ilgili bilgidir. Amino asitler ise hammaddedir. Ancak ortada proteini üretecek "mekanizma" yoktur. RNA'nın varlığını protein üretimi için yeterli saymak, bir arabanın kağıt üzerine çizilmiş tasarımını o arabayı oluşturacak binlerce parçanın üzerine atıp sonra arabanın kendi kendine montajlanıp ortaya çıkmasını beklemekle aynı derecede saçmadır. Ortada fabrika ve işçiler yoktur ki, bir üretim gerçekleşsin.

Bir protein, hücre içindeki son derece karmaşık işlemler sonucunda pek çok enzimin yardımıyla ribozom adı verilen fabrikada üretilir. Ribozom ise yine proteinlerden oluşmuş karmaşık bir hücre organelidir. Dolayısıyla bu durum, ribozomun da aynı anda tesadüfen meydana gelmiş olması gibi bir akılalmaz varsayımı daha beraberinde getirecektir. Evrimin en fanatik savunucularından Nobel ödüllü Jacques Monod bile protein sentezinin yalnızca nükleik asitlerdeki bilgiye indirgenmesinin mümkün olmadığını şu şekilde açıklamaktadır:

> *Şifre (DNA ya da RNA'daki bilgi), aktarılmadıkça anlamsızdır. Günümüz hücresindeki şifre aktarma mekanizması en az 50 makromoleküler parçadan oluşmaktadır ki, bunların kendileri de DNA'da kodludurlar. Şifre bu birimler olmadan aktarılamaz. Bu döngünün kapanması ne zaman ve nasıl gerçekleşti? Bunun hayali bile aşırı derecede zordur.*[3]

İlkel dünyadaki bir RNA zinciri hangi iradeyle böyle bir karar almış ve hangi yöntemleri kullanarak, 50 özel görevli parçacığın işini tek başına yaparak protein üretimini gerçekleştirmiştir? Evrimcilerin bu sorulara getirebildikleri hiçbir açıklama yoktur.

San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel, "hayatın RNA Dünyası ile başlayabilmesi" ihtimali için "senaryo" deyimini kullanmaktadır. Orgel, bu RNA'nın hangi özelliklere sahip olması gerektiğini ve bunun imkansızlığını, American Scientist'in Ekim 1994 sayısındaki "The Origin of Life on the Earth" başlıklı makalede şöyle ifade eder:

> *Bu senaryonun oluşabilmesi için, ilkel dünyadaki RNA'nın bugün mevcut olmayan iki özelliğinin olmuş olması gerekmektedir: Proteinlerin yardımı olmaksızın kendini kopyalayabilme özelliği ve protein sentezinin her aşamasını gerçekleştirebilme özelliği.*[4]

Açıkça anlaşılacağı gibi Orgel'in, "olmazsa olmaz" şartını koyduğu bu iki kompleks işlemi RNA gibi bir molekülden beklemek, ancak evrimci bir hayal gücü ve bakış açısıyla mümkün olabilir. Somut bilimsel gerçekler ise, hayatın rastlantılarla doğduğu iddiasının yeni bir versiyonu olan "RNA Dünyası" tezinin, kesinlikle imkansız bir masal olduğunu ortaya koymaktadır.

1- John Horgan, "In the Beginning", Scientific American, Cilt 264, Şubat 1991, s. 119
2- G.F. Joyce, L. E. Orgel, "Prospects for Understanding the Origin of the RNA World", In the RNA World, New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, s. 13
3- Jacques Monod, Chance and Necessity, New York: 1971, s.143
4- Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on the Earth", Scientific American, Ekim 1994, Cilt 271, s. 78

Evrimcilerin DNA'nın Tesadüfen Oluşamayacağı ile İlgili İtirafları

Matematik bilimi bugün DNA'da yazılı bilgilerin oluşumunda tesadüfe yer olmadığını kanıtlamıştır. Değil milyonlarca basamaktan oluşan DNA molekülünün, DNA'yı oluşturan 30 bin genden tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşabilme ihtimali, imkansız tanımının dahi zayıf kaldığı bir durumdur. Bu konudaki evrimci itiraflardan bazıları şöyledir:

Caryl P. Haskins:

"Biyokimyasal genetik düzeyinde evrime ait en kapsamlı sorular hala cevaplandırılmamıştır. Genetik şifre ilk kez nasıl ortaya çıkmıştı ve nasıl evrimleşmişti? Bugün yaşayan tüm organizmalarda hem DNA'nın replikasyonu hem de DNA şifresinin etkili bir şekilde çevirimi süreçleri, son derece kesin enzimlere gereksinim duymaktadır. Aynı zamanda bu enzimlerin moleküler yapılarının DNA'nın kendisi tarafından kesin bir şekilde belirtilmiş olması, dikkate değer evrimci bir gizemi ortaya çıkarmaktadır... Şifre ve şifreyi çevirme yolları evrim sürecinde kendiliğinden mi ortaya çıkmıştı? Böyle bir rastlantının gerçekleşmiş olabileceğine inanmak neredeyse akıl almazdır. Bu bulmaca Darwin'den önceki dönemde olduğu gibi Darwin'den sonra da evrimden kuşku duyanlar tarafından özel yaratılış için en güçlü kanıt türü olarak yorumlanmıştır."[1]

Leslie E. Orgel (Evrimci biyokimyacı):

"Genetik şifrenin kökeninin genel özelliklerini bile hala anlayabilmiş değiliz... Genetik şifrenin kökeni, hayatın kökenleri probleminin en şaşırtıcı yönüdür. Sağlam bir ilerleme gerçekleştirmeden önce asıl olan kavramsal ya da deneysel bir buluşa ihtiyaç vardır."[2]

Paul Auger (Evrimci Fransız bilim adamı):

"Rastgele kimyasal olaylar sayesinde nükleotidler gibi karmaşık moleküllerin ortaya çıkışı konusunda bence iki aşamayı net bir biçimde birbirinden ayırmamız gerekir; tek tek nükleotidlerin üretilmesi -ki bu belki mümkün olabilir- ve bunların çok özel seriler halinde birbirine bağlanması. İşte bu ikincisi, olanaksızdır".[3]

Douglas R. Hofstadter:

"Nasıl oldu da genetik bilgi, onu yorumlayan mekanizmalarla (ribozomlar ve RNA molekülleri ile) birlikte ortaya çıktı? Bu soru karşısında kendimizi bir cevapla değil, hayranlık ve şaşkınlık duyguları ile tatmin etmemiz gerekiyor."[4]

Francis Crick (James Watson ile birlikte DNA'yı keşfeden Nobel ödüllü evrimci genetikçi):

"Bugünkü mevcut bilgilerin ışığında dürüst bir adam ancak şunu söyleyebilir: Bir anlamda hayat mucizevi bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bunun gerçekleşmesi için çok fazla koşul biraraya getirilmelidir."[5]

John Maddox (Nature dergisinin eski editörü):

"Genetik şifrenin (DNA)nın kökeni de hala yaşamın kökeni gibi anlaşılmazdır."[6]

Pierre Grassé (Fransız evrimci zoolog):

"Herhangi bir canlı organizma, inanılmaz derecede büyük bir "akıl" içerir. Bu, insanların en büyük mimari eserleri olan katedralleri inşa etmek için kullandıklarından çok daha büyük bir akıldır. Bugün bu akla "bilgi" (enformasyon) diyoruz, ama anlam hala aynıdır. Bu bilgi bir bilgisayarda programlanmamıştır, ama bilgisayardakinden çok daha dar bir yere, DNA'daki kromozomlara ya da her hücredeki farklı organellere sıkıştırılmıştır. Bu "akıl", hayatın "olmazsa olmaz" şartıdır. Peki ama bunun kaynağı nedir?.. Bu hem biyologları hem de filozofları ilgilendiren bir sorudur ve bilim bunu asla çözemeyecek gibi durmaktadır."[7]

1- Haskins, Caryl P., "Advances and Challenges in Science in 1970", American Scientist, vol. 59 (May/June 1971), s. 305
2- Orgel, Leslie E, "Darwinism at the Very Beginning of Life", New Scientist, vol.94 (April 15, 1982), s.151
3- Paul Auger, De La Physique Theorique a la Biologie, 1970, s. 118
4- Douglas R. Hofstadter, Gıdel, Escher, Bach: An Eternal Golden Braid, New York: Vintage Books, 1980, s. 548
5- Francis Crick, Life Itself: It's Origin and Nature, New York, Simon & Schuster, 1981, s. 88
6- http://www.icr.org/headlines/darwinvindicated.html; Was Darwin Really "Vindicated"?, Frank Sherwin, Institute for Creation Research, April 30, 2001
7- Pierre P. Grassé, The Evolution of Living Organisms, 1977, s. 168

Prof. Dr. Anjeanette "AJ" Roberts'ın sunumu: "Yanlış Evrimi Düzeltmek"

Teknik Bilim Araştırma Vakfı'na bizleri Türkiye'ye davet ettiği için ben de teşekkür etmek istiyorum. Türkiye'ye ziyaretimden çok memnun kaldım. Bence Türkiye'nin en büyük zenginliği insanları. Özellikle de son olan olaylar dolayısıyla barışınız ve huzurunuz için sizlere sıklıkla dua ediyoruz.

Muhtemelen bu ifadeyi daha önce duymuşsunuzdur; *'Evrim konusunda Dünyanın Güneş etrafında döndüğünden daha fazla kanıt var'.* Bana bir kere buna inanıp inanmadığım sorulmuştu. Cevabım 'kelimenin doğru kullanımına göre değişir' oldu. Yani cevap evrim kelimesiyle neyi kastettiğinize göre değişir. Konuşmam bu konuyla ilgili.

Evrim genelde yanlış kullanılan bir kelimedir. Bu yanlış kullanım, bir kelimenin birden fazla anlamı olmasından kaynaklanabilir. Bu tarz bir kelime, yanlış bir savı daha savunabilir hale getirmek için gerçek anlamın saklandığı bir şekilde kullanılabilmektedir. Kelime yanlış kullanıldığında, kelimenin bir anlamını vurgulamaya çalışırken gerçekte kelime başka bir ifade içinde kullanılır. Evrim kelimesinde de bu olmaktadır. Birisi böyle bir ifadede bulunabilir, peki bu doğru olur mu? Kelimenin kullanımına göre, evrimle neyi kastettiğinize göre değişir. Bu yüzden, önümüzdeki bir kaç dakika boyunca evrim kelimesinin verdiği yanlış anlamı düzelteceğiz. Ve bu bilginin ışığında, söz konusu ifadeyi inceleyeceğiz. Evrim kelimesi genelde farklı bağlamlarda kullanılır. Aslında referans olarak beş farklı kategoride, farklı alt mekanizmalara bağımlı beş ayrı doğada gözlemlenen süreç kullanılır.

İddiaları inceleyeceğimiz bu beş kategori şunlardır: Kimyasal evrim, mikro-evrim, mikrobik evrim, türleşme, ve makro-evrim. Meslektaşım Fazale Rana, kimyasal evrim iddialarını detaylı olarak 30 dakika boyunca sizlere anlattı. Dolayısıyla bu konu üzerinde çok fazla durmayacağım ve sadece kimyasal evrim iddiasının önündeki çıkmazlardan kısaca bahsedeceğim.

Fazale Rana'nın da bahsettiği gibi kimyasal evrim, cansız maddeden canlılığın oluşumu iddiasıdır. Buna bazen abiyogenez de denir. Bu inorganik bileşenlerden, biyogenik moleküllerin sentezlendiği iddiasıdır. Biyogenik moleküller hücrenin yapı taşlarıdır. Kimyasal evrim iddiası hayatın kökeninin açıklanmasında evrimci doğa bilimcilerin öne sürdüğü mekanizmadır. Ancak kimyasal evrim iddiasının önünde birçok çıkmaz vardır. Bunlardan birisi biyogenik moleküllerin birçoğunun sentezlenmesi için gerekli olan kimyasal süreçlerdir. Bu kimyasal süreçler birbirinden farklıdır. Örneğin şeker üretmeye çalışıyorsanız, yağ asidi veya DNA ve RNA'nın kalbi olan nükleik asidi üretmek için ihtiyaç duyacağınız kimya aynı değildir. Sadece kimyaları birbirinden farklı olmakla kalmaz, aynı zamanda bu kimyasal süreçler erken dünya koşullarına uygun değildir.

Üzerinde daha fazla duracağım ikinci çıkmaz RNA ve DNA yapısında bulunan şeker moleküllerinin eş-elli (homo-chilarity) olmalarıdır. Ayrıca proteinlerde bulunan amino asitlerin de eş-elli olmaları evrimciler açısından önemli bir çıkmazdır. Kiralite, bir molekülün yönünü ifade eder ve bazen molekülün "elliliği" olarak da adlandırılır. Sağ elinizi ve sol elinizi gözünüzün önüne getirdiğinizde, birbirlerinin aynadaki yansımaları gibi olduklarını göreceksiniz. İki elinizde de bir avuç içi, bir başparmak ve dört parmak olmasına rağmen, birini diğerinin üzerine birebir örtüşecek şekilde koyamazsınız, çünkü birbirlerinin aynadaki yansıması gibidirler. Bu, kiralite problemi olarak adlandırılır. DNA ve RNA'daki şeker moleküllerinin ve tüm proteinlerdeki amino asitlerin sadece bir yöne dönük olduğu doğrudur. Şekerler sağ elli iken, amino asitler ise sol ellidir. Ama eğer şekerleri ya da amino asitleri laboratuvar ortamında natüralist süreçlerle üretmeye çalışırsanız, sadece sol elli amino asitleri veya sadece sağ elli şekerleri elde edemezsiniz. Bunların karışımı ile karşılaşırsınız. Buna rasemik karışım denir. Ve bu oran şekerlerde %50 sol elli, %50 ise sağ ellidir. Aminoasitlerde de %50 sağ elli, %50 sol ellidir. Bu da, sterik inhibisyon ve zincir

terminasyonu nedeniyle RNA ve DNA'nın sentezlenmesini çok zor hale getirir. Fakat hücrenin içinde gerçekleşen biyolojik süreçler ise bunun tam tersidir, bu süreçlerde RNA ve DNA sentezi için yalnız sol elli amino asitler ve sağ elli şekerler üretilir. Bu, hayatın kökenini natüralist yollarla açıklamaya çalışanlar için bir sorundur. Ve bence bu, hücrenin içinde gerçekleşen süreçlerde görev yapan moleküllerin ardında bir Aklın olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla özetlemek gerekirse, tüm canlılarda yalnız sağ elli şekerler ve sol elli amino asitler bulunur. Fakat doğada sadece tek tip molekülü üretecek ya da seçecek veya kararlı bir şekilde devamlılığını sağlayacak kendi kendine oluşan bir mekanizma bilinmemektedir.

Hayatın kökenini natüralist yollarla açıklamaya çalışanların karşılaştıkları üçüncü engel ise bilgi ile ilgilidir. Meslektaşım Fazale Rana, bu konu hakkında size detaylı bilgi verdi. Anlattığı gibi, DNA tüm gen ve gen regülasyonunda kullanılan moleküler bir şablondur ve RNA'nın aracılığıyla hücre içinde üretilen tüm proteinlerin ayrıntılı modeli olarak görev yapar. DNA molekülünde saklanan bilginin çoğu zaman bir Akıllı Tasarımcı'ya işaret ettiği ifade edilir. Birçok insan buna benzer bir bilginin ancak Allah veya farklı bir ifadeyle Akıllı Tasarımcı tarafından oluşturulabileceğini ortaya koyar. Fakat hücre içinde açıklanması güç olan yalnız bilgi değildir. Doktor Rana'nın da bahsettiği gibi sistem seviyesinde de bilgi bulunmaktadır. Hücreler farklı alt sistemlerde, farklı moleküler süreçleri gerçekleştiren farklı proteinlerin yönünü nasıl belirleyebilir? Veya bunları doğru yönde yapılandıran ve birlikte son derece kompleks ve neredeyse bir orkestra gibi uyum içinde çalışmalarını sağlayan bilgi nereden gelir? Sadece DNA'daki bilgiyi değil, bu daha yüksek seviyede bulunan alt-sistem metabolik süreç bilgisini de açıklamak gerekir.

Belki bir örnek konuyu daha iyi anlamaya yardımcı olabilir. Sıfırdan bir araba inşa ettiğinizi düşünün. Bunun için tüm gerekli parçaların elinizde olması gerekir. Plastik, kauçuk, metal malzemeden yapılmış olan parçalar ve benzin de dahil olmak üzere, bunları nasıl üreteceğinize dair bilgiye de sahip olmalısınız. Fakat aynı zamanda sadece bilgi değil, bu parçaların üretimi için gereken mekanizmaların da var olması zorunludur. Bu demektir ki mekanizmalar için ve parçaların üretimi için bilgiye ihtiyacınız var ama yine de bu yeterli değil. Çünkü şu an elinizde sadece arabanın parçaları var. Ama hala arabaya ait bu sistemlerin hareketi üretmesi ve yanma işleminin gerçekleşmesi için birbirleriyle nasıl etkileşim içinde olacağını bilmeniz gerekir. Bu nedenle parçaları doğru şekilde birleştirmek ve sürebileceğiniz bir arabayı elde etmek için sistem seviyesinde bilgiye sahip olmanız şarttır. Ancak bu örnek bile insan hücresinin, canlı hücrenin içindeki kompleks düzeni ifade etmede çok yetersiz kalır. Daha yerinde bir benzetme yapmak istersek, insan vücudundaki hücrelerin kompleks yapısını tarif edebilmeyi, İstanbul gibi son derece karmaşık bir şehirde var olan tüm parçaların kendi içlerindeki hareketlerini, işlevlerini ve mekanizmalarını açıklamaya benzetebiliriz.

Evrimci iddiaların önündeki dördüncü engel üzerinde çok durmayacağım, çünkü hayatın kökeninin erken dönemde gerçekleştiğine dair açıklamak istediğim dört konu var. Ama kısaca söz etmek gerekirse natüralist iddiaların karşısındaki dördüncü engel, dünyada yaşamın çok erken ortaya çıkmış olmasıdır. Hatta hayat, dünyanın uygunluğu meydana gelir gelmez ortaya çıkmış gibi görünmektedir. Üstelik son derece kompleks ve çeşitliliğe sahip şekilde belirmiştir. Bu da, Fazale'nin de konuşmasında değindiği ve şimdiye dek benim de anlattığım gibi, natüralist düşünceye sahip bir çok bilim insanını panspermi teorisini benimsemeye itmiştir. Panspermi hipotezi biyogenik moleküllerin ve hatta yaşamın dünyada değil, evrenin başka bir yerinde ortaya çıktığını iddia eder. Buna göre yaşam, kuyruklu yıldızlar veya göktaşları gibi doğal yollarla veya belki daha ileri türler yoluyla dünyaya taşınmıştır. Ancak panspermi hayatın kökeni için yine natüralist bir cevap sunamamaktadır. Fizik ve kimya yasaları aynı olduğu, dolayısıyla cansız maddeden canlılığın meydana gelmesinin aynı şekilde imkansız olduğu gerçeği karşısında sorunu evrende hayali başka bir bölgeye taşımaktan başka bir şey yapmaz. Sorun sadece farklı bir yere taşınmış olur. Dolayısıyla panspermi aslında hayatın kökeni sorununa bir çözüm değildir. Bu gerçekler karşısında şu sonuca ulaşırız: Dünyada yaşamın ortaya çıkışı konusunda kimyasal evrim iddiaları, bilimsel delillere bakıldığında mantıklı değildir. Sadece gördüklerimizi natüralist bir şekilde açıklamaya çalışmaktan öteye gidemez.

İkinci kategori mikro evrim hakkındaki iddialardır. Mikro evrim, "DNA diziliminde meydana gelen rastgele değişimler veya mutasyonlar" anlamına gelir. Mikro evrim iddialarının mekanizması ve yapısı iki özelliğe sahiptir: Bunlar tesadüfi ve rastlantısaldır, dahası doğal seleksiyonla gerçekleşirler. Bu iki unsur, tesadüfler ve doğal seleksiyon Darwinist ve neo-Darwinist evrim iddialarının temelidir. Mutasyonlar organizmanın maruz kaldığı farklı stres

çeşitlerinden, örneğin UV radyasyonu, stres veya sıcaklık gibi etkilerden dolayı verilen hormon tepkileri nedeniyle ortaya çıkar. Bunun sonucunda DNA zarar görebilir, parçalanabilir. Ancak hücrenin içinde, kırılmış DNA sarmallarını tamir eden ve yeniden birleştiren tamir mekanizmaları bulunur. Mutasyonlar DNA'ya verilen hasar yoluyla veya tamir mekanizması sonucu ortaya çıkabilirler. DNA, polimeraz proteini tarafından kopyalanırken nükleik asit diziliminde rastgele mutasyonlar meydana gelebilir. Nükleik asit dizilimini kopyalarken bazen hatalar oluşabilir. Hatalar tamir edilse de, bunların düzeltilmesi %100 kusursuz olmayabilir. Her on milyon baz çiftinde bir hata oluşabilir. Dolayısıyla mutasyonlar hasarlı veya parçalanmış DNA molekülleri, DNA tamiri veya DNA kopyalanması sırasındaki hatalardır.

Esas noktaya gelirsek, evrim, "mutasyonlar tür içinde çeşitlilik meydana getirir ve çeşitlilik olduğunda, doğal süreçler üzerinden seçilim olabilir" iddiasındadır. Bu şu anlama gelir; bir organizmanın belirli bir ortamda hayatta kalmasına ve gelişip yayılmasına müsaade eden bir mutasyon varsa, o organizma, hayatta kalacak, gelişecek ve çoğalacaktır. Ancak diğer yandan, mutasyon zararlıysa, organizma ne hayatta kalacak ne de gelişip yayılacaktır.

Ancak Dr. Rana'nın da belirttiği gibi şu çok açıktır: Doğal seleksiyon herhangi bir amaç gözetmez. Bu konuda kör saatçi örneğini vermişti. Doğal seleksiyon herhangi bir hedef veya nihai bir amaç doğrultusunda hareket etmez. Hangi mutasyonların bir gün farklı bir ortamda ya da daha kompleks bir organizmada işe yarayabileceğini tahmin edemeyen kör bir süreç üzerinden gerçekleşen doğadaki bir seçilimden başkası değildir. Bu Darwinizm ve neo-Darwinist teori açısından önemli bir sorundur, çünkü evrim ve mikro-evrim iddiaları herhangi bir amaca yönelik değildir.

Bence evrimden ve özellikle de hücresel ve moleküler seviyede biyolojik süreçlerden bahsettiklerinde insanların karşılaştıkları en büyük ve en zor problem budur. Bu onları organizmaya kendi tasarımını gerçekleştirme amacını yüklemeye kadar götürür. Onlara göre organizma, bir şekilde o an veya geleceğe ait belirli bir hedefe doğru kendisini şekillendirebilir. Bazıları da, moleküllerin veya DNA'nın hayatta kalma ve çoğalma iradesine sahip olduğunu öne sürerler. Bununla bağlantılı "bencil gen" ifadesini duymuş olabilirsiniz. Bu iddia gerçekte dinleyicileri etkilemek için anlatılan hayali bir hikayedir. En açık anlamı ile ise, tamamen bir saçmalık ve aldatmacadır. Sonuçta *bilimsellikten tamamen uzaktır.* Hatta, bilimsel mekanizmaların ve süreçlerin işleyişi ile ilgili tüm bildiklerimize de terstir. Hücreler ve organizmalar o kadar zengin bir komplekslik, beceri ve çeşitlilik ile donatılmış ki, buna benzer kompleks yapıları içeren katmanların tarifi için böyle yanlış anlatımlar yapılması düşündürücüdür.

Evrim iddialarının üçüncü kategorisi ise mikrobiyal evrimdir. Mikrobiyal evrim; "Bakteriler, arkeobakteriler, tek hücreli organizmalar, maya mantarı gibi mikroorganizmaların sözde faydalı mikro evrimsel mutasyonlar ve gelişigüzel gen alışverişi yoluyla hızla çoğaldıklarını ve değişen ortama uyum sağladıklarını" iddia eder. Bakteriler ve diğer tek hücreli organizmalar üç farklı mekanizma yoluyla dış ortamdan genetik bilgi edinebilirler. Bunlardan birincisi *konjugasyon* olarak bilinir. Konjugasyonda, bakteri hücreleri yaklaşıp birbirleriyle temas ettiklerinde diğerlerine genetik bilgi aktarırlar. İkinci tip yatay gen transferine ya da gen bilgisi değişimine *transdüksiyon* denir. Transdüksiyon, vektör aracılığıyla gerçekleşir. Bakterilere bulaşan virüsler genetik bilgilerini bakterilere aktarabilirler, eğer bu ılımlı bir virüs ise bakteriyi öldürmeden içinde kalır ve bakteri virüsten aldığı yeni genetik bilgiyle çoğalmaya devam eder. Bakteri veya tek hücreli canlıların genetik bilgi alışverişi yapmak için kullandıkları üçüncü yol ise *transformasyon* olarak bilinir. Bakteriler öldüklerinde ya da çözündüklerinde, ortama genetik materyal salarlar. Bu sırada yakınlardaki bakteriler genetik bilgiyle temas ederler ve parçalanan bakteri hücresinden genetik bilgiyi kendilerine alabilirler ve yeni genetik bilgi edinmiş olurlar.

Bu nedenle ister yatay gen iletimi ile, ister mikro evrim iddialarının öne sürdüğü mutasyonlar yolu ile olsun, genetik materyalin iletimi bir hedefe yönelik değildir, zararlı, faydalı veya etkisiz olabilir. Fakat genetik bilgi bakterinin içine alındıktan sonra hızla bakteri topluluğu içinde ve sonraki nesillerde yayılabilir. Bu tek hücreli bir organizma olması nedeniyledir. Dolayısıyla hücreye alınan genetik bilgi neslin tamamı içinde çoğalır. Bu bilgi paylaşımı yoluyla bakteri hücreleri ve tek hücreli organizmalar değişken ortamlarda yaşamlarını sürdürebilirler. Ortamda paylaşılan bu genetik bilgi sayesinde farklı organizmaların değişen ortamlara adapte olması ve ekolojik koşullara sürekli olarak optimizasyon sağlaması mümkün kılınır.

Bu da bizi dördüncü kategorimiz, *türleşmeye* getirmektedir. Ancak, evrim kelimesi nasıl yanlış bilgilendirme için kullanılıyorsa, buna benzer bir başkası da *tür* kelimesidir. Bu kelime farklı şartlarda farklı anlamlarda kullanılabilir.

Hatta bu durum özel bir isimle "tür sorunu" olarak da anılır. Tür sorunu, türlerin nasıl belirlendiği ve doğada nasıl bir işleve sahip olduklarına dair farklı yaklaşımlar olmasından kaynaklanmaktadır. Türlerin nasıl işlevlere sahip olduklarını ve kendi içlerinde nasıl tanımladıklarını belirleme çalışması *tür kavramı* olarak tanımlanır. Şu anda en az yirmi altı farklı, tanınan tür kavramı vardır. Bu gerçekten inanılmazdır! Fakat asıl önemli olan, insanlar tür kelimesini kullanarak konuştuklarında özellikle konu türleşme ile ilgiliyse tam olarak hangi anlamda kullandığına dikkat etmenizdir. *Türleşme* herhangi bir türün coğrafi izolasyondan ötürü genetik ve fenotipik özellikleri nedeniyle görünüm ve davranış olarak farklı, yalnızca kendi içinde üreyebilen, bağımsız yepyeni bir grup oluşturmasıdır. Bu iddiaya göre, türleşme sırasında, başlangıçta tek bir tür, çeşitli ekolojik ortamlarda ve çevrenin oluşturduğu baskılar söz konusu olduğunda kendi içinde çeşitli gruplara ayrılır.

Gerçekte, kısmi bir izolasyonda, organizmalar çevredeki strese ve baskılara maruz kalırlar ve bunlar organizmayı mikro düzeyde ve genetik sürüklenme seviyesinde etkiler. Burada söz konusu olan eşeyli üreme yeteneğine sahip çok hücreli canlılardır. Bu değişken stres ortamı ve çevresel baskılar bir türün fenotipini (dış görünümünü) ve davranışını etkileyebilen epigenetik (bazı genlerin açılıp kapanması) değişikliklere de sebep olabilir. Bu durumda o zamana dek genlerde saklı duran bir bilgi açığa çıkarken, canlının dış görünümünde değişiklik gözlemlenebilmektedir.

Her bir ekolojik ortam kendi yapısına uygun belirli bir türü şekillendirir ve destekler. Darwin, Galapagos Adalarında farklı ispinozları gözlemlerken türleştiklerini iddia etmiştir. 15 veya 16 farklı ispinoz türü tanımlamıştır ve bunların tamamı gagalarının boyutu, genişliği ve kalınlığına göre farklı özellikler göstermektedir. Ne var ki kısa süre önce yapılan araştırmalar, gaga morfolojisinin veya gaganın şeklinin inişli çıkışlı farklılıklar sergilediğini, fakat bunların yeni bir türe ve önceden var olmayan bir yapıya doğru ilerleme göstermediğini ortaya koymuştur. Bugün anlaşılmıştır ki, nemli ortamlarda ispinozların gagaları ince ve dardı, kuru ortamlarda ise gagalar genişliyor ve kalınlaşıyordu. Bu da bize farklılıkların değişken çevre şartlarına uyum gösteren fenotip esnekliğinden kaynaklandığını göstermektedir. Diğer bir deyişle, bunun tek yönlü bir değişim veya tamamen yeni bir türe doğru bir ilerleme olmadığı açıktır. Bu salınımlı bir değişimdir ve canlının bir taksonomi seviyesinden, bir başkasına doğru dev bir sıçrama yapmasına izin vermez. Darwin'in tüm ispinozları hep ispinoz olarak kalmıştır.

Evrimciler ayrı kıtalarda ya da ortamlarda yaşamak durumunda kalan canlıların farklı birer türe dönüştüklerini öne sürerler. Halbuki farklı bölgelerde ortaya çıkan farklı özelliklerdeki canlılar popülasyon farklılıklarından yani aynı tür içindeki çeşitlenmeden başka bir şey değildir. O bölgede çiftleşmek zorunda kalan canlıların genetik kombinasyonu, o türü belirleyen genetik sınırlar dahilinde kalırken, genlerindeki bazı saklı özellikler ön plana çıkmaktadır. Yoksa yepyeni bir tür oluşumu söz konusu değildir.

Aynı konu, bir ada ortamında farklı coğrafi bölgelerde izole durumda olan salyangozları inceleyen evrimci biyolog Stephen Jay Gould için de geçerlidir. O ve diğer araştırmacılar kendi bulundukları ekolojik ortama en uygun şekilde yaşayan biyolojik çeşitliliğe sahip salyangoz türlerini tarif ediyorlardı. Fakat bunların hepsi yine salyangozdu. Herhangi bir şekilde salyangozlar içinde adaptasyon nedeniyle bir çeşitlilik görülmüyordu. Daha yakın bir zamanda coğrafi, fenotip ve davranışsal olarak farklı özellik gösteren Kızıl ve Doğu Kanada kurtları genetik seviyede incelendi. Bu canlılar ABD ve Kanada'da soyu tükenmekte olan türler olarak koruma altında tutuluyor. Fakat yakın tarihli genom seviyesinde yapılan analizlerde bu 'farklı' türlerin gerçekte kır kurtları ve boz kurtların genetik melezleri olduğu ortaya çıkarılmıştır.

Bu yeni veriler bunların evrimciler tarafından "soyu tükenmiş canlılar statüsünde sınıflandırılmasını" ve koruma altında tutulmalarını tehdit etmekte ve evrimin türleşme sorununu belirginleştirmektedir. Seçici çiftleşmenin çok sayıda köpek cinsi ortaya çıkarması gibi, kurt ve kır kurdu gibi canlılar da zaman içinde çeşitli varyasyonlar sonucu çeşitlenmiş olabilir. Popülasyonlar bu nedenle çeşitli coğrafi ve davranış kısıtlamaları ile izole olmak durumunda kalırlar, fakat söz konusu çeşitli "türler" izole değillerdir. Dolayısıyla yakın zamanda gerçekleştirilen bu çalışmalar ekolojik bir ağ içinde türlerin birbirleriyle bağlantılı olduklarını gösterir. Fakat tüm bu örnekler makalelerde ifade edildiği gibi makro evrim iddialarını desteklemez, belirli bir türün farklı bir cinse veya farklı bir taksonomi sınıflandırmasına dönüşmesi söz konusu değildir.

Kuzey Amerika'daki köpekgiller üzerinde yapılan araştırmada görüldüğü gibi türleri kurtlar, kır kurtları veya çakallar gibi farklı şekillerde isimlendirseniz bile bu bir türün başka bir türe dönüştüğü anlamına gelmez. İspinozlar

ispinoz olarak, salyangozlar salyangoz olarak kalırlar, bitkiler, sinekler ve yaban arıları birbirlerine uyum içinde yaşarlar fakat her zaman bitki, sinek ve yaban arısı olarak kalmaya devam ederler.

Son olarak insanlık açısından türleşme konusunu ele alacak olursa, biz Hıristiyanlar olarak ilk insan Adem ve Havva'dan geldiğimize inanıyoruz. Tevrat'a göre de Allah'ın onları Kendi suretinde kadın ve erkek olarak yarattığını biliyoruz. Mitokondriyal Havva ve Y kromozomu Ademi için yüz 150 bin yıllık bir geçmiş tespit eden bilimsel tarihlendirme verilerine göre de, günümüzde insan nüfusunda gözlenen ırkların tamamı bu süre zarfında çeşitlenme nedeniyle meydana gelmiştir. Başlıca ırklar ve etnik kökenler arasındaki farklılıkları düşünün. Avustralya'daki bazı ada gruplarında yaşayan insanlar ile, Asya veya Ortadoğu insanlarını ya da Avrupalıları veya Kızılderilileri karşılaştırın veya bir cüceyi, fazlasıyla uzun bir insan ile kıyaslayın. İnsanlığın sahip olduğu çeşitlilik her ne olursa olsun, hepimiz insanız. Hepimiz aynı tür içinde kalan farklı insan ırklarıyız.

Son kategori ise makro-evrim iddialarıyla ilgilidir. Burada çok dikkatli olmanız gerekir çünkü anlam çarpıtmasının en fazla yapıldığı alan budur. Makro evrim iddiaları canlılığın tarihini, canlıların vücut yapılarını ve kompleksliğini doğal seleksiyon baskısı altında canlıların genetik bilgilerinde meydana gelen kontrolsüz değişimlerle hedefsiz ve rastlantısal modifikasyonlar yoluyla meydana gelen bir dizi doğal süreçle açıklamaya çalışır. Makro evrimin hedefine ulaşmak için birçok farklı mekanizma içerdiğini iddia ederler. Bunlardan biri genom duplikasyonu (ikizleşme) olarak bilinen zaten elinizde mevcut olan genlerin sadece fazla kopyalarının olmasıdır, bunun sonucunda kullanabileceğiniz iki kat daha fazla genetik materyaliniz olmuş olur.

Bu süreç yepyeni bir genetik bilgi sağlamaz, sadece aynı bilgiden ibaret olan daha fazla DNA miktarına sahip olursunuz. Günümüzde insan hücrelerinde gerçekleşen genom duplikasyonunun (ikizleşmesinin) çoğunlukla kanserle ilişkili olduğu gözlenmiştir. Bu demektir ki buna benzer genetik artışlar aslında canlı için zararlıdır. Benzer şekilde DNA'nın belirli bölümlerindeki genler translokasyon veya gen kaydırma nedeniyle kromozomda yeni konumlara taşınabilir veya kopyalanabilir. Bu tür mekanizmalar sonucunda DNA üzerindeki, genomdaki bilgi yer değişikliğine uğrayabilir, DNA'nın bazı kısımları kopyalanırken orijinal yeri kaydırılabilir fakat bu yeni bir DNA oluşturmak anlamına gelmez. Günümüzde yapılan gözlemler, bu iki mekanizmanın da insanlarda çeşitli hastalıklarla bağlantılı olduğunu göstermiştir.

Yatay gen transferi her ne kadar virüsle bağlantılı mekanizmalarla meydana gelse de, tek hücreli organizmalardaki örneklerle hiçbir benzerlik göstermez. Yatay gen transferinin insan nüfusunda yerleşik olması için kesinlikle kalıtım hücrelerinde, daha doğrusu kadının yumurtasında veya erkeğin sperminde meydana gelmesi gerekir. Bu çeşitliliği açıklamak için yan işlev veya simbiyogenez gibi mekanizmalar iddia olarak ortaya atılsa da, bunların her biri kendi içinde engelleri aşamazlar.

Günümüzde bu mekanizmalar yoluyla yeni canlıların oluştuğuna rastlanmamıştır, buna ait herhangi bir delil yoktur. Burada yapılmaya çalışılan canlılığın tarihini doğada geniş ölçekli değişikliklerle açıklamak için bazı kompleks simbiyotik ilişki içindeki canlılardan yola çıkarak baştan savma hayali tahminlerde bulunmaktır. Makro evrim iddiaları çerçevesinde çok sayıda mekanizmadan söz edilse de bunlardan hiçbiri akılcı ve mantıksal bir tanım ortaya koyamamıştır.

Gerçek anlamda yeni bir canlı türünün üretilmesi için hiçbir güvenilir mekanizma ya da açıklama bulunmamaktadır. Kambriyen Patlaması olarak tanımlanan, bundan yaklaşık 540 milyon yıl önce canlı filumları ve bunlara ait fosillerin aniden ortaya çıkışı gerçeği ile ilgili hiçbir evrimci açıklama yapılamamıştır. Şimdiye kadar fosil kayıtlarında hiçbir gerçek ara geçiş formuna rastlanmamıştır. Bir canlı türünden, kolundan, sınıfından veya cinsinden diğerine doğru Darwinist iddiaya uygun bir geçiş olduğunu gösteren hiçbir genetik delil yoktur.

Bu durumda elimizdeki deliller ne gösteriyor? Kanıtlar bizim kimyasal evrim ve makro evrim iddialarını reddetmemiz gerektiğini gösteriyor. Her birimiz bilerek ya da bilmeyerek verileri kendi gerçeklik görüşümüze uygun yorumlamak isteriz. İlk açılış konuşmasında değindiğim "moleküler evrim" kelimesi yerine bu nedenle daha uygun olduğunu düşündüğüm "moleküler uyum" ve belki de "moleküler çeşitlilik" gibi ifadeler kullanılabilir. Dolayısıyla sunumun başlangıcında alıntı yaptığım cümleyi, *'Moleküler seviyede uyumun veya çeşitliliğin gözlendiği ileri derecede kompleks ve inanılmaz derecede çeşitlilik gösteren canlılar ile ilgili Dünyanın Güneş etrafında döndüğünden daha fazla kanıt var'* sözleriyle değiştirmek daha doğru olacaktır.

Bu bakış açısının yaratılışçı görüşü fazlasıyla desteklediğine inanıyorum. Allah uzun zamanlar içinde çeşitli canlı türleri yaratmış ve yarattığı canlılara hayatlarını sürdürebilmeleri için son derece zorlu ve değişken yaşam koşullarında var olabilecekleri bir yetenek vermiştir. Bu nedenle yaratılışçı görüş akla uygun ve mantıksaldır, bilimsel verilerle uyumludur; dahası dünya üzerindeki canlı çeşitliliğini ve kompleks canlıların erken dönemde ortaya çıkışını açıklar. Yaratılış aynı zamanda meslektaşım Dr. Zweerink'in bu öğleden sonra bahsedeceği gibi evrendeki hassas dengenin ve aklın tek açıklamasıdır.

Hz. İsa'nın birinci yüzyılda yaşamış öğrencilerinden birinin açıkladığı gibi, *"Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri – sonsuz gücü ve Tanrılığı– dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur."* (Romalılar, 1:20)

Veya Hz. Davut'un sözleriyle:

> **"Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta, gök kubbe ellerinin eserini duyurmakta. Gün güne söz söyler, gece geceye bilgi verir. Ne söz geçer orada, ne de konuşma, sesleri duyulmaz. Ama sesleri yeryüzünü dolaşır, sözleri dünyanın dört bucağına ulaşır." (Mezmurlar, 19:1-4)**

Eskiden ateist olan felsefeci Anthony Flew ölümünden önce Allah'a inanmıştır. Halbuki Flew bundan önce ateizmin en ateşli savunucularından biriydi. Vefatından kısa bir süre önce düşüncelerini şöyle ifade etti:

> *"Yaşadığımız deneyimler bize ihtiyacımız olan tüm delilleri sunuyor, herhangi bir nedenle ateist olmanın tek nedeni kasıtlı olarak 'görmeyi' reddetmektir."*

Bunun tam aksine DNA'nın çift sarmallı yapısını keşfedenlerden biri olan Francis Crick ise natüralist evrimci bakış açısı nedeniyle, *"Biyologların sürekli olarak akıllarında tutmaları gereken gördüklerinin bir tasarımın eseri olmadığı, fakat evrimleştiği olmalıdır*" diye bir açıklama getirmeye çalışmıştır.

Crick'in bu taraflı yorumu yapmasının tek edeni natüralist paradigmaya ölümüne bağlı olmasıdır, bu nedenle Francis Crick DNA hakkındaki delilleri açık görüşlülükle, tarafsız olarak inceleyememektedir.

Sonuç olarak Hıristiyan inancına uygun ve yaratılışı doğrulayan bir paradigma, bilim açısından Darwinist veya natüralist bir paradigmadan kesinlikle çok daha doğrudur. Çünkü Hıristiyan paradigmasına ve Allah inancını doğrulayan paradigmaya göre doğa kanunları bizim inceleyebileceğimiz bir düzeni tekrar ederler. Dünyanın nasıl var olduğunu bilebilmek için onu gözlemlemek zorundayız. Meslektaşımın açılış konuşmasında belirttiği gibi doğa Allah'ın güvenilir bir ayetidir. Kutsal metinler bizlere Allah'ın varlığının delillerini doğada gösterdiğini açıklar.

Allah, bilinmeyi ister. Kutsal Kitaplar yine bizlere Hz. İsa'nın sözleriyle gerçeğe ulaşılabileceğini öğretir ki bu, tüm samimiyetimizle kalbimizle doğruları ararsak onu bulacağız demektir. Allah varlığının bilinmesini diliyor ve açık fikirli, tevazu içindeki herkese varlığının delillerini gösteriyor. Bu hakikati doğada, Kutsal Kitaplarda ve İsa Mesih'in şahsında görebiliyoruz. Bu nedenle arayanlar, her şeyin bir Yaratıcısı olduğunu görecekler.

Allah'a şükürler olsun!

Hücre Bir Bütün Olarak Var Olmadan Protein Oluşamaz

Darwinistler istedikleri kadar içi formüllerle dolu aldatıcı kitaplar yazsınlar, istedikleri kadar sahte fosil getirsinler, Yaratılışa dair bilimsel delillere istedikleri kadar demagojik saldırılarda bulunsunlar, istedikleri kadar her tarafa hayali çizimlerle doldurdukları kartondan afişler yapıştırıp bunu evrim sergisi diye tanıtıp dursunlar, daha temelden yenilmiş oldukları gerçeğini değiştiremeyeceklerdir. Çünkü Darwinistlerin en büyük kabusu henüz daha canlılığın başlangıcıdır. Darwinistler henüz bir tane proteinin nasıl oluştuğuna dair TEK BİR AÇIKLAMA DAHİ YAPAMAMIŞLARDIR. Bu durum, Dawkins'in, Futuyma'nın, Tim White'ın ve diğer bütün Darwinistlerin içine

düştüğü içler acısı durumu ifade eder. Yaptıkları hiçbir demagoji, tek bir protein karşısındaki bu büyük ve görkemli yenilginin önüne geçememektedir. **TEK BİR PROTEİN, DARWİNİZM'İ TÜMÜYLE ALTÜST ETMİŞTİR.**

Darwinist demagojinin önemli bir özelliği tüm kompleksliğine rağmen, yaşamdaki her şeyi basit göstermeye çalışmak olduğundan, Darwinistler, hayatın başlangıcı konusunu da hep basite indirgeme eğiliminde olmuşlardır. "Çamurlu suda hücre oluştu", "DNA kendi kendine oluşup çoğalmaya başladı" gibi hikayelerin temelinde yatan sebep de budur. Darwinistler bu yolla insanları daha kolay aldatabileceklerini düşünürler. Fakat kendileri de çok iyi görmüşlerdir ki, olay artık bu aldatma safhasını çoktan geçmiştir. İnsanlar artık, yalnızca tek bir proteinin bile kendi kendine oluşamayacak kadar üstün bir kompleksliğe sahip olduğunu bilmekle kalmamakta, aynı zamanda bir proteinin, bir DNA'nın veya RNA'nın ya da hücrenin küçük büyük herhangi başka bir parçasının HÜCRENİN TAMAMI OLMADAN HİÇBİR İŞE YARAMADIĞINI DA bilmektedirler.

Bu gerçek, Darwinist yenilgi açısından çok önemlidir:

- Tek bir proteinin oluşması için DNA gerekir
- Protein olmadan DNA oluşamaz
- DNA olmadan protein oluşamaz
- Protein olmadan protein oluşamaz
- Tek bir proteinin oluşması için 60 ayrı protein gerekir
- Bu proteinlerin bir tanesi bile eksik olsa protein var olamaz
- Ribozom olmadan protein oluşmaz
- RNA olmadan da protein oluşmaz
- ATP olmadan protein oluşmaz
- ATP'yi üretecek mitokondri olmadan da protein oluşmaz.
- Hücre çekirdeği olmadan protein oluşmaz
- Sitoplazma olmadan da protein oluşmaz
- Hücredeki organellerden bir tanesi eksik olsa protein oluşamaz
- Hücredeki bütün organellerin var olması ve çalışması için de proteinler gereklidir
- Bu organeller olmadan da hiçbir şekilde protein olmaz.

Bu sistem, bir arada çalışmak zorunda olan iç içe bir sistemdir. Biri olmadan diğeri olamaz. Tek bir parçası var olsa bile, sistemin diğer parçaları olmadan bu parça hiçbir işe yaramaz.

Kısacası,

BİR PROTEİNİN VAR OLMASI İÇİN HÜCRENİN TAMAMI GEREKİR. Hücre, bugün incelediğimiz ve çok az bir kısmını anlayabildiğimiz mükemmel kompleks yapısı ile var olmadığı sürece, **TEK BİR TANE BİLE PROTEİN MEYDANA GELEMEZ.**

Bu protein kendi kendine oluşsa bile (ki, bu imkansızdır), hiçbir işe yaramaz. Tek başına etrafta dolanır ve ölür.

İNSAN HÜCRESİNDEKİ HİÇBİR MOLEKÜL, BAŞKA HİÇBİR YARDIMA İHTİYAÇ DUYMAKSIZIN, KENDİ KENDİNİ KOPYALAYARAK ÇOĞALABİLME YETENEĞİNE SAHİP DEĞİLDİR.

(Darwinist) Richard Lewontin'in belirttiği gibi "Hiçbir canlı molekül (yani biyomolekül) kendi kendine çoğalamaz... Hücreler ancak bir bütün olarak kendi kendine çoğalmak için gerekli makinelere sahip olabilirler... DNA, yardım alarak veya almayarak, yalnızca kendi kendisinin kopyasını çıkaramamakla kalmaz, aynı zamanda başka

hiçbir şey ‘üretemez’... Hücrenin içindeki proteinler başka proteinlerden yapılmıştır ve bu protein oluşturan makine olmaksızın hiçbir şey yapılamaz.” [1]

1 Stephen C. Meyer, Signiture in the Cell, Harper One, 2009, s. 132-133

Hücre İçinde 7/24 Protein Temizliği Ve Bakımı Yapan Moleküler Makineler

Tipik bir memeli hücresinde 10 bin ile 20 bin farklı protein çeşidi çalışır. Hücrenin sağlıklı olabilmesi için önce bu proteinlerin sağlıklı olması gerekmektedir. Bu yüzden hücre içindeki kalite kontrol mekanizmalarının varlığı kritik öneme sahiptir.

Son yapılan çalışmalar hücre içinde proteinleri kontrol eden, yine proteinlerden oluşmuş bir kalite kontrol sistemini ortaya çıkardı.

Bir protein binlerce aminoasitten oluşan bir zincir halinde ribozomdan çıkar ancak kendi içine katlanmış 3 boyutlu hali olmadan fonksiyonlarını yerine getiremez. Şaperon adı verilen proteinler bu aminoasit zincirlerini alır ve planlanmış son hallerine getirirler ve çalışır nano-makineler haline dönüştürürler. Ancak moleküler düzeyde hassas bağlantılar gerektiren bu katlanma safhasında hatalar olabilmekte ve bozuk aminoasit yığınları da ortaya çıkabilmektedir.

Bu çöplerin birikmesi ise hücre ve tüm bedenin sağlığını tehdit eder. Alzheimer ve Parkinson hastalıkları, çeşitli kalp hastalıkları, diyabet ve belli kanser tipleri hücre içi sağlıklı protein dengesinin gereği gibi yürütülememesi nedeniyle gelişir. Hatalı proteinler birbirlerine ve diğer moleküllere yapışarak ‘birikmeye’ sebep olurlar ki, sitotoksik etki yani hücre içi zehirlenme durumu gelişmiş olur.[1]

Hücrenin sağlıklı bir şekilde işlevlerini yerine getirebilmesi için geniş ve etkin bir kalite kontrol ağı her an devrede olmak zorundadır. Bunun için de hatalı proteinlerin toplanıp hücreden hemen uzaklaştırılmaları gerekir. Bu amaçla birbiriyle entegre bir şekilde çalışan şaperon molekülleri ve protein yıkım düzenekleri devamlı görev başındadırlar.

Şaperon adı verilen proteinler katlanmayı sağlarken, tamir ve bakımda da rol alırlar. Diğer proteinleri kalite hatalarına karşı incelerler. Şaperonlar hatalı katlandığını saptadıkları bozuk bir proteine rastladıklarında ise protein-yıkım düzeneğini devreye sokarlar. Bu ***ubiquitin-proteazom*** (protein imha) sistemidir.

Protein yıkımı birbirini izleyen basamaklarla sıkı kontrol altında tutulan bir imha sürecidir. Şaperonlara ek olarak **Doa10** ligaz enziminin de bozuk proteinleri saptadığı anlaşılmıştır. Doa10 enzimi hatalı bir protein fark ettiğinde o proteini **ubiquitin** molekülüyle işaretler. Ancak bu imha sinyalini oluşturmak üzere önce **Ubc6** enziminin hatalı proteine bir ubiquitin molekülü iliştirmesi gereklidir. Bu ilk adımı takiben, başka bir enzim olan **Ubc7** devreye girer ve pek çok ubiquitinden oluşan homojen bir zincir meydana getirir. Zincir tamamlanınca imha süreci de başlamış olur. Görüldüğü gibi imha sinyalinin tetiklenmesi için iki ayrı enzimin varlığı şarttır.[2]

Bu safhada 33 alt birim ve 2 alt kompleksten oluşan **proteazom ubiquitini** saptar ve işaretlediği proteinin peptid bağlarını parçalar. Hatalı protein artık aminoasitlerine ayrılmıştır.

Hücre içinde üretilen proteinlerin %30’unun hatalı olduğunu düşündüğümüzde bu çöp öğütme sisteminin ne kadar hayati olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Hatalı üretimi bir kenara bırakın, çalışan tüm proteinler bir süre sonra yıpranmakta ve yerlerini yenileri almaktadır. Bu da ömrünü tamamlayan proteinlerin de aynı şekilde işaretlenip imha edilmeleri demektir.

Vücudumuzdaki Her Detay Muhteşem Bir Yaratılışı İşaret eder

Burada son derece kısa bir özet olarak anlattığımız ve protein dünyasını kontrol eden bu hassas denetim sistemi olmasaydı hücre sağlığından asla bahsedemezdik. Bedenimizi oluşturan 100 trilyon kadar hücrenin içinde bu hayati denge sistemi aynı mükemmellikte çalışmak zorundadır bu ise üstün bir yönetim ve koordinasyonla açıklanabilir.

Şuuru olmayan proteinlerin kendileri gibi moleküller olan diğer proteinleri teftiş etmeleri, yine şuuru olmayan başka moleküllerin bir düzen içinde sırayla hareket etmeleri, imha sisteminin yalnızca gerektiği zaman gerektiği yerde devreye sokulması ne tesadüflerle ne de başıboş başka bir mantıkla izah edilebilir.

Bu akılcı basamaklardan birinin eksikliğinin hücre ölümü ile sonuçlanacağı çok açıktır yani sistemde aksaklık olmaması ve hepsinin aynı anda bir uyumla çalışması gerekmektedir. Bu ise bizi hayatı ve canlılığı var edenin her şeyin bilgisine sahip 'tek' bir güç olduğu gerçeğine götürür. Bu hayranlık uyandırıcı, heyecan verici gücün sahibi ise her şeyi bilen, her yere hakim olan, gökten yere her işi düzenleyip yaratan Allah'tır.

1. In vivo aspects of protein folding and quality control, David Balchin, Manajit Hayer-Hartl and F. Ulrich Hartl (June 30, 2016) Science 353 (6294), [doi: 10.1126/science.aac4354]
2. Sequential Poly-ubiquitylation by Specialized Conjugating Enzymes Expands the Versatility of a Quality Control Ubiquitin Ligase. Annika Weber et al, Molecular Cell 63. DOI: 10.1016/j.molcel.2016.07.020

Neo-Darwinizm Çırpınışı ve Mutasyon Çıkmazı

İlerleyen sayfalarda da örnekleriyle görüleceği üzere rastgele mutasyonlar insanlara ve diğer tüm canlılara her zaman zarar verirler. Evrimciler yıllardır sinekler üzerinde mutasyon denemeleri yaparak, faydalı mutasyon örneği oluşturmaya çalışmışlardır. Ancak bu çabalarının sonucu sadece sakat ve hastalıklı sinekler olmuştur. Bu ise Darwinist iddialar için oldukça büyük bir sorundur.

Darwinistler bu duruma kendilerince bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir.

Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> *Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)*

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği

mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz". Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmamıştır.

Türleşme Aldatmacası

Evrimciler milyarlarca yıl önce cansız maddelerden ilk tek hücreli organizmanın meydana geldiğini, bundan da zamanla milyonlarca canlı türünün yani yeryüzündeki muazzam canlı çeşitliliğinin ortaya çıktığını öne sürerler. Dikkat edin, Darwinist iddiaya göre, doğal süreçlerin ve tesadüflerin etkisiyle tek bir türden milyonlarca tür oluşmuştur. Akıl ve bilim dışı bu iddiadan anlaşıldığı gibi, tür oluşumu yani türleşme kavramı evrim teorisinin temelini oluşturur. Burada dikkat çekici bir nokta vardır: Açıktır ki sağlam delillere, gözlemlere ve bilimsel araştırmalara dayanmayan bir iddianın hiçbir değeri yoktur. Darwinizm'in bir türün milyonlarca türe dönüşmesi iddiası da çok büyük bir iddiadır ve sayısız bilimsel delil ve bulguya muhtaçtır. Gerçekte ise evrimcilerin türleşme iddiasının bilimsel anlamda tek bir delili bile yoktur. Darwin'den bu yana tüm evrimcilerin yaptığı, bir kavram kargaşası meydana getirmek ve varyasyonları türleşmeye delil olarak kullanmaktır.

Öncelikle tür kavramını ele alalım. Bu kavramı incelemek, evrimci aldatmacayı daha iyi anlamaya yardımcı olacaktır. Biyolojinin farklı alanlarından çeşitli uzmanların öne sürdükleri pek çok tür tanımı vardır. Indiana Üniversitesi'nden Troy Wood ve Loren Rieseberg'in deyişiyle, evrimci biyologlarca sayılamayacak kadar çok tür tarifi önerilmiştir.[1]

Biyolog John Endler ise, bu durumun yol açtığı karışıklığı şöyle anlatır:

> *"Türler, organik çeşitliliği tanımlamak için oluşturulmuş araçlardır. Değişik amaçlar için yapılmış çeşitli keskiler olduğu gibi, farklı amaçlara en uygun farklı tür kavramları vardır... Değişik organizma grupları üzerinde çalışan farklı insanların "tür" ile farklı şeyleri ifade etmek istemeleri yüzünden sık sık karışıklık ve anlaşmazlık meydana gelmektedir."*[2]

Darwinizm'in Türkiye'deki önde gelen sözcülerinden Ali Demirsoy da, söz konusu gerçek hakkında şunları dile getirir:

> *"Hayvanların ve bitkilerin sınıflandırılmasında temel birim olarak alınan türün, diğer türlerle ayrılımı hangi sınırlarda olmalıdır sorusu, yani 'Tür Tanımı', biyolojinin en zor yanıtlanabilen sorularından biridir. Hayvan ve bitki gruplarının tümü için geçerli olabilecek bir tür tanımı vermek, bugünkü bilgilerimizle olanaksız görülmektedir."*[3]

Tür dendiğinde insanların aklına çoğu zaman köpek, at, örümcek, yunus, buğday, elma gibi "canlı tipleri" gelir. Evrim teorisinin "türlerin kökeni" iddiası ise, insanlara bu canlı tiplerinin kökenini çağrıştırır. Oysa biyologlar tür kavramını biraz daha farklı tanımlarlar. Çağdaş biyolojiye göre en genel anlamıyla bir canlı türü, kendi içinde çiftleşen ve çoğalabilen bireylerden oluşan bir popülasyondur. Bu tanım, günlük hayatta sanki tek bir tür gibi söz ettiğimiz canlı tiplerini çok daha fazla türlere ayırır. Örneğin örümceklerin yaklaşık 34 bin türü tanımlanmıştır.[4]

Evrimin türleşme aldatmacasını anlamak içinse, önce "coğrafi izolasyon"u belirtmek gerekir: Bir canlı türü içinde, genetik varyasyondan kaynaklanan farklılıklar vardır. Eğer bu türe ait canlıların arasına dağ, nehir gibi coğrafi bir engel girerse, yani birbirlerinden "izole" olurlarsa, o zaman birbirinden kopmuş olan bu iki grubun içinde büyük olasılıkla farklı varyasyonlar ağır basmaya başlar.[5] Diyelim ki, bir grupta, daha koyu renkli ve uzun tüylü olan A varyasyonu ağırlık kazanır, diğerinde ise daha kısa tüylü ve açık renkli olan B varyasyonu baskın çıkar. Bu popülasyonlar ne kadar ayrı kalırlarsa, A ve B karakterleri de o kadar keskinleşir.[6] Aynı türe ait olmalarına rağmen, aralarında belirgin morfolojik farklar bulunan bu gibi varyasyonlara "alt tür" adı verilir.

Türleşme iddiası buradan sonra devreye girer. Bazen, coğrafi izolasyon yoluyla birbirlerinden kopmuş olan A ve B varyasyonları, bir şekilde yeniden biraraya getirildiklerinde, birbirleri ile çiftleşmezler. Çiftleşmedikleri için de,

modern biyolojinin "tür" tanımlamasına göre, "alt tür" olmaktan çıkıp, "ayrı türler" haline gelmiş olurlar. Buna "türleşme" (speciation) adı verilir.

Evrimciler ise, bu kavramı alıp hemen şu çıkarımı yaparlar: "Bakın doğada türleşme var, yani yeni canlı türleri doğal mekanizmalarla oluşuyor, demek ki tüm türler bu şekilde oluşmuş". Oysa bu çıkarımda çok büyük bir aldatmaca gizlidir.

Şimdi söz konusu aldatmacanın iki önemli noktasına dikkat çekelim:

1) Birbirlerinden izole olan A ve B varyasyonları, bir araya geldiklerinde çiftleşmiyor olabilirler. Ama bu olgu çoğu zaman "çiftleşme davranışı"ndan kaynaklanır. Yani A ve B varyasyonuna ait bireyler, diğer varyasyon kendilerine yabancı göründüğü için, onu "kendilerine yakın bulmadıkları" için çiftleşmezler. Ancak çiftleşmelerini engelleyecek bir genetik uyumsuzluk yoktur. Dolayısıyla aslında genetik bilgi açısından hala aynı türe aittirler. (Nitekim bu nedenle "tür" kavramı biyolojide tartışma konusu olmaya devam etmektedir.)

2) Asıl önemli nokta ise, söz konusu "türleşme"nin, bir genetik bilgi artışı değil, aksine genetik bilgi kaybı anlamına gelmesidir. Ayrışmanın nedeni, varyasyonlardan birinin veya her ikisinin yeni bir genetik bilgi edinmiş olmaları değildir. Böyle bir genetik bilgi eklenmesi yoktur. Örneğin iki varyasyondan herhangi biri yeni bir proteine, yeni bir enzime, yeni organa kavuşmuş değildir. Ortada bir "gelişme" yoktur. Aksine, daha önceden farklı genetik bilgileri aynı anda barındıran popülasyon (örneğimize göre, hem uzun hem de kısa tüy özelliğini, hem koyu hem de açık renk özelliğini barındıran popülasyon) yerine, şimdi genetik bilgi yönünden daha fakirleşmiş iki ayrı popülasyon vardır.

Dolayısıyla söz konusu "türleşme"nin evrim teorisini destekler hiçbir yönü yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlı türlerinin hepsinin basitten komplekse doğru rastlantılar yoluyla türediği iddiasındadır. Dolayısıyla bu teorinin dikkate alınabilmesi için, ortaya "genetik bilgiyi artırıcı mekanizmalar" koyabilmesi gerekir. Gözü, kulağı, kalbi, akciğeri, kanatları, ayakları veya diğer organ ve sistemleri olmayan canlıların, nasıl bunları kazandıklarını, bu organ ve sistemleri tanımlayan genetik bilginin nereden geldiğini açıklayabilmesi gerekir. Zaten var olan bir canlı türünün genetik bilgi kaybına uğrayarak ikiye bölünmesi, kuşkusuz bununla hiçbir ilgisi olmayan bir olgudur.

Bu ilgisizlik aslında evrimciler tarafından da kabul edilir. Bu nedenle evrimciler, bir türün kendi içindeki varyasyonlarını ve "ikiye bölünerek türleşme" örneklerini kendilerince "mikro evrim" olarak tanımlarlar. “Mikro evrim”, bir türün içinde zaten var olan çeşitlenmeler anlamında kullanılmaktadır. Ancak bu tanımda "evrim" ifadesinin geçirilmesi bütünüyle maksatlı olarak yapılmış bir aldatmacadır. Çünkü ortada evrim diye bir süreç yoktur.

Durum, o türün gen havuzunda var olan genetik bilginin farklı bireylerdeki dağılımından, ortaya değişik kombinasyonlar çıkmasından ibarettir.

Oysa cevaplanması istenen sorular şunlardır: Canlı tipleri ilk başta nasıl oluşmuştur? Monera, protista, mantarlar, bitkiler ve hayvanlar alemleri yeryüzünde nasıl ortaya çıkmıştır? Türlerin daha üst kategorileri olan filumlar, sınıflar, takımlar, aileler (örneğin memeliler, kuşlar, omurgalılar, yumuşakçalar gibi temel kategoriler) ilk başta nasıl meydana gelmiştir? Evrimcilerin asıl açıklamaları gereken konular işte bunlardır.

Önceki bölümde belirttiğimiz gibi, evrimciler bu konulara kendilerince "makro evrim" derler. Aslında evrim teorisi derken kastedilen ve tartışılan kavram da makro evrimdir. Çünkü Darwinistlerin mikro evrim olarak isimlendirmede ısrarlı oldukları genetik çeşitlenmeler, gözlemlenen ve herkes tarafından kabul edilen biyolojik bir olgudur ve yukarıda da belirttiğimiz gibi bu olayın -evrimciler her ne kadar tanımın içine "evrim" ifadesini yerleştirmişlerse de- evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Makro evrim iddiasının ise ne gözlemsel biyoloji ne de fosil kayıtları açısından hiçbir kanıtı bulunmamaktadır.

İşte burada çok önemli bir "püf nokta" vardır. Konu hakkında yeterli bilgisi olmayanlar, "mikro evrimin kısa bir zaman dilimi içinde gerçekleştiği” gibi bir varsayımdan yola çıkarak, “on milyonlarca yıl içinde de makro evrim gerçekleşir" gibi bir yanılgıya daha kapılırlar. Bazı evrimciler de aynı yanılgıya düşer veya bu yanılgıyı kullanarak insanları evrim teorisine inandırmaya çalışırlar. Charles Darwin'in Türlerin Kökeni'nde öne sürdüğü tüm sözde "evrim delilleri" bu şekildedir. Ondan sonra gelen evrimcilerin öne sürdüğü örnekler de bu şekildedir. Tüm bu örneklerde

evrimcilerin "mikro evrim" diye tanımladıkları fakat evrimle hiçbir ilgisi olmayan genetik çeşitlenmenin, yine "makro evrim" diye tanımladıkları teorinin delili olarak kullanılması söz konusudur.

Tüm bu mikro evrim-makro evrim tartışmasının ve evrimci "türleşme" hikayelerinin özet sonucu ise şudur: Canlılar, yeryüzünde birbirinden farklı yapılara sahip "tipler" olarak ortaya çıkmışlardır. (Fosil kayıtları bunu kanıtlamaktadır.) Bu tiplerin içinde, genetik havuzlarının zenginliği sayesinde farklı varyasyonlar ve alt türler oluşabilmektedir. Örneğin "tavşan" tipinin kendi içinde, beyaz tüylü, gri tüylü, uzun kulaklı, daha kısa kulaklı gibi çeşitlenmeleri olmakta ve bu farklı çeşitlenmeler, kendilerine hangi doğal şartlar uygunsa Dünyaya o şekilde yayılmaktadırlar. Ama tipler hiçbir zaman birbirlerine dönüşmemektedir. Bunu yapabilecek, yeni tipler tasarlayabilecek, bunlar için yeni organlar, sistemler, vücut planları oluşturacak bir doğal mekanizma yoktur. Her tip, kendi özgün yapısıyla yaratılmıştır ve Allah her tipi zengin bir varyasyon potansiyeli ile var ettiği için, her tip kendi içinde zengin ama sınırlı bir çeşitlenme ortaya çıkarmaktadır.

1- Troy E. Wood, Loren H. Rieseberg, “Speciation: Introduction”, Encyclopedia of Life Sciences, 1999, ğ.els.net.
2- J.A. Endler, “Conceptual and Other Problems in Speciation”, s. 625, D. Otte, J.A. Endler (editors), Speciation and Its Consequences, Sinauer Associates, Sunderland, Massachusetts, 1989.
3- Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Cilt I / Kısım I, 11. baskı, Meteksan Yayınları, Ankara, 1998, s. 624.
4- M. Encarta Encyclopedia 2001 Deluxe Edition CD, “Spider (arthropod)”.
5- Timothy A. Mousseau, Alexander E. Olvido, “Geographical Variation”, Encyclopedia of Life Sciences, 2000, ğ.els.net.
6- D.H. Erwin, “Macroevolution is more than repeated rounds of microevolution”, Evolution & Development, Vol. 2, 2000, s. 78-84.

Darwinistlerin Mikro ve Makro Evrim İddialarındaki Yanılgılar

Varyasyon evrime delil oluşturmaz çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz. Darwin'in "türlerin kökeni"nin açıklaması sandığı varyasyonların gerçekte böyle bir anlam taşımadıkları, genetik biliminin bulgularıyla anlaşılmıştır

Bu nedenle evrimci biyologlar, tür içindeki çeşitlenme ile yeni tür oluşumunu birbirinden ayırmak ve bunlar hakkında iki ayrı kavram öne sürmek durumunda kaldılar. Tür içindeki çeşitlenmeye, yani varyasyona, kendilerince "mikro evrim" adını verdiler. Yeni türlerin oluşması varsayımı ise "makro evrim" olarak adlandırıldı.

Makro evrim kavramı ilk olarak 1927 yılında, Rus Biyolog Jurii Filipchenko tarafından kullanıldı.[1] Mikro evrimin makro evrime delil olarak kullanılabileceği görüşü ise, 1930'lu yıllarda, Filipchenko'nun öğrencisi olan Theodosius Dobzhansky tarafından ortaya atıldı. Dobzhansky Darwinizm'in temel kitaplarından biri olan Genetik ve Türlerin Kökeni'nde, mikro evrim ile makro evrimin mekanizmalarının aynı olduğunu öne sürdü.[2] Daha sonra bu görüş evrimci çevrelerde yaygın olarak kabul gördü ve günümüze kadar geldi. O yıllarda Berkeley Üniversitesi'nden genetikçi Richard Goldschmidt ise, bu görüşün yanlışlığını şöyle ifade etti:

"Mikro evrimin olguları makro evrimi anlamak için yeterli değildir."[3]

Burada Goldschmidt'in mikro evrim olarak adlandırdığı şey, türler içindeki varyasyonlardan başka bir şey değildi.

Bu iki kavram uzunca bir zamandır biyoloji kitaplarında yer alır. Ancak gerçekte burada yanıltıcı bir üslup kullanılmaktadır. Evrimci biyologların mikro evrim adını verdikleri varyasyon örneklerinin aslında hiçbir şekilde evrim teorisiyle ilişkisi yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlıların mutasyon ve doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni genetik bilgiler kazanıp geliştiklerini öne sürer. Oysa varyasyonlar daha önce belirttiğimiz gibi hiçbir zaman yeni bir genetik bilgi oluşturmaz ve dolayısıyla bir "evrim" sağlamazlar. Varyasyonlara mikro evrim adı verilmesi, evrimci biyologların ideolojik bir tercihidir.

Darwinistlerin kasıtlı olarak mikro evrim şeklinde adlandırdıkları varyasyonlar, günlük hayatta sık sık örneklerini gördüğümüz biyolojik bir olgudur. Karşılaştığınız kedi, köpek, elma, domates, bitki ve hayvan varyasyonlarını gözünüzün önüne getirin. Makro evrim iddiası ise, bir dinozorun kuşa, bir ayının ise bir balinaya dönüşmesi gibi değişimlerdir. Yani makro evrim iddialarının, kurbağaların prenslere dönüştüğünü anlatan çocuk masallarından hiçbir farkı yoktur.

Evrimci biyologların mikro evrim kavramını kullanarak verdikleri izlenim, varyasyonların uzun zaman içinde yepyeni canlı sınıflamaları oluşturabileceği yönündeki yanlış bir mantıktır. Nitekim konu hakkında derinlemesine bilgi sahibi olmayan pek çok kişi "mikro evrim uzun zamana yayıldığında makro evrim oluşturur" gibi yüzeysel bir düşünceye kapılmaktadır. Bu düşüncenin örneklerini sık sık görmek mümkündür. Bazı "amatör" evrimciler, "insanların boy ortalaması bir yüzyıl içinde bile iki cm. artmış, demek ki milyonlarca yıl içinde her türlü evrim gerçekleşebilir" gibi yanlış mantıklar öne sürerler. Oysa daha önce de belirtildiği gibi, boy ortalaması değişimi gibi varyasyonların hepsi, belirli genetik sınırlar içinde gerçekleşen ve evrimle ilgisi olmayan dalgalanmalardır.

Nitekim, Darwinistlerin mikro evrim adını verdikleri varyasyonların yeni canlı sınıflamaları oluşturamadığını, yani makro evrim sağlamadığını günümüzde evrimci otoriteler de kabul etmektedir. Evrimci biyologlar, Scott Gilbert, John Opitz ve Rudolf Raff, Developmental Biology dergisinde yayınlanan 1996 tarihli makalelerinde bu konuyu şöyle açıklarlar:

> *Modern sentez (neo-Darwinist teori) önemli bir başarıdır. Ancak, 1970'lerden başlayarak, çok sayıda biyolog bunun açıklayıcı gücünü sorgulamaya başlamıştır. Genetik bilimi, mikro evrimi açıklamak için yeterli bir araç olabilir, ama genetik bilgi üzerindeki mikro evrimsel değişiklikler, bir sürüngeni bir memeliye çevirebilecek ya da bir balığı amfibiyene dönüştürecek türden değildir. Mikro evrim, sadece uygunların hayatta kalması kavramına yardımcı olabilir, uygunların oluşumunu açıklayamaz. (Open Üniversitesi Biyoloji Profesörü Brian Goodwin) Goodwin'in 1995'te belirttiği gibi[4], "türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir."" [5]*

Mikro evrim gibi gösterilmeye çalışılan varyasyonların makro evrim iddiasına, yani türlerin kökenine hiçbir açıklama getiremediği, başka evrimci biyologlar tarafından da kabul edilmiştir. Ünlü evrimci Paleontolog Roger Lewin, Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ünlü sempozyumda bu konuda varılan sonucu şöyle anlatır:

> *"Darwin'in (varyasyonlardan yola çıkarak) yaptığı mantık yürütmeler haklı mıydı? Evrimsel biyolojinin tarihindeki son 40 yılın en önemli konferanslarından birine katılan bilim adamlarının ortaya koydukları yargıya göre, bu sorunun cevabı "hayır"dır. Chicago konferansındaki temel mesele, mikro evrimi sağlayan mekanizmaların, makro evrim adını verdiğimiz fenomeni açıklamak için de kullanılıp kullanılamayacağı olmuştur... Cevap açıklıkla verilebilir: Hayır." [6]*

Evrimci biyologlar Fagerstrom, Schuster ve Szathmary de 1996 yılında Science dergisinde yayınlanan bir makalede aynı gerçeği şöyle belirtirler:

> *"Evrimdeki büyük geçişler -örneğin, bir kaçını belirtmek gerekirse, yaşamın kökeni, ökaryot hücrelerin ortaya çıkışı, insanın konuşma kapasitesinin kökeni gibi geçişler- birer "dengeden uzaklaşma" hali olamazlar. Bunlar, mikro evrimin kurulu modelleri tarafından da tatmin edici şekilde tarif edilemezler."[7]*

Bazı bilim adamları ise böyle bir iddianın, bilimsel bulgular ve fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gerçekler ile taban tabana zıt olduğunun farkındadırlar. Örneğin, Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Douglas Erwin, Evrim ve Gelişim dergisinde yer alan 2000 yılına ait bir makalesinde bunun üzerinde durmuştur.[8] Amerikalı biyologlar Douglas Erwin ve James Valentine'e göre, yeni bedensel özelliklerin kökenini açıklamak için mikro evrimsel mekanizmalar şeklinde adlandırılan fakat tür içindeki çeşitlenmelerden başka bir şey olmayan değişimleri kullanmak, eldeki delillerle uyuşmayan bir yöntemdir.[9]

Gerçek şu ki, makro evrim diye bir değişim hiçbir zaman gözlemlenmemiştir; bunun nasıl gerçekleştiğine dair akla, mantığa ve bilime uygun hiçbir açıklama yoktur. Mikrobiyoloji Profesörü Carl Woese konuya ilişkin görüşünü, "makro evrim terimi anlayışımızı ifade etmekten çok bilgisizliğimizi gizlemeye yarıyor" şeklinde dile getirir.[10]

Evrimciler tarafından Darwinizm'in somut ve gözlemlenmiş örnekleri gibi tanıtılan, her fırsatta evrim teorisinin temel delilleri olarak sunulan konuları düşünün. Hemen aklınıza Galapagos ispinozları, Sanayi Devrimi kelebekleri, antibiyotiklere dirençli bakteriler ve DDT'ye karşı bağışıklı böcekler gelecektir. Bunların evrim deliliymiş gibi kullanılması ise kesinlikle bir aldatmacadır. Çünkü söz konusu vakalar da evrime delil oluşturmayan varyasyon örnekleridir.

1- Hilary S. Callahan, "Microevolution and Macroevolution: Introduction", Encyclopedia of Life Sciences, 2001, ğ.els.net.
2- Theodosius Dobzhansky, Genetics and the Origin of Species, Columbia University Press, New York, 1937.
3- Richard B. Goldschmidt, The Material Basis of Evolution, New Haven Connecticut: Yale University Press, 1940, s. 8.
4- Brian Goodwin, "Neo-Darwinism has failed as an evolutionary theory", The Times Higher Education Supplement, 19 Mayıs 1995.
5- Scott Gilbert, John Opitz, Rudolf Raff, "Resynthesizing Evolutionary and Developmental Biology", Developmental Biology 173, Article No. 0032, 1996, s. 361.
6- R. Lewin, "Evolutionary Theory Under Fire", Science, vol. 210, 21 Kasım 1980, s. 883.
7 T. Fagerstrom, P. Jagers, P. Schuster, E. Szathmary, "Biologists put on mathematical glasses", Science, vol. 274, 20 Aralık 1996, s. 2039-2040.
8- D.H. Erwin, "Macroevolution is more than repeated rounds of microevolution", Evolution & Development, Vol. 2, 2000, s. 78-84.
9- J.W. Valentine, D.H. Erwin, "Interpreting Great Developmental Experiments: The Fossil Record", s. 95, R.A. Raff, E.C. Raff (editors), Development as an Evolutionary Process, Alan R. Liss, Inc., New York, 1987.
10- C.R. Woese, "Macroevolution in the microscopic world", C. Patterson (editor), Molecules and Morphology in Evolution, Cambridge: Cambridge University Press, 1987.

Evrenin Genişlemesi ve Big Bang'in Keşfi

1920'li yıllar, modern astronominin gelişimi açısından çok önemli yıllardı. 1922'de Rus fizikçi Alexandre Friedmann, Einstein'in genel görecelik kuramına göre evrenin durağan bir yapıya sahip olmadığını ve en ufak bir etkileşimin evrenin genişlemesine veya büzüşmesine yol açacağını hesapladı. Friedmann'ın çözümünün önemini ilk fark eden kişi ise Belçikalı astronom Georges Lemaitre oldu. Lemaitre, bu çözümlere dayanarak evrenin bir başlangıcı olduğunu ve bu başlangıçtan itibaren sürekli genişlediğini öngördü. Ayrıca, bu başlangıç anından arta kalan radyasyonun da saptanabileceğini belirtti.

Bu bilim adamlarının teorik hesaplamaları o zaman çok ilgi çekmemişti. Ancak 1929 yılında gelen gözlemsel bir delil, bilim dünyasına bomba gibi düşecekti. O yıl Kaliforniya Mount Wilson gözlemevinde, Amerikalı astronom Edwin Hubble astronomi tarihinin en büyük keşiflerinden birini yaptı. Hubble, kullandığı dev teleskopla gökyüzünü incelerken, yıldızların uzaklıklarına bağlı olarak kızıl renge doğru kayan bir ışık yaydıklarını saptadı. Bu buluş, o zamana kadar kabul gören evren anlayışını temelden sarsıyordu.

Çünkü bilinen fizik kurallarına göre, gözlemin yapıldığı noktaya doğru hareket eden ışıkların tayfı mor yöne doğru, gözlemin yapıldığı noktadan uzaklaşan ışıkların tayfı da kızıl yöne doğru kayar. (Gözlemciden uzaklaşmakta olan bir trenin düdük sesinin gittikçe incelmesi gibi.) Hubble'ın gözlemi ise, bu kanuna göre, gök cisimlerinin bizden uzaklaşmakta olduklarını gösteriyordu. Hubble, çok geçmeden çok önemli bir şeyi daha buldu; yıldızlar ve galaksiler sadece bizden değil, birbirlerinden de uzaklaşıyorlardı. Her şeyin birbirinden uzaklaştığı bir evren karşısında varılabilecek tek sonuç ise, evrenin "genişlemekte" olduğuydu.

Kısa bir zaman önce Georges Lemaitre tarafından öngörülen bu gerçek, aslında yüzyılın en önemli bilim adamı sayılan Albert Einstein tarafından da daha önceden dile getirilmişti. Einstein 1915 yılında ortaya koyduğu genel görecelik kuramıyla yaptığı hesaplarda evrenin durağan olamayacağı sonucuna varmıştı. Ancak bu buluş karşısında son derece şaşıran Einstein bu sözde "uygunsuz" sonucu ortadan kaldırmak için denklemlerine "kozmolojik sabit" adını verdiği bir faktör ilave etmişti. Çünkü o sıralar, astronomlar ona evrenin statik olduğunu söylüyorlardı, o da

kuramının bu modele uymasını istemişti. Ancak sonradan bu kozmolojik sabiti "kariyerinin en büyük hatası" olarak tanımlayacaktı.

Hubble'ın ortaya koyduğu evrenin genişlediği gerçeği, kısa bir süre sonra yeni bir evren modelini doğurdu. Evren genişlediğine göre, zamanda geriye doğru gidildiğinde çok daha küçük bir evren, daha da geriye gittiğimizde "tek bir nokta" ortaya çıkıyordu.

Yapılan hesaplamalar, evrenin tüm maddesini içinde barındıran bu "tek nokta"nın, olağanüstü büyük çekim gücü nedeniyle "sıfır hacme" sahip olacağını gösterdi. Evren, sıfır hacme sahip bu noktanın patlamasıyla ortaya çıkmıştı. Bu patlamaya "Big Bang" (Büyük Patlama) dendi ve bu teori de aynı isimle bilindi.

Big Bang'in gösterdiği önemli bir gerçek vardı: Sıfır hacim "yokluk" anlamına geldiğine göre, evren "yok" iken "var" hale gelmişti. Bu ise, evrenin bir başlangıcı olduğu anlamına geliyor ve böylece materyalizmin "evren sonsuzdan beri vardır" varsayımını geçersiz kılıyordu.

Tevrat'a Göre Evrendeki Düzen ve Yaratılış

Göklerin ve Yeryüzünün Yaratılışı

* Başlangıçta Allah göğü ve yeri yarattı. Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı... (Yaratılış, 1:1-2)

* Allah, "Suların ortasında bir kubbe olsun, suları birbirinden ayırsın" diye buyurdu. Ve öyle oldu. Allah gökkubbeyi yarattı. Kubbenin altındaki suları üstündeki sulardan ayırdı. Kubbeye "Gök" adını verdi... (Yaratılış, 1:6-8)

* ... Rab Allah göğü ve yeri yarattığında… (Yaratılış, 2:4-5)

* ... Tek Rab Sensin. Gökleri, göklerin göklerini, bütün gök cisimlerini, yeryüzünü ve içindeki herşeyi, denizleri ve içlerindeki herşeyi Sen yarattın... Bütün gök cisimleri Sana kulluk eder. (Nehemya, 9:6)

* Allah, "Göğün altındaki sular bir yere toplansın, kuru toprak görünsün" diye buyurdu ve öyle oldu. Kuru alana "Kara", toplanan sulara "Deniz" adını verdi... (Yaratılış, 1:9-10)

* Gök ve yer bütün öğeleriyle tamamlandı. (Yaratılış, 2:1)

* Ya Rab, Allah'ım, ne ulusun! Görkem ve yücelik kuşanmışsın… Yeryüzünü temeller üzerine kurdun, asla sarsılmasın diye. (Mezmurlar, 104:1, 5)

Gök Cisimlerinin Yaratılışı

* Allah şöyle buyurdu: "Gökkubbede gündüzü geceden ayıracak, yeryüzünü aydınlatacak ışıklar olsun. Belirtileri, mevsimleri, günleri, yılları göstersin." Ve öyle oldu. Allah büyüğü gündüze, küçüğü geceye egemen olacak iki büyük ışığı ve yıldızları yarattı. Yeryüzünü aydınlatmak, gündüze ve geceye egemen olmak, ışığı karanlıktan ayırmak için onları gökkubbeye yerleştirdi... (Yaratılış, 1:14-17)

* Ey Egemenimiz Rab, ne yüce Adın var yeryüzünün tümünde! Gökyüzünü görkeminle kapladın... Seyrederken eserin olan gökleri, oraya koyduğun Ay'ı ve yıldızları, soruyorum kendi kendime: "İnsan ne ki... ?" (Mezmurlar, 8:1-4)

Gece ve Gündüzün Yaratılışı

* (Allah) Işığa "Gündüz", karanlığa "Gece" adını verdi. Akşam oldu, sabah oldu... (Yaratılış, 1:5)

* "Dünya durdukça ekin ekmek, biçmek, sıcak, soğuk, yaz, kış, gece, gündüz hep var olacaktır." (Yaratılış, 8:22)

Göklerin Düzen İçinde Yaratılışı

* Gündüz ışık olsun diye Güneş'i sağlayan, gece ışık olsun diye Ay'ı, yıldızları düzene koyan, dalgaları kükresin diye denizi kabartan Rab, O'nun adı Herşeye Egemen Rab'dir... (Yeremya, 31:35-36)

* Başınızı kaldırıp göklere bakın. Kim yarattı bütün bunları? Yıldızları sırayla görünür kılıyor, her birini adıyla çağırıyor. Büyük kudreti, üstün gücü sayesinde hepsi yerli yerinde duruyor. (Yeşaya, 40:26)

* Mevsimlerinde çıkartabilir misin takımyıldızları? Büyük ve Küçük Ayı'ya yol gösterebilir misin? Biliyor musun göklerin yasalarını?... (Eyüp, 38:32-33)

Dr. Jeff Zweerink'in sunumu: "Evrenin Başlangıcı ve Tasarımı"

Bugün burada olmak çok güzel...

Birçok kozmoloğun konuşmasını dinledim, şimdi size çok tanınmış birinden bahsedeceğim; Lawrence Krauss adındaki ateist kozmolog şu tarz şeyler söylemekten hoşlanır:

> *"Vücudunuzdaki her atom bir yıldız patlamasından geliyor. Büyük ihtimalle sol elinizdeki atomlar sağ elinizdeki atomlardan farklı bir yıldızdan geldi. Bu fizik hakkında bildiğim en şiirsel gerçek: hepimiz yıldızların tozuyuz. Eğer yıldızlarda patlama yaşanmasaydı burada olamazdınız. Çünkü evrim için gerekli olan tüm elementler daha doğrusu karbon, azot, oksijen, demir ve diğer her şey zamanın başlangıcında yaratılmadı. Bunlar yıldızların nükleer fırınlarında yaratıldı ve vücudunuza ulaşmasının tek yolu yıldızların patlamasına bağlıydı. Dolayısıyla İsa'yı -haşa- unutun. Sizin burada olmanız için yıldızlar öldü." (Lawrence M. Krauss, A Universe from Nothing: Why There Is Something Rather Than Nothing)*

Krauss'un buradaki sözleri elbette özellikle Hristiyanlar açısından saygıya uygun değil. Fakat bence onun bu ifadesi evreni ve içindeki herşeyi Allah'ın yarattığına inanan tüm dinler açısından kabul edilemez sözler. Çünkü Krauss temelde bilimin herşeyi açıklayabileceğini ve –haşa- bir İlah'a ihtiyaç olmadığını iddia ediyor. Hıristiyan bir bilim adamı olarak ben farklı bir sonuca varıyorum: **Evreni bilimsel olarak açıklamanın en iyi yolu Allah inancına dayalı bir dünya görüşüdür.** Bu sözlerimi tekrar edeyim: İmana dayalı bir dünya görüşü evreni bilimle anlayabilmemizin en doğru yolu. Bu sonuca nasıl ulaştığımı size üç çarpıcı örnekle anlatacağım.

1900'lerin başında bilim adamlarının evren hakkındaki görüşleri üç ilkeyle tanımlanıyordu. Birincisi evren sonsuzdu ve sonsuzdan beri var olduğuna inanıyorlardı. İkincisi evren statikti ve büyük ölçekte değişmez olduğunu düşünüyorlardı. Bu, gezegenlerin yıldızların etrafında dönmedikleri anlamına gelmiyordu, fakat büyük ölçekte değerlendirildiğinde evrenin değişmediğini söylüyorlardı. Ve üçüncü olarak da, evrende ilerledikçe fizik kanunlarının hassas bir şekilde değiştiğine inanıyorlardı. Şimdi, 20. yüzyıldaki bilimsel gelişmelerin bu anlattığım tabloyu nasıl değiştirdiğini açıklamadan önce, onların sahip olduğu bu bilimsel bakış açısını Kutsal metinlerde anlatılanlar ile karşılaştırmak istiyorum. Kutsal Kitabın başlangıcından itibaren Allah'ın gökleri ve yeri yarattığını görüyoruz. Bize anlatılan bu tarife göre Allah evreni yoktan var etti. Yaratılış 1:1'de belirtildiği gibi, *"Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı."* Yarattı kelimesinin anlamı diğer bir deyişle "evreni yoktan var etti" demektir. Buradaki anlatım evrenin önceden var olduğu ve onun yeniden düzenlendiği anlamına gelmez. Allah onu önceden yok iken, tümüyle varlık haline getirdi. Bu sözler Allah'ın Yaratıcı olduğu ve her şeyi varlık haline getiren Musavvir olduğu ile ilgili eksiksiz bir açıklamadır. Kutsal Kitabın diğer bölümlerine baktığınızda özellikle Yeşaya peygamber de bu gerçekten bahseder: *"Her şeyi yaratan, gökleri yalnız başına geren, yeryüzünü tek başına seren Rab Benim."* (Yeşaya 44:24)

Bu anlatım sadece Allah'ın her şeyin Yaratıcısı olduğunu tasdik etmekle kalmıyor, aynı zamanda evrenin dinamik olduğunu görüşünü de ifade ediyor. Bu demektir ki evren geriliyor veya bir başka deyişle genişliyor. Diğer peygamberlerin sözlerinde, Yeremya peygamberin sözleriyle evrenin böyle tarif edildiğini görüyoruz:

> "RAB diyor ki, 'Gece ve gündüzle bir antlaşma yapıp yerin, göğün kurallarını saptamasaydım." (Yeremya 33:25)

Ardından şöyle devam ediyor, eğer bu kurallar sabit olmasaydı, gökler ve yerin kuralları belirlenmeseydi, o zaman vaadinde durmayacağını bildiriyor. Bu sözlerle Allah'ın vaadinde durması, Yaratılışın hangi kurallara göre çalıştığına benzetiliyor.

Peygamberlerin sözleriyle ve Tevrat'ta evrenin nasıl tarif edildiğiyle o dönemin bilimsel anlayışı arasındaki büyük farkı görüyorsunuz. Bilimsel anlayış evrenin sabit olduğunu söylerken, Allah'a inanca dayanan anlayış evrenin yaratıldığını ve bir başlangıcı olduğunu öğretiyordu. Bilim evrenin sabit olduğunu ve değişmediğini söylerken, Kutsal Kitaplarda evrenin büyük ölçeklerde dinamik olduğu anlatılıyordu. Yine bilimsel görüşe göre fizik yasaları evrenin farklı yerlerinde değişiklik gösteriyordu. Fakat imanı esas alan dünya görüşü ise fizik kanunlarının sabit olduğunu, gece ve gündüzün hareketlerinin kurallarla belirlendiğini açıklıyordu.

Gündüz ve gecenin nasıl gerçekleşeceğini belirleyen ve göklerdeki sabit düzeni saptayan nedir? Bunlar elbette fizik kanunlarıdır. Bu demektir ki yirminci yüzyılın başlangıcında bilim dünyası evrenin sonsuzdan gelip sonsuza gittiğini, statik, değişmez olduğunu ve değişen fizik kanunlarına tabi olduğunu söylüyordu. Oysa ki, Allah bize evrenin yoktan var edildiğini, bu evrenin dinamik ve sabit fizik kanunlarına bağlı olduğunu vahiyle bildirmişti. Şimdi yirminci yüzyıl boyunca gerçekleşen önemli keşiflerin bir kısmını inceleyelim.

1900'lerin başlarında Albert Einstein, o tarihlerde kabul gören bilimsel açıklamaları, daha doğrusu fizik kanunlarının evrenin içinde değiştiği iddialarını fark etti. Fakat, felsefi açıdan bu fikir hoşuna gitmiyordu. Bu yüzden fizik kanunlarının sabit olduğu bir evren modeli geliştirmek için çalışmalara başladı. Bunun sonucunda özel görecelik ve genel görecelik teorilerini oluşturdu. Bu teorilerin temel özelliği fizik kanunlarının sabit olmasıydı, dolayısıyla evrende nereye hareket ederseniz edin ya da nerede bulunursanız bulunun bu kanunların değişmez olduğunu gösteriyordu. Size şunu söyleyebilirim, 20. yüzyıl boyunca bilim adamları genel görecelik teorisinin geçerli olup olmadığını anlamak için çok fazla sayıda deney yaptılar. Bu teori her seferinde bir kez daha başarıyla kanıtlandı. Bugün en sağlam ve en çok kabul gören bilimsel teorilerden biridir.

Genel görecelik teorisinin bir sonucu şuydu; teorinin formüllerini çözdüğünüzde evrenin genişleyerek veya büzüşerek dinamik olması gerektiğini gösteriyordu. Başlangıçta Einstein bu fikirden hoşlanmadı, fakat 1920'ler ve 30'larda tekrar edilen ölçümler evrenin gerçekten de genişlediğini ortaya koydu. Edwin Hubble bizim bugün galaksi dediğimiz o bulutsu yapılara, o dönemde isimlendirildiği şekliyle ada evrenlere bakarken, bu galaksilerin belirli bir düzenle hareket ettiklerini gördü. Bir galaksi ne kadar uzaktaysa bizden o kadar hızla uzaklaşıyordu. Bu da evrenin genişlediği gerçeğini açığa çıkartan net bir delildir. Dolayısıyla, genel görecelik teorisi evrenin dinamik olduğunu ve genişlediğini ortaya koydu. Bu uzaktaki galaksilerde yapılan ölçümler evrenin gerçekten de genişlediğini gösterdi. Eğer genişliyorsa, zamanda geriye gittiğinizde bu evrenin bir başlangıç anı olduğu anlamına geliyordu.

Bazı bilim adamları bir süre bu fikre direndiler ve hatta hala buna direniyorlar. Kendilerince evrenin sonsuz olduğunu ve sonsuzdan beri var olduğunu kanıtlamak için çeşitli yollar arıyorlar. Fakat, 1960'ta kozmik mikrodalga arkaplan ışımasının ölçülmesiyle, Stephen Hawking ve Roger Penrose gibi pek çok bilim adamı bazı çok güçlü teoriler geliştirdiler. Bu teorilere göre eğer genel görecelik doğruysa ve evrenin dinamiklerini mükemmel bir şekilde açıklıyorsa -şimdiye kadar tüm deneylerde doğrulanmıştır- bu tüm bilim adamlarının bu gerçeğe inandığını gösterir. Dahası evrende kütle varsa ki biz bunun doğru olduğunu garanti edebiliriz, bu durumda zamanda geriye gittiğinizde evrenin sınırına ulaşabilirsiniz. Diğer bir deyişle, evrenin bir başlangıcı vardır.

Bundan yola çıkarak, başlangıçta Yaratılışa inanan dünya görüşünden çok farklı görünen evrenle ilgili bilimsel görüşlerin tam aksine, 20. yüzyılda gerçekleştirilen önemli bilimsel gelişmeler bizim başlangıcı olan bir evrende yaşadığımızı ortaya koydu. Ayrıca evren sürekli genişliyor ve evren sabit fizik kanunlarına bağlı olarak işliyor. Bu üç özellik, tüm Big Bang modellerinin temel özellikleridir. Diğer bir deyişle, Allah'ın bizlere Kutsal Kitaplarda tarif ettiği evren ile bugün Yaratılışı araştırdığımızda bilimin anlattığı evren birbirine tam olarak uymaktadır.

Geçtiğimiz yıllarda bilim adamları, evrenimizin birçok evrenden sadece biri olabileceğini öne süren çoklu evren modelleri önerdiler. Bu da evrenin başlangıcı olduğu fikrine uymuyor gibi görünüyor. Aslında çoklu evren fikriyle ilk karşılaştığımda bana bu bir problem olarak görünmüştü, "evrenimizin bir başlangıcı olabilir fakat çoklu evrenler varsa bunların bir başlangıcı var mıydı." sorusuyla karşılaştım. Çoklu evren modelinin üzerinde uzun süre araştırma yaptım ve vardığım sonuca göre genişleyen çoklu evren teorisi de yine evrenin başlangıcı olduğunu doğruluyordu. Çoklu evrenin de bir başlangıcı vardı.

İlk bilimsel deliller bize evrenin Big Bang ile başladığını, genişlemeye devam ettiğini ve fizik kanunlarıyla yönetildiğini gösteriyor. Bu sonuç, *Kelam* isimli kozmolojik argümanı destekliyor. Bu görüşe göre ve kıyas

yaptığımızda, var olmaya başlayan herhangi bir şeyin bir sebebinin olması gerekir. Evren yoktan var edilmiştir, dolayısıyla evrenin bir sebebi olması gerekir. Evrenin dışında olan bir sebep nedeniyle evren yaratılmıştır. Bu görüş evreni Allah'ın yarattığı düşüncesiyle tam örtüşmektedir. Yaratıcı'nın varlığını gösteren ikinci bir kanıt ise, evrenin her yerinde gözlemlenen muazzam mimari ve tasarımdır.

İnsanlığın hayatta kalması için neler gerektiğini düşünün. En az üç şey sayabilirim. Öncelikle elmaslara ihtiyacınız var. Durun, şaka yapıyorum. Aslında elmasa değil, karbona ihtiyacınız var. Karbon bir gerekliliktir. İkinci olarak suya ihtiyacınız var, çünkü yaşam için gereken tüm biyokimyanın oluşmasını sağlayan sıvı sudur. Üçüncü olarak ise suyun sıvı halde bulunabileceği, aynı zamanda karbonun da yaygın olarak kullanılabileceği bir gezegene sahip olmalısınız. Bilim adamları evrenin hayatı nasıl desteklediğini anlamaya çalışırken, birçoğu evrenin hayatı mümkün kılacak şekilde dizayn edilmiş olduğu sonucuna vardılar. Kendilerinin ateist veya agnostik olduklarını ilan eden bazı kişilerin sözlerini paylaşmak istiyorum. Bu insanlar Allah'ı arayan dindar kişiler değiller, fakat düşüncelerini şöyle ifade etmişler:

Fred Hoyle şunları söyledi,

> *"Bulguları sağduyuyla değerlendirdiğimizde üstün bir aklın fizikle, aynı zamanda kimyayla ve biyolojiyle oynadığını görüyoruz... Bulguların ortaya koyduğu rakamlarla hesaplamalar yaptığımızda çıkan sonuçlar bu görüşü bence tartışmasız bir şekilde kanıtlıyor." (Fred Hoyle, "The Universe: Past and Present Reflections." Engineering and Science, November, 1981. ss. 8–12)*

Stephen Hawking'in çalışma arkadaşı Roger Penrose da şöyle diyor,

> *Bence evrenin bir amacı var. Öylesine şans eseri oluşmuş olamaz." (See A Brief History of Time (1991) film script - springfieldspringfield.co.uk)*

Şunu net bir şekilde söyleyebiliriz, elimizdeki en güçlü bilimsel deliller evrenin yaşam için tasarlanmış olduğunu göstermektedir. Bu tasarımın kanıtlarını tüm bilim dallarında görmek mümkündür.

Evrenin yaşamı destekleyecek şekilde dizayn edildiğini gösteren bu bilimsel alanlara bir bakalım. Üç geniş uzaysal boyuta sahip ve aynı zamanda zaman boyutu da olan bir evrende yaşıyoruz. Fakat aynı zamanda evren farklı olsaydı, iki veya bir boyuta sahip olsaydı neler olurdu bunu analiz edebiliyoruz. Üç, dört veya beş uzay boyutunu da değerlendirebiliyoruz. Ya da çoklu zaman boyutlarını. Şu soruyu sorabiliriz: Eğer sadece iki uzaysal boyut olsaydı ne olurdu? Yapılan çalışmalara göre iki veya daha az uzay boyutu olsaydı, evren hayatı destekleyecek kadar komplike olamazdı. İki boyutta yaşayan bir hayvan düşünün. Eğer hayvanın gıdayı alacağı bir yol ve atıkları atacağı farklı bir yol olduğu düşünülürse, iki boyutlu bir dünyada bu yollar hayvanı ortadan ikiye bölecektir. Gıdanın geldiği yönden geri çıkabileceğini söyleyebilirsiniz, ama asıl noktayı kaçırmış olursunuz. İki boyutlu bir uzayda, hayatın gerektirdiği kompleksliği sağlayacak yeterince bağlantı kurmak mümkün değildir. Bu sadece besinin geldiği yoldan gitmesi ile ilgili değildir. Bundan çok daha temel bir gerekliliktir.

Eğer bir veya iki boyutun çok basit olduğunu düşünüyorsanız, peki o zaman daha fazla boyuta sahip olsaydık, bu daha mı iyi olurdu, daha fazla komplekslik mi eklerdi? Bunun da doğru olmadığı anlaşılıyor. Eğer dört, beş ya da daha fazla boyut olsaydı kararlı yörüngeler olmazdı. Bu iki anlama gelir, daha fazla uzaysal boyut olsaydı atomlar kararlı olmazdı. Bu da yaşam için gerekli olan karbon, azot ve oksijen gibi atomların var olmayacağı anlamına gelir. Bu durumda gezegenler de kararlı olmayacak, yıldızların çevresinde kararlı yörüngelerde dönmeyeceklerdir. Ya yıldızlara doğru hızla sarmal yaparak çarpacaklar ya da uzaya savrulacaklardı. Bu durumda üçten fazla uzaysal boyut olması halinde yaşam için gerekli olan iki temel şart yerine getirilemezdi. Yaşam için gereken atomlar var olamaz ve gezegenler de bulunamazdı.

Zaman boyutunun sayısının değiştirilmesi ise durumu daha sorunlu hale getirir. Bu şemaya baktığınızda gördüğünüz gibi zaman boyutunun sayısını değiştirdiğinizde, fiziğin bilinemez olduğu yerlere girmiş olursunuz. Şimdi, şunu söyleyebilirsiniz, ben zaten fizikten anlamıyorum öyleyse fiziğin tahmin edilebilir olması neyi değiştirir? Fakat bunun çok daha temel bir prensip olduğunu görüyoruz. Çünkü eğer fizik öngörülemez olursa, o zaman şu an yapılan ölçümler size geçmiş hakkında hiçbir bilgi vermeyecek, gelecekte olacaklar hakkında da bir fikir edinemeyeceksiniz. Fiziğin tahmin edilebilir olması hayat için temel bir gerekliliktir. Tüm canlıların çevresini

algılayabilmesi gerekir ve bu şekilde yiyeceğin veya tehlikenin nereden geleceğini bilir. Fizik öngörülemez olduğunda bu imkansızdır. Dolayısıyla yaşam için gerekli olan temel şartlar herhangi bir evrende var olamaz, ancak üç geniş uzaysal boyuta ve bir zaman boyutuna sahip bir evrende bulunabilir.

Şimdi dikkatimizi fizik kanunlarına çevirelim. Özellikle de karbon, oksijen ve azotun evrende nasıl var olduğunu bakalım. Bunu anlamak için evrenin zaman içinde nasıl şekillendiğini incelememiz gerekir. Big Bang kozmolojisinde ilk birkaç dakika sonrasında evrende var olan elementler yalnız hidrojen ve helyumdur. Ayrıca eser miktarda lityum ve berilyum bulunur fakat şu an için bunları dikkate almayabiliriz. Bundan daha ağır tüm elementler örneğin karbon, azot ve oksijen yıldızların içinde üretilir. Bu nedenle Lawrence Krauss'un sözleri bu yönüyle doğrudur, vücutlarımızda bulunan karbon, azot ve oksijen yıldız patlamalarından geriye kalan yıldız tozlarıdır. Ne var ki bilim adamları yıldızların karbon ve oksijeni nasıl ürettiklerini incelerken yaşamın var olması için üretilmesi gerektiğini düşündükleri miktardan çok azının bulunduğunu gördüler. Ancak çok şaşırtıcı bazı olayların gerçekleşmesiyle bunun gerçekleşmesinin mümkün olabileceğini fark ettiler.

Karbon üretiminin bu kadar güç olmasının nedeni karbon atomunun oluşması için üç helyum çekirdeğinin aynı anda bir araya gelmesi gerekmesidir. Karbon, üç proton ve üç nötrondan oluşur. Her bir helyum atomunda da iki proton ve iki nötron vardır. Karbon oluşturabilmek için üç helyumun aynı anda bir araya gelmesi gerekir. Bu aynı anda üç atomun bir araya gelmesini gerektirdiği için son derece yavaş bir tepkimedir. Ancak bilim adamları daha derinlemesine incelemeye geçtiklerinde karbonun oluşumunda iki önemli faktörün rol aldığını gördüler. Öncelikle iki helyum atomu bir araya geldiklerinde bir berilyum-8 çekirdeği oluşturabilirler. Berilyum-8 kararlı değildir ama bir süre var olmaya devam edebilir. Bu da, karbonun oluşması için sadece bir tane daha helyum çekirdeğinin buna çarpması gerektiği anlamına gelir. Bu iki atomu içeren bir tepkime olduğu için reaksiyon önemli ölçüde hızlanır. Dolayısıyla karbonun oluşturulması için berilyum-8 çekirdeği tepkimeyi hızlandırma görevi yapar.

Bununla birlikte, meta kararlı berilyum-8 çekirdeği olsa bile, yıldızlar yeterli karbon üretemeyecekti. Eksik olan bir şey daha gerekiyordu. Bu konuyu araştıran bilim adamları, karbonu yeterli hızda üretebilecek bir çözüm bulunduğunu fark ettiler. Eğer karbon taban durumunun hemen üzerinde belirli bir enerji seviyesine sahip olursa, bu durumda reaksiyon daha hızlı gerçekleşebilecekti. Ama o tarihlerde karbonun bu enerji seviyesi bilinmiyordu. Fred Hoyle'nin öngörüleri bilim adamları tarafından araştırıldığında gerçekten bunun var olduğu görüldü. Bu şu anlama geliyordu, kararlı bir berilyum-8 çekirdeği ve karbon için son derece hassas ayarlanmış enerji seviyesi olmadan, evren yaşam için gerekli miktarda karbonu üretemezdi. Fakat evrenin yeterli miktarda karbona sahip olabilmesi için bir harikaya daha ihtiyaç vardı.

Eğer karbona bir helyum çekirdeği daha eklenirse, bu oksijeni oluşturur. Eğer oksijen benzer bir enerji durumunda olsaydı, daha doğrusu oksijenin taban durumunun üzerinde bir enerji seviyesi olduğunda, tüm karbon oksijene çevrilirdi. Bu defa yine evrende karbon kalmayacaktı. Bu durum araştırıldığında oksijenin enerji seviyesinin taban durumunun biraz altında olduğu görüldü. Tüm bunlar üç harikanın gerçekleşmesini zorunlu kılar. Berilyum-8 ancak belirli bir süre kararlı olmalıdır fakat uzun süre kararlı kalmamalıdır aksi takdirde tüm helyumu kullanır. Ancak bir başka helyumu kabul edecek süre boyunca kararlı kalır. Karbonun enerji seviyesinin de tepkimenin hızla gerçekleşmesine imkan verecek düzeyde olması gerekir fakat oksijen bu seviyede enerjiye sahip olmamalıdır böylece tümünü hızla tüketmemiş olur.

Tüm bunlar bir arada düşünüldüğünde, bu muhteşem hassas dengeler sayesinde evrende yeterli miktarda karbon ve oksijen bulunduğunu görürüz. Bunların ortaya çıkartılmasında en önemli çalışmayı yapanlardan biri Fred Hoyle olmuştur. Hoyle fizik kanunlarının son derece hassas ölçülere sahip olduğunu görünce üstün bir aklın fizik, kimya ve biyolojiye müdahale ettiğini söylemişti. Bunları harika kelimesiyle ifade ediyorum, ve evrenin yaşam için gerekli olan karbon ve oksijeni üretecek şekilde dizayn edildiğine inanıyorum.

Benzer tasarım özellikleri evrende yaşam için gerekli miktarda hidrojen olmasını da sağlar. Bir kez daha evrenin ilk anlarını düşünürsek, sadece hidrojen ve helyum olduğunu görürüz. Fakat bu ilk anlarda evren hidrojenin birleşip, helyum oluşturabilmesini sağlayacak kadar sıcaktı. Yalnız bir proton veya nötron eklemek bunun oluşması için yeterli olurdu. Hidrojen bir protondan meydana gelir, aynı zamanda bir proton ve bir nötron ya da bir proton ve üç nötrondan oluşan hidrojen atomları da vardır. Farklı helyum yapılarını da gözlemleyebilirsiniz, 2 proton ve 2 nötrondan oluşan

helyum atomları vardır ve toplamında en fazla dörde kadar çıkabilir. Protonların ve nötronların toplamda 5 parçacık oluşturduğu bir atom bulunmaz. Çünkü evrenin ilk anlarında bu gerçekleşseydi, evrende bulunan hidrojenin tamamı füzyonla bu ağır elementlere dönüşecekti. Bu demektir ki 5-nükleon veya 8-nükleon içeren bir element bulunmaz. Ancak bu sayede evrende hidrojen yüksek miktarda bulunabilir, evrende bulunan atomların yüzde 75 kadarı hidrojendir. Eğer 5-nükleon veya 8-nükleon yapıda atom bulunsaydı, hidrojenin tamamı bir başka şey ile birleşirdi. Hidrojen bulunmadığında, suyun oluşması mümkün olmayacaktır.

Örneğin protonların ve nötronların bir araya gelmelerini belirleyen güçlü nükleer etkileşimi inceleyebiliriz. Yine elektrik yüklerinin birbirleriyle etkileşimlerini belirleyen elektromanyetik kuvvete de bakabiliriz. Bunu bir şemada incelediğimizde dikkatimizi çeken bir şey vardır. Şu soruyu sormalıyız, "Evrende yaşamın var olması için gereken tüm koşulların hepsi nerede bir araya gelir?" Görünüşe bakılırsa eğer burada aşağıda olursa karbon kararlı olmayacaktır. Yukarıda bu noktaya baktığınızda yalnız ışık hızına yakın hareket eden atomları bulursunuz. Bunlar yaşam için elverişli değildir. Burada yukarıda tüm protonlar birleşecek ve geriye hiçbir hidrojen kalmayacaktı. Tüm bunlar gösteriyor ki bu hesaplamaların tamamını yaptığınızda yaşam için tüm şartları karşılayan tek uygun yer bu küçücük alandır. Tüm fizik kanunlarının bir araya getirildiği farklı şekilleri düşünsek, bunların içinde yalnız çok küçük bir alanda yaşam için ihtiyaç duyulan elementler meydana gelebilir. Bu bizim hayatı destekleyecek şekilde tasarlanmış bir evrende yaşadığımızı açıkça gösterir. Bu da tasarımın varlığına, evreni bir amaç için var eden bir Yaratıcı'nın varlığına işaret eder.

Şimdi evimizi biraz daha yakından inceleyelim. Gezegenimize biraz daha yaklaştığımızda Dünyanın etrafında yörüngesinde dönen Ayın da bir ölçüyle yerleştirildiğinin kanıtlarını görüyoruz. Geceleri seyredilmesi güzel olmakla kalmıyor, Ay gerçekten önemli. Jüpiter ve Satürn'ün Dünyamızın uydusu Aydan daha büyük olan uyduları var. Fakat ana gezegenin boyutuyla karşılaştırıldığında, Dünyanın uydusu Ay kendi başına bir kategori oluşturuyor.

Ayın dev boyutu, Dünyanın yaşama ev sahipliği yapabilmesi açısından son derece önemli. Ay, Dünyanın dönme eksenini kararlı hale getiriyor. Dünya bir eksen etrafında dönüyor ve Ay ise herhangi bir kayma olmaması için bu dönme eksenini sabitliyor. Ay bu kadar büyük olmasaydı, Dünyanın dönme ekseni kararsız halde yalpalayacak ve sonucunda Dünya üzerinde felaketlerle sonuçlanacak büyük iklim değişiklikleri oluşacaktı. Ay bu yalpalamayı engeller ve Dünya bu sayede milyarlarca yıldır yaşama elverişli bir iklimi koruyabilir. Belki daha da önemlisi ayın büyüklüğü aynı zamanda Dünyada tektonik faaliyetlerin oluşmasını sağlayan kritik ısıyı temin eder.

Depremlerin ve yanardağların kötü şeyler olduklarını düşünebilirsiniz, fakat bunlar Dünya üzerinde iklimlerin düzenlenmesi için hayati olan tektonik faaliyetlerdir. Şöyle ki, Güneşin, Ayın ve Dünyanın arasındaki yerçekimi etkisi Dünyanın iç kısmının esnemesine, genleşmesine ve sıkışmasına neden olur. Bu ısı sonucunda Dünya yüzeyindeki plaka tektoniği gerçekleşir. Bilim adamları Dünyanın bu kadar büyük bir Aya nasıl sahip olduğunu anlamaya çalışırken, Dünyanın ilk zamanlarında dev bir çarpışma gerçekleştiğini fark ettiler. Ama bu çarpışmanın tam doğru zamanda doğru hızda, doğru açıda ve doğru boyutlu bir cisimle meydana gelmesi gerekiyordu. Bu gerçekten olağanüstü bir çarpışmaydı. Ay "Dünyada yaşam olsun" diye tasarlanmış gibi görünüyordu. Ayrıca Dünyanın da tektonik faaliyetlerin ne çok fazla, ne de çok az yoğunlukta olacak şekilde tam doğru büyüklüğe sahip olduğu anlaşılıyordu. Eğer Dünya daha büyük olsaydı, plakalar çok kalın olacak ve tektonik faaliyet çok az olacaktı. Eğer Dünya daha küçük olsaydı tektonik plakalar çok daha ince olacak ve tektonik faaliyet çok fazla olacaktı. Tektonik faaliyetlerin tam doğru olmasını sağlayan, tam doğru büyüklükte bir gezegen üzerinde yaşıyoruz.

Hücrenin içine baktığımızda gördüğümüz tasarım kanıtlarından da bahsetmek istiyorum. Genetik şifreyi incelediğimizde U, C, A ve G harflerinden oluşan dört bileşenden oluştuğunu görürüz. Bunların tümüyle detaylarına girmeyeceğim, fakat bilgisayar programlaması açısından konuyu inceleyeceğim. Bu harflerin üçü bir araya gelerek gruplanırlar ve aminoasitlerin nasıl üretileceğini tarif ederler. Üç harfin diziliminde, her bir harfin dört olasılıktan biri olması ihtimali nedeniyle toplamda 64 farklı olasılık vardır. 4 x 4 x 4 ile bu hesaplamayı yaparsınız. Ama yaşam için kullanılan sadece 20 farklı aminoasit vardır, bu da üçünün farklı kombinasyonlarının aynı aminoasiti üreteceği anlamına gelir. Burada farklı kombinasyonlar olduğunu görüyorsunuz, iki farklı kombinasyon ile fenilalanin, lüsin elde edebiliyorsunuz. Farklı harf kombinasyonlarının yine de aynı aminoasiti ürettiğini görüyoruz. Ayrıca amino asit dizilimleri proteinlerin nasıl katlanması gerektiğini de belirler. Bazen farklı aminoasitler, yine de aynı protein katlamasını yaparlar.

Bilim adamlarının sorması gereken asıl önemli soru şudur, "protein doğru katlanıyor mu?" Bilim adamları ardından şu soruyu da sormalılar, "Bu genetik şifre bazı harflerde mutasyonlar olmasına rağmen proteinlerin doğru bir şekilde katlanmasını ve işlev yapmasını nasıl sağlayabiliyor?"

Mutasyonların gerçekleşebileceği bir ortamda yaşıyoruz. Mutasyonların gerçekleşeceğini kabul ettiğimize göre, genetik şifre yapılması gerekeni nasıl eksiksiz gerçekleştiriyor? Evet bu sorunun en kısa cevabı şu; genetik şifremiz milyonda bir gerçekleşen bir yeteneğe sahip. Aminoasit kodlaması ve protein katlamasındaki aminoasit benzerliği düşünüldüğünde, bilim adamları bu genetik kodun yani bizim genetik kodumuzun, mutasyonların neden olduğu hataları minimuma indirme yeteneğinin resmen 1 milyonda bir olduğunu fark ettiler. Eğer kaç farklı şekilde hataları düzelten bir genetik şifre yapabileceğinizi sorarsanız, bu milyonda bir olabilir ayrıca hataları düzeltme yeteneğini de buna eklemeniz gerekir. Sadece çok sayıda katmandan oluşan bir şifrelemeyi yapmakla kalmaz, bilgisayar programcılığı yönünden bakıldığında bir kodlama hatasının düzeltilmesi büyük önem taşır. Özellikle çok gelişmiş programlamalarda görüldüğü gibi çoklu kod satırları tanımlıyorsanız bu bir tasarım olduğunun açık göstergesidir.

Tüm bunlardan sonra, DNA'nın çift sarmal yapısını keşfeden Francis Crick'in şu sözleri aklıma geliyor: "*Biyologlar gördükleri şeyin tasarlanmış değil, evrimleşmiş olduğunu sürekli kendilerine hatırlatmalıdırlar"*. Bu sözlere katılmıyorum, bilim adamları evrene baktıklarında her ölçekte son derece hassas dengeler ve tasarımın delillerini görüyorlar. Uzay zamanın yapısında, fizik kanunlarının yapısında ve sağlamlığında, Ayın büyüklüğünde, genetik şifrede ve burada bahsetmediğimiz diğer birçok alanda muhteşem hassas dengeler görüyorlar. Bir tasarım gördüğümüzde, bir "Tasarımcının" var olduğu sonucuna varmak bana çok daha akılcı görünüyor. İşte bu "Tasarımcı" tüm evreni insanlığın yaşayabileceği şekilde yarattı.

Şimdi, üçüncü konu ise Dünya üzerindeki kanunlar ve bilimin gereklilikleri üzerine yaptığınız incelemeler. Bu aşamada bazı felsefi sonuçlara varmanız gerekiyor. Kendinize şu soruyu sormalısınız, "Hangi dünya görüşü tüm bu sonuçları karşılamaktadır?" Bunları hızla değerlendirmek istiyorum, fakat asıl varmak istediğim nokta şu olacak: Hıristiyan inancını inceledim ve bilimsel çalışma yapmak için gereken tüm bu ön koşulları karşıladığını biliyorum. Bu nedenle, "Bilim benim dünya görüşümü destekliyor" yorumunu yapan herhangi bir kişi kendisine şu soruyu yöneltmeli: *"Sizin dünya görüşünüz bilim için gereken tüm ön koşulları karşılıyor mu?"*

Fizik kanunlarının fiziksel evrenin her noktasında değişmez olması gerekiyor. Evren kendi içinde nesnel bir gerçeklik, sadece bir hayalden ibaret değil. Doğa kanunları belirli bir ölçüye ve düzene uygun hareket ediyorlar. Yunan mitolojisinde Zeus'un kızdığında yıldırımlar fırlatması bilimin temeli değildir. Fiziksel evren akıllı olmak zorundadır. Dünya ise akılla araştırılması gereken bir varlık, kutsal bir nitelik taşımadığı için ilah edinilemez ve tapınılamaz. Dünya güzel ve değerli bir yer ve üzerinde araştırma yapmaya değer. Siddhartha Gautama'nın sözlerinde gerçek aydınlanmanın dünyadan kopmakla olabileceğini okumuştum. Evet, eğer dünyadan kopmak istiyorsanız o zaman Dünyanın nasıl çalıştığını öğrenmek için araştırma yapmanıza gerek var mı?

Yaratıcı'nın var ettiklerini ve yaratmasını araştırmak için ampirik, deneysel yöntemlere ihtiyacımız var. Allah aslında bu konuda insanlığı teşvik ediyor ve bizlere doğaya egemen olmamızı bildiriyor. Bu gerçek bilimi destekliyor ve ilerletiyor. Aklın kullanılması bilimi Allah'ın ahlak kanunlarının vazgeçilmez bir parçası yapıyor. Belki de en önemlisi insanların evrendeki aklı keşfedecek yeteneğe sahip olmaları. Peki bu durumda ateist olanlar ne düşünüyorlar? Bu konuda CS Lewis'in bir alıntısının konuyu iyi özetlediğini düşünüyorum.

> *"Eğer Güneş Sistemi tesadüfi bir çarpışma ile oluştuysa, o zaman gezegenimiz üzerindeki organik yaşam da bir tesadüf eseridir, ve insanın evrimi de tümüyle bir tesadüftür. Öyleyse, şu an düşündüklerimizin tamamı da sadece tesadüftür ve atomların hareketinin tesadüfi yan ürünleridir. Bu tüm materyalistlerin ve astronomların aynı zamanda her bir kişinin düşünceleri için de geçerlidir. Eğer düşünceler örneğin materyalizm ve astronomiye ait fikirler yalnız tesadüflerin yan ürünleri ise, o zaman neden bunların doğru olduklarına inanalım? Bir tesadüfün, diğer tüm tesadüfler hakkında doğru bilgi verdiğine inanmam için hiçbir neden yok." (http://www.goodreads.com/quotes/106602-if-the-solar-system-was-brought-about-by-an-accidental)*

Eğer beynim yalnız bir tesadüf ise, neden evrenin geri kalan kısmını tanımlayabilsin? Bilim dünyasının ortaya koyduğu tüm bu çıkarımlar ve felsefi önkoşullar göz önüne alındığında, şu sorunun sorulması gerekir: "Hangi dünya görüşü tüm bu sonuçları karşılamaktadır?" İmana dayalı bir dünya görüşünde Allah tüm insanlığı bir amaç için, ahlak

kurallarına uygun yaşayacak ve Allah'a tanıyıp ibadet etme isteğiyle yaratmıştır; bu görüş tüm bu sonuçları karşılamaktadır. Bir bilim adamının, bilimle uğraşması için inançlı olmak zorunda olduğunu söylemiyorum. Fakat söylediğim şu, bilim dünyasının kesintisiz ilerleme sağlaması için bir bilim adamının Allah inancına dayalı bir dünya görüşünü benimsemesi şarttır.

Bizler bilimin tarif ettiklerinin, Allah'ın bizlere bildirdikleri ile örtüştüğü bir evrende yaşıyoruz. Bu evren yaşamı destekleyecek şekilde tasarlanmış. Ve içinde yaşadığımız bu evrende Allah inancına dayanan bir dünya görüşü bilimin tüm sonuçlarını karşılıyor. Tüm bunlar bana en son elde edilen bilimsel delillerin veya evrenle ilgili bilimsel anlayışımızın en doğru ve en iyi yaratılışçı bir dünya görüşü ile tanımlandığını ve açıklandığı gösteriyor. Bu gerçekler bizi her şeyin Yaratıcısı, Allah'a ulaştırıyor.

Çok teşekkürler.

Big Bang'in Zaferi

1948 yılında George Gamov, Georges Lemaitre'in hesaplamalarını geliştirdi ve Big Bang'e bağlı olarak yeni bir tez ortaya sürdü. Buna göre evrenin Big Bang yani büyük patlama ile oluşması durumunda, evrende bu patlamadan arta kalan belirli oranda bir radyasyonun olması gerekiyordu. Üstelik bu radyasyon evrenin her yanında eşit olmalıydı.

"Olması gereken" bu kanıt çok geçmeden bulundu. 1965 yılında Arno Penzias ve Robert Wilson adlı iki araştırmacı bu dalgaları keşfettiler. "Kozmik Fon Radyasyonu" adı verilen bu radyasyon uzayın belli bir tarafından gelen radyasyondan farklıydı. Olağanüstü bir eşyönlülük sergiliyordu. Başka bir ifade ile yerel kökenli değildi, yani belirli bir kaynağı yoktu, evrenin tümüne dağılmış bir radyasyondu. Böylece uzun süredir evrenin her yerinden eşit ölçüde alınan ısı dalgasının, Big Bang'in ilk dönemlerinden kalma olduğu ortaya çıktı. Üstelik bu rakam bilim adamlarının önceden öngördükleri rakama çok yakındı. Penzias ve Wilson, Big Bang'in bu ispatını deneysel olarak ilk gösteren kişiler oldukları için Nobel Ödülü kazandılar.

1989 yılına gelindiğinde ise, George Smoot ve onun Nasa Ekibi, Kozmik Geri Plan Işıma Kaşifi Uydusu'nu (COBE) uzaya gönderdiler. Bu gelişmiş uyduya yerleştirilen hassas tarayıcıların, Penzias ve Wilson'ın ölçümlerini doğrulaması yalnızca sekiz dakika sürdü. Sonuçlar, tarayıcıların kesinlikle evrenin başlangıcındaki büyük patlamanın sıcak, yoğun konumunun kalıntılarını gösterdiğini kanıtladı. Bilim adamları COBE'nin başarısını Big Bang'in olağanüstü bir şekilde onaylanması olarak yorumladı.

Big Bang'in bir diğer önemli delili ise, uzaydaki hidrojen ve helyum gazlarının miktarı oldu. Günümüzde yapılan ölçümlerde anlaşıldı ki, evrendeki hidrojen-helyum gazlarının oranı, Big Bang'den arta kalan hidrojen-helyum oranının teorik hesaplanmasıyla uyuşuyordu. Eğer evren, bir başlangıcı olmadan, sonsuzdan geliyor olsaydı, evrendeki hidrojen tamamen yanarak helyuma dönüşmüş olurdu.

Tüm bunlarla birlikte Big Bang bilim dünyasında kesin bir kabul gördü. Scientific American dergisinin Ekim 1994 sayısındaki bir makaleye göre, evren sürekli, düzenli olarak genişliyordu ve Big Bang modeli yüzyılımızın kabul görmüş tek modeliydi.

Fred Hoyle ile birlikte uzun yıllar sabit durum teorisini savunan Dennis Sciama, ardı ardına gelen ve Big Bang'i ispatlayan tüm bu deliller karşısında içine düştükleri durumu şöyle anlatır:

> *"Sabit durum teorisini savunanlarla onu test eden ve bence onu çürütmeyi uman gözlemciler arasında, bir dönem çok sert çekişme vardı. Bu dönem içinde ben de bir rol üstlenmiştim. Çünkü gerçekliğine inandığım için değil, gerçek olmasını istediğim için 'sabit durum' teorisini savunuyordum. Teorinin geçersizliğini savunan kanıtlar ortaya çıkmaya başladıkça Fred Hoyle bu kanıtları karşılamada lider rol üstlenmişti. Ben de yanında yer almış, bu düşmanca kanıtlara nasıl cevap verilebileceği konusunda fikir yürütüyordum. Ama kanıtlar biriktikçe artık oyunun bittiği ve sabit durum teorisinin bir kenara bırakılması gerçeği ortaya çıkıyordu." (Stephen Hawking, Evreni Kucaklayan Karınca, 1993, s. 62-63)*

Bilim ve Materyalizmi Birbirinden Ayırmak

Evrim teorisinin hiçbir bilimsel dayanağı yoktur, aksine Darwinist iddialar bilimsel bulgularla açıkça çatışır. Özetle evrimi ayakta tutan güç, bilim değildir. Evrim bazı "bilim adamları" tarafından hala savunuluyor olabilir, ama bunun temelinde "başka bir etken" vardır. O "başka etken", materyalist felsefedir. Evrim teorisi, materyalist felsefenin doğaya uyarlanmış halidir ve bu felsefenin bağlıları tarafından bilime rağmen savunulmaktadır.

Evrim teorisi ile materyalizm arasındaki bu ilişki, bu kavramların "otorite"leri tarafından da kabul edilir. Örneğin Leon Trotsky, *"Darwin'in buluşu, tüm organik madde alanında diyalektiğin (diyalektik materyalizmin) en büyük zaferi oldu"* yorumunu yapmıştır.[1] Evrimci biyolog Douglas Futuyma, *"Marx'ın insanlık tarihini açıklayan materyalist teorisi ile birlikte, Darwin'in evrim teorisi materyalizm zemininde büyük bir aşamaydı."*[2] diye yazar. Evrimci paleontolog Stephen J. Gould ise, *"Darwin doğayı yorumlarken çok tutarlı bir şekilde materyalist felsefeyi uyguladı."* demektedir.[3]

Materyalist felsefe, tarihin en eski düşüncelerinden biridir ve temel özelliği maddeyi mutlak varlık saymasıdır. Bu tanıma göre madde sonsuzdan beri vardır ve var olan herşey de maddeden ibarettir. Materyalizm, bir Yaratıcı'nın var olduğu gerçeğini inkar eder.

Peki ama materyalizm neden yanlıştır? Bir felsefenin doğruluğunu ya da yanlışlığını test etmenin bir yöntemi, o felsefenin bilimi ilgilendiren iddialarını bilimsel yöntemle araştırmaktır. Örneğin 10. yüzyılda bir felsefeci ortaya çıkıp, Ay'ın yüzeyinde büyülü bir ağaç olduğunu, tüm canlıların aslında o dev ağacın dallarında meyve gibi yetiştiklerini ve oradan Dünyaya düştüklerini öne sürebilirdi. Bazı insanlar da bu felsefeyi cazip bulabilir ve bunu benimseyebilirlerdi. Ancak 20. yüzyılda Ay'a gidildiğinde artık bu tür bir felsefe öne sürmenin bir imkanı kalmadı, çünkü orada öyle bir ağaç olup olmadığı bilimsel yöntemle, yani gözlem ve deneyle anlaşılabilir hale geldi.

Materyalizmin iddiasını da bilimsel yöntemle sorgulayabiliriz. Maddenin sonsuzdan beri var olup olmadığını, maddenin madde-üstü bir Yaratıcı olmadan kendisini düzenleyip düzenleyemeyeceğini ve canlılığı ortaya çıkarıp çıkaramayacağını araştırabiliriz. Bunu yaptığımızda görürüz ki, materyalizm aslında çökmüştür. Çünkü maddenin sonsuzdan beri var olduğu düşüncesi, evrenin yoktan var edildiğini ispatlayan Big Bang teorisi ile yıkılmıştır. Maddenin kendisini düzenlediği ve canlılığı ortaya çıkardığı iddiası ise, adına "evrim teorisi" dediğimiz iddiadır ve baştan beri incelediğimiz gibi o da çökmüştür.

Ancak eğer bir insan materyalizme inanmakta kararlıysa, materyalist felsefeye olan bağlılığını herşeyin üstünde tutuyorsa, o zaman böyle davranmaz. Eğer "önce materyalist, sonra bilim adamı" ise, evrimin bilim tarafından yalanlandığını gördüğünde materyalizmi terk etmez. Aksine, evrimi ne olursa olsun bir şekilde desteklemeye çalışarak materyalizmi kurtarmaya, ayakta tutmaya çalışır. İşte bugün evrim teorisini savunan bilim adamlarının durumu tam olarak budur.

İlginçtir, bunu bazen kendileri de itiraf etmektedirler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> *Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.*[4]

Lewontin'in kullandığı "a priori" terimi oldukça önemlidir. Bu felsefi terim, hiçbir deneysel bilgiye dayanmayan bir ön varsayımı ifade eder. Bir düşüncenin doğruluğuna dair bir bilgi yokken, onu doğru varsayar ve öyle kabul ederseniz, bu "a priori" bir düşüncedir. Evrimci Lewontin'in açık sözle ifade ettiği gibi, materyalizm de evrimciler için "a priori" bir kabuldür ve bilimi bu kabule uydurmaya çalışmaktadırlar. Materyalizm bir Yaratıcı'nın varlığını kesin olarak reddetmeyi zorunlu kıldığı için de, ellerindeki tek alternatif olan evrim teorisine sarılmaktadırlar. Evrim bilimsel veriler tarafından ne kadar yalanlanırsa yalanlansın fark etmez; söz konusu bilim adamları onu bir kere "a priori doğru" olarak kabul etmişlerdir.

Bu ön yargılı tutum, evrimcileri "bilinçsiz maddenin kendi kendini düzenlediğine inanmak" gibi bilime ve akla aykırı bir inanışa götürür.

İşte dünya çapındaki evrimci propagandanın temelinde bu materyalist dogma yatar. Batı'nın önde gelen medya organlarında, ünlü ve "saygın" kabul edilen bilim dergilerinde sürekli karşılaştığınız evrim propagandası, bu tür ideolojik ve felsefi zorunlulukların bir sonucudur. Evrim, ideolojik açıdan vazgeçilemez bulunduğu için, bilimin standartlarını belirleyen materyalist çevreler tarafından tartışılmaz bir tabu haline getirilmiştir.

Diğer bilim adamları ise, kendi kariyerlerinin devamı için, bu zoraki teoriyi savunmak, ya da en azından aykırı bir ses çıkarmamak durumundadırlar. Batılı ülkelerdeki akademisyenler, "doçent", "profesör" gibi ünvanlara ulaşmak ve bunları korumak için her yıl belirli bilim dergilerinde makale yayınlatmak zorundadırlar. Biyoloji ile ilgilenen söz konusu dergilerin tümü de materyalist evrimcilerin kontrolündedir. Bu kişiler evrim aleyhtarı bir yazının yayınlanmasına izin vermezler. Dolayısıyla her biyolog, bu egemen inanca bağlı kalarak çalışma yapmak zorundadır. Çünkü onlar da evrimi ideolojik bir gereklilik olarak gören materyalist düzenin bir parçasıdırlar. Bu yüzden tüm "imkansız tesadüf"leri gözü kapalı bir biçimde savunurlar.

"Bilimsel Amacın" Tanımı

Ünlü bir evrimci olan Alman biyolog Hoïmar Von Dithfurt'un yazdığı bazı satırlar, bu gözü kapalı materyalist anlayışın iyi bir ifadesidir. Dithfurt canlılığın son derece kompleks yapısına bir örnek verdikten sonra, bunun rastlantılarla ortaya çıkıp çıkamayacağı sorusu karşısında şunları söyler:

> *Salt rastlantı sonucu ortaya çıkmış böyle bir uyum, gerçekten de mümkün müdür? Bu, bütün biyolojik evrimin en temel sorusudur... Modern doğa biliminden yana olan bir kimse, bu soruya "evet" yanıtını verme ötesinde bir seçeneğe sahip değildir. Çünkü doğa olaylarını anlaşılır yollardan açıklamayı kendisine hedef kılmış, bunları, doğaüstü müdahalenin yardımına başvurmadan doğruca doğa yasalarına dayanarak türetmeyi amaçlamıştır.*[5]

Dithfurt'un da belirttiği gibi, materyalist bilim anlayışı, hayatı "doğaüstü müdahalenin" yani yaratılışın varlığını kabul etmeden açıklamayı kendisine en temel prensip olarak kabul etmiştir. Bu prensip bir kez kabul edildikten sonra, en imkansız olasılıklar bile kolaylıkla kabul edilebilir.

Bu dogmatik zihniyetin örneklerini hemen hemen her evrimci çalışmada bulmak mümkündür. Evrimin Türkiye'deki önde gelen savunucularından Prof. Ali Demirsoy birçok örnekten biridir. Prof. Demirsoy'a göre, yaşam için mutlaka var olması gereken temel proteinlerden Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşması ihtimali "bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır."[6]

Kuşkusuz böyle bir ihtimali kabul etmek, akıl ve sağduyunun en temel prensiplerini çiğnemek anlamına gelir. İnsan, bir kağıt parçası üzerine yazılı tek bir harf gördüğünde bile, o harfin bilinçli birisi tarafından yazıldığına emindir. İnsanlık tarihini anlatan bir kitap gördüğünde, bunun bir yazar tarafından kaleme alındığından daha da emindir. Akli dengesi yerinde olan hiç kimse, bu dev kitabın içindeki harflerin "tesadüfen" yan yana geldiğini iddia etmeyecektir.

Ancak son derece ilginçtir, Prof. Dr. Ali Demirsoy, tam da bunu kabul etmektedir:

> *Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belirli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az olasılığa sahiptir, denebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekir.*[7]

Prof. Demirsoy, "doğaüstü güçleri kabul etmemek", yani Yaratıcı'nın varlığını reddetmek için imkansızı tercih ettiğini yazmaktadır. Oysa bilimin amacı "doğaüstü güçlerin varlığını kabul etmemek" değildir. Bilim böyle bir amaçla yola çıkmaz. Bilim hiçbir ön yargıya bağlanmadan sadece doğayı inceler ve bu incelemelerinden sonuçlar çıkarır. Eğer bu sonuçlar, evrenin her noktasında doğada doğaüstü bir aklın tasarımının hakim olduğunu gösteriyorsa -ki böyledir-, bilim elbette bunu kabul etmelidir.

Dikkat edilirse, aslında "bilimsel amaç" diye ifade edilen şey, sadece maddenin var olduğu ve tüm doğanın da sadece maddi etkenlerle açıklanabileceği yönündeki bir dogmadır. Bu ise "bilimsel amaç" vs. değil, doğrudan materyalist felsefedir. Materyalist felsefe, "bilimsel amaç" gibi yüzeysel sözlerin ardına gizlenmiştir ve bilim adamlarını gerçekte bilim dışı kabullere zorlamaktadır. Nitekim Demirsoy, bir başka konudan, hücredeki mitokondrilerin kökeninden söz ederken, tesadüf açıklamasını "bilimsel düşünceye oldukça ters gelmesine rağmen" kabul ettiğini açıkça belirtir:

> *... Sorunun en can alıcı noktası, mitokondrilerin bu özelliği nasıl kazandığıdır. Çünkü tek bir bireyin dahi rastlantı sonucu bu özelliği kazanması aklın alamayacağı kadar aşırı olasılıkların biraraya toplanmasını gerektirir... Solunumu sağlayan ve her kademede değişik şekilde katalizör olarak ödev gören enzimler, mekanizmanın özünü oluşturmaktadır. Bu enzim dizisini bir hücre ya tam içerir ya da bazılarını içermesi anlamsızdır. Çünkü enzimlerin bazılarının eksik olması herhangi bir sonuca götürmez. Burada bilimsel düşünceye oldukça ters gelmekle beraber daha dogmatik bir açıklama ve spekülasyon yapmamak için tüm solunum enzimlerinin bir defada hücre içerisinde ve oksijenle temas etmeden önce, eksiksiz bulunduğunu ister istemez kabul etmek zorundayız.*[8]

Tüm bu satırlardan anlıyoruz ki evrim, gerçekte bilimsel araştırmaların sonucunda ortaya çıkan bir teori değildir. Aksine, bu teori materyalist felsefenin gereklerine göre önce masa başında üretilmiş ve sonra da bilimsel gerçeklere rağmen kabul ettirilmeye çalışılan bir tabuya dönüşmüştür. Yine evrimcilerin yazdıklarından anladığımız üzere, tüm bu çabanın bir de "amacı" vardır ve bu amaç, her ne pahasına olursa olsun canlıların yaratılmamış olduklarını savunmayı gerektirmektedir.

Şoklardan Kaçmamak

Az önce de vurguladığımız gibi, madde ötesinin (ya da "doğaüstü"nün) var olduğunu kesinlikle reddeden düşünce, materyalizmdir. Bilim ise, böyle bir dogmayı kabul etmek zorunda değildir. Bilim, doğayı incelemek ve sonuçlar çıkarmakla yükümlüdür.

Ve bilim, söz konusu gerçeğe, yani canlıların yaratılmış olduğu gerçeğine ulaşmaktadır. Bu, bilimsel bulgular tarafından ortaya konan bir açıklamadır. Canlılardaki olağanüstü kompleks yapıları incelediğimizde, bunların asla doğa kanunlarıyla ve rastlantılarla açıklanamayacak kadar olağanüstü özelliklere sahip olduklarını görürüz. Her olağanüstü özellik, kendisini meydana getiren üstün bir aklın göstergesidir. Canlılık da, üstün bir güç ile yaratılmıştır. Bu güç madde ötesi bir akla aittir. Bu akıl, tüm doğaya egemen ve sonsuz bir güce sahip, Rabbimiz olan Allah'ın aklıdır. Kısacası hayat ve canlılar, yaratılmışlardır. Bu materyalizm gibi dogmatik bir inanç değil, bilimsel gözlem ve deneylerin ortaya çıkardığı açık bir gerçektir.

Bu gerçeğin, materyalizme inanmaya ve materyalizmi bilim sanmaya alışmış olan bilim adamlarında bir şok meydana getirdiğini görüyoruz. Bakın bu şok, bugün dünyada evrim teorisine karşı çıkan en önemli isimlerden biri olan Michael Behe tarafından nasıl ifade ediliyor:

> *Hayatın üstün bir akıl tarafından tasarlanmış olduğu anlayışı, hayatı basit doğa kanunlarının bir sonucu olarak algılamaya alışkın bizlerde bir şok etkisi yaratmış durumda. Ama diğer yüzyıllar da benzer şokları yaşamışlardı ve şoklardan kaçmak için bir neden de yok.*[9]

İnsanlık bilimin gelişmesiyle birlikte Dünyanın düz olduğu ya da evrenin merkezinde yer aldığı gibi dogmalardan kurtulmuştur. Hayatın tasarlanmadan, kendi kendine oluştuğu şeklindeki materyalist ve evrimci dogmadan da kurtulmaktadır.

Bu durum karşısında gerçek bir bilim adamına düşen görev ise, materyalist dogmaları tamamen terk ederek, hayatın ve canlıların kökeni konusunu objektif şekilde ve samimiyetle değerlendirmektir. Gerçek bir bilim adamının yapması gereken "şoklardan kaçmamak"tır. Bilimsel gerçekleri tarafsız olarak ele almak ve 19. yüzyılın köhne materyalist dogmalarına bağlanarak imkansız senaryoları savunmaktan vazgeçmek bilimin gelişmesine vesile olacaktır.

1- Alan Woods, Ted Grant. "Marxism and Darwinism", Reason in Revolt: Marxism and Modern Science, London: 1993
2- Douglas Futuyma, Evolutionary Biology, 2. Baskı, Sunderland, MA: Sinauer, 1986, s.3
3- Alan Woods, Ted Grant, "Marxism and Darwinism", Reason in Revolt: Marxism and Modern Science, London: 1993.
4- Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28.
5- Hoimar Von Ditfudrth, Dinozorların Sessiz Gecesi, cilt 2, Çev. Veysel Atayman, 2. Baskı, İstanbul: Alan Yayıncılık, Mart 1995, s. 64.
6- Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 61.
7- Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, s. 61.
8- Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, s. 94.
9- Michael Behe, Darwin's Black Box, New York, The Free Press, 1996, s. 252-53

Evrenin Yaratılışına Dair Kuran'daki İşaretler

Big Bang modeli, insanlığın evreni tanımasına yardımcı olurken, çok önemli bir işlev daha gerçekleştirmiştir. Önceleri ateist olan fakat sonradan Yaratılış'ı kabul eden ünlü felsefeci Anthony Flew'un ifadesiyle, Big Bang ile birlikte *"bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir."*

Bu, evrenin yoktan yaratıldığı gerçeğidir ve bu gerçek bilimin keşfinden binlerce yıl önce, Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği mukaddes kitaplarda bildirilmiştir.

Tüm İlahi kaynakların içinde tahrifata uğramamış yegane kitap olan Kuran'da ise, hem evrenin yoktan yaratılışı, hem de bu yaratılışın biçimi konusunda bilgiler verilmektedir. Kuran ile 14 asır önce vahyedilmiş olan bu bilgiler, 20. yüzyıl biliminin bulgularına tamamen paraleldir.

Öncelikle evrenin "yok" iken "var" hale geldiği, Kuran'da şöyle haber verilir:

O (Allah) gökleri ve yeri örneği olmaksızın, yoktan yaratandır... (Enam Suresi, 101)

Zamanımızdan tam 14 asır önce insanların evrenle ilgili bilgilerinin son derece kısıtlı olduğu zamanlarda yine Kuran'da bildirilen bir başka gerçek de, aynı Big Bang teorisinin ortaya koyduğu gibi, tüm evrenin, çok küçük bir hacimde bir arada iken ayrılıp genişlemesiyle ortaya çıkmış olduğudur:

O inkar edenler görmüyorlar mı ki (başlangıçta) göklerle yer birbiriyle bitişikken, Biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı? (Enbiya Suresi, 30)

Üstteki ayetin Arapça orjinalinde çok önemli bir kelime seçimi vardır. Ayetin "birbiriyle bitişik" olarak tercüme edilen kelimesi ratk, Arapça sözlüklerde "birbiriyle içiçe, ayrılmaz durumda, kaynaşmış" anlamlarına gelir. Yani tam bir bütün oluşturan iki madde için kullanılır. Ayetteki "ayırdık" ifadesi ise Arapça fatk fiilidir ki, bu fiil "ratk halindeki bir nesnenin yarıp, parçalayıp dışarı çıkması" anlamına gelir. Örneğin tohumun filizlenerek topraktan dışarı çıkması bu fiille ifade edilir.

Bu bilgiyle ayete tekrar bakalım. Ayette göklerle yerin ratk olduğu bir durumdan bahsedilmektedir. Ardından bu ikisi fatk fiili ile ayrılmışlardır. Yani biri diğerini yararak dışarı çıkmıştır. Gerçekten de Big Bang'in ilk anını hatırladığımızda, kozmik yumurta denilen noktanın evrenin tüm maddesini içerdiğini görürüz. Yani her şey, bir başka deyişle tüm "gökler ve yer" bu noktanın içinde, ratk halindedirler. Ardından bu kozmik yumurta şiddetle patlamış, bu yolla maddeler fatk olmuş, yani dışarı çıkarak tüm evreni oluşturmuşlardır.

Kuran'da bildirilen bir başka gerçek ise, bilim tarafından ancak 1920'lerin sonunda fark edilen evrenin genişlemesi gerçeğidir. Hubble'ın, yıldızların ışık tayflarının kızıla kaymasını fark etmesiyle ilk kez ortaya çıkan bu gerçek, Kuran'da şöyle bildirilir:

Biz göğü 'büyük bir kudretle' bina ettik ve şüphesiz Biz, (onu) genişleticiyiz. (Zariyat Suresi, 47)

Kısacası modern bilimin bulguları bir yandan materyalist dogmayı geçersiz kılarken, öte yandan da Kuran ayetleri ile haber verilen gerçekleri bir kez daha ortaya koymaktadır. Çünkü evren materyalistlerin sandığının aksine,

maddenin içindeki birtakım tesadüfler ile değil, Allah'ın yaratmasıyla var olmuştur ve Allah'tan gelen bilgi, kuşkusuz evrenin kökeni hakkındaki en doğru bilgidir.

Evrenin Bir Başlangıcı Olduğu ile İlgili Darwinistlerin İtirafları

Yirminci yüzyılın başlarına dek hakim olan görüş, evrenin sonsuz boyutlara sahip olduğu, sonsuzdan beri var olduğu ve sonsuza kadar da var olacağı şeklindeydi. "Statik Evren Modeli" (Sabit Durum Teorisi) adı verilen bu anlayışa göre, evren için herhangi bir başlangıç veya son söz konusu değildi.

Materyalist felsefenin de temelini oluşturan bu görüş, evreni sabit, durağan ve değişmez bir maddeler bütünü olarak kabul ederken bir Yaratıcının varlığını da reddediyordu. Günümüzde ise evrenin bir başlangıcı olduğu, yok iken bir anda büyük bir patlamayla (Big Bang) yaratıldığı modern fizik tarafından pek çok deney, gözlem ve hesapla ispatlanmış durumdadır. Ayrıca, evrenin, materyalistlerin iddia ettikleri gibi sabit ve durağan olmadığı, aksine sürekli bir hareket ve değişim içinde olduğu, genişlediği saptanmıştır. Bu gerçek hakkında Darwinist bilim adamları da itiraflarda bulunmaktadırlar:

Anthony Flew (Ünlü ateist felsefeci):

İtiraflarda bulunmanın insan ruhuna iyi geldiğini söylerler. Ben de bir itirafta bulunacağım: Big Bang modeli, bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını. Sadece evrenin bir sonunun ve başlangıcının olmadığını kabul ettiğimiz sürece, evrenin şu anki varlığının mutlak bir açıklama olduğunu savunabiliriz. Ben hala bu açıklamaya inanıyorum, ama bunu Big Bang karşısında savunmanın pek kolay ve rahat bir durum olmadığını itiraf etmeliyim.[1]

Dennis Sciama (Fred Hoyle ile birlikte uzun yıllar sabit durum teorisini savundu):

Sabit durum teorisini savunanlarla onu test eden ve bence onu çürütmeyi uman gözlemciler arasında, bir dönem çok sert çekişme vardı. Bu dönem içinde ben de bir rol üstlenmiştim. Çünkü gerçekliğine inandığım için değil, gerçek olmasını istediğim için 'sabit durum' teorisini savunuyordum. Teorinin geçersizliğini savunan kanıtlar ortaya çıkmaya başladıkça Fred Hoyle bu kanıtları karşılamada lider rol üstlenmişti. Ben de yanında yer almış, bu düşmanca kanıtlara nasıl cevap verilebileceği konusunda fikir yürütüyordum. Ama kanıtlar biriktikçe artık oyunun bittiği ve sabit durum teorisinin bir kenara bırakılması gerçeği ortaya çıkıyordu.[2]

Stephen W. Hawking:

Neden evren zamanın bir ucunda, geçmiş diye adlandırdığımız bir ucunda yüksek bir düzen durumu içinde olmalıdır? Neden bütün zamanlar boyunca tamamen bir düzensizlik içinde değildir? Düzensizlik içinde olması çok daha mümkün görülebilir. Ve neden düzensizliğin arttığı zamanın yönü neden evrenin genişleme yönü ile aynıdır? Bir muhtemel görüş Yaratıcının evrenin genişleme evresi için başlangıcında yumuşak ve düzenli bir durum seçmiş olmasıdır. Neden böyle olduğunu anlamaya çalışmamalıyız veya nedenlerini sormamalıyız, çünkü evren Yaratıcının yaratması ile başlamıştır. Aslında evrenin bütün tarihinin Yaratıcı tarafından yaratıldığı söylenebilir. Görülmektedir ki, evren çok düzenli, belirlenmiş kanunlara göre gelişmektedir.[3]

Prof. Fred Hoyle (Ünlü İngiliz astronom ve matematikçi):

Big Bang teorisi evrenin tek ve büyük bir patlama ile başladığını kabul eder. Ama bildiğimiz gibi patlamalar maddeyi dağıtır ve düzensizleştirirler. Oysa Big Bang çok gizemli bir biçimde bunun tam aksi bir etki meydana getirmiştir: Maddeyi birbiriyle birleşecek ve galaksileri oluşturacak hale getirmiştir.[4]

1- Henry Margenau, Roy Abraham Vargesse, Cosmos, Bios, Theos, La Salle II: Open Court Publishing, 1992, s.241
2- Stephan Hawking, Evreni Kucaklayan Karınca, Alkım Kitapçılık ve Yayıncılık, 1993, s.62-63
3- Stephen W. Hawking, "The Direction of Time", New Scientist, vol. 115, 9 Temmuz 1987, s.47
4- Fred Hoyle, The Intelligent Universe, London, 1984, s. 184-185

Proteinlerde Neden Doğadaki 200 Amino Asitten Sadece 20 Tanesi Kullanılır?

Doğada 200'ün üzerinde amino asit bulunmaktadır. Teorik olarak doğada bulunması beklenen amino asit sayısı ise bu sayıdan çok daha fazladır. İnsan vücudunda dahi, proteinlerde kullanılanların dışında birçok amino asit vücudun metabolik fonksiyonlarında kullanılmaktadır. Peki proteinler, yanıbaşlarında başka amino asitler bulunmasına rağmen neden özellikle bu 20 amino asiti seçmektedirler?

Bu sorunun cevabını proteinlerin yapılarından ve fonksiyonlarından yola çıkarak verebiliriz. Çünkü yaşam için gerekli olan proteinler görevlerini yerine getirebilmek için belirli özelliklere sahip olmalıdırlar ve onlara bu özelliklerini sağlayan en önemli unsurlardan biri amino asitlerdir. Örneğin amino asitlerden bir bölümünün hidrofobik, yani suyu iten bir özellik taşıyan yan zincirlere sahip olması şarttır. Ve bu yan zincirler çok büyük olmamalıdır, yoksa onları proteinin içine paket ederek yerleştirmek imkansızlaşır.

Bir kısım amino asitin yan zincirlerinin "alfa heliks" ve "beta tabaka" oluşumları olarak bilinen iki özelliğe sahip olmaları gerekir. Çünkü bu özellikler sayesinde protein üç boyutlu şeklini alabilmektedir ve bunlar, bu proteinin işlevini görebilmesi için gerekli olan özelliklerdir.

Yapılan incelemeler sonucunda, proteinlerde kullanılan 20 amino asitin birçoğunun hidrofobik yan zincirleri olduğunu, yarısının a-heliks ve yarısının da b-tabaka özelliklerine sahip oldukları görülmüştür.

Bu 20 amino asitin özelliklerini tek tek incelediğimizde de neden proteinler için özel olarak seçilmiş olduklarını anlayabiliriz. Örneğin en küçük ve en basit amino asit olan glisin bile en önemli proteinlerden biri olan kolajen proteininde çok önemli bir göreve sahiptir. Kolajeni oluşturan her üç amino asitten biri glisindir ve küçük boyutları kolajen molekülünün tasarımında önemli bir rol oynar. Çünkü bu amino asit, proteini oluşturan zincirlerin birarada sıkıca bükülmelerini sağlar. Bu, kolajen liflerinin gerilme direncini arttırır. Bilindiği gibi, kolajen lifleri çelikten daha güçlü bir gerilme direncine sahiptirler. Eğer bu proteinin yapımında glisin yerine daha uzun yan zincirli başka bir amino asit kullanılsaydı, kolajen lifleri bu kadar fazla gerilme direncine sahip olamazlardı. Aynı zamanda, glisin olmasaydı, kolajen lifleri canlıların hücrelerini birbirine yapıştıracak güce de sahip olamazlardı.

Yukarıda kısaca anlatıldığı gibi, proteinleri oluşturan 20 amino asitin, doğada bulunan 200 amino asitin arasından seçilmelerinde bir bilinç ve plan vardır. Eğer bu seçim rastgele olsaydı, hayatın devamı için gereken proteinler asla oluşamazlardı. Tek bir amino asitin olması gerekenden farklı olması, hayati bir fonksiyonun çökmesi anlamına geleceği için canlılıktan sözetmek de mümkün olmazdı. Görüldüğü gibi, canlılığın her aşamasında çok akılcı bir seçim ve düzen vardır.

Kâinatı Tesadüfler Değil, Allah Yaratmıştır

Evren Yüce Allah'ın "Ol" demesiyle an içinde yaratılmıştır ve bu kadar kısa sürede yaratılan evren müthiş bir çeşitliliğe ve uyuma sahiptir. Tüm evreni Allah'ın yaratması insanlar için çok büyük bir nimettir. Çünkü bu, sonsuz üstün aklın sahibi Allah'ın kontrolü altında olduğumuzu gösterir.

Uzay ve tüm varlıkları içinde barındıran evren, kusursuz bir yaratılışa eşsiz sistemlere, canlıların yaşayabilmeleri için gereken tüm şartların var olduğu bir ahenk ve düzenin olduğu Dünyamıza sahiptir. Özellikle 20. ve 21. yüzyılda elde edilen tüm bulgular evrenin kusursuz bir plan ve yaratılışın sonucu olduğunu ortaya koymuştur. Bilimin gösterdiği tek gerçek, evreni, üstün bir akla ve sonsuz bir güce sahip olan Yüce Allah'ın yarattığıdır.

Gözlemlenebilen Evren

Araştırmacılar evrenin yaşını 13,8 milyar olarak hesaplamaktadırlar. Ancak bu hesaplamada ışık hızı ve mesafe arasındaki bağ göz önüne alınır ve Dünyadan 13,8 milyar ışık yılı uzaklıktaki mesafe gözlemlenebilir. Bu okyanus ortasındaki bir gemiden yalnızca belli uzaklıktaki alanı görmeye benzetilebilir. İşte bilim adamları da teleskopları ile Dünyadan 13,8 milyar ışık yılı uzaklığı gözlemleyebilmektedir. "Gözlemlenebilir" kelimesinin kullanılmasından anlaşılacağı gibi, bu mesafeden daha uzak bir alanın varlığını henüz bilemiyoruz. Bu nedenle hem evrenin yaşı hem de boyutları hakkında daha net bilgiler elde etmemiz mümkün değil. Ancak bugün bilimsel olarak kanıtlanan gerçek, henüz tam olarak gözlemleyemediğimiz evrenin sürekli genişlediğidir. Yaşını da hesaplayamadığımız bu evrenin bir diğer ilginç özelliği de "Big Bang veya Büyük Patlama" adı verilen bir patlama ile yoktan yaratıldığıdır. İştebu muhteşem boyutlardaki evren Yüce Rabbimiz'in emri ile kusursuz bir düzen içinde varlığını sürdürmektedir.

Yüce Allah kainattaki bu kusursuz yaratılışı Kuran'da haber verirken bize Zatı'nın Yüce varlığını da hatırlatmaktadır:

> **O inkar edenler görmüyorlar mı ki (başlangıçta) göklerle yer birbiriyle bitişikken, Biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı? (Enbiya Suresi, 30)**

Süpernovaların Evrendeki Hassas Görevleri

Dev bir yıldız, büyük bir patlama ile kendisini yok eder ve içindeki madde de yine büyük bir hızla dört bir yana dağılır. Bu patlama sırasında yayılan ışık, yıldızın normal ışımasından binlerce kat daha kuvvetlidir. Bu şekilde bir yıldızın patlayarak dağılması, süpernova olarak adlandırılır. Bu patlamalar, astronomların tahminine göre, maddenin evrende bir noktadan başka noktalara taşınması işine yarar. Patlama sonucunda dağılan yıldız artıklarının, evrenin başka köşelerinde birikerek yeniden yıldızlar ya da yıldız sistemleri oluşturduğu varsayılmaktadır. Bu varsayıma göre, Güneş, Güneş Sistemi içindeki gezegenler ve bu arada elbette bizim Dünyamız da, çok eski zamanlarda gerçekleşmiş bir süpernova patlamasının sonucunda ortaya çıkmıştır. Ancak işin dikkat çekici olan yanı, ilk bakışta sıradan birer patlama gibi durabilecek olan süpernovaların, gerçekte çok hassas bazı dengeler üzerine kurulmuş olmalarıdır. Michael Denton, Nature's Destiny adlı kitabında şöyle yazar:

> *Süpernovalar ve aslında bütün yıldızlar arasındaki mesafeler çok kritik bir konudur. Galaksimizde yıldızların birbirlerine ortalama uzaklıkları 30 milyon mildir. Eğer bu mesafe biraz daha az olsaydı, gezegenlerin yörüngeleri istikrarsız hale gelirdi. Eğer biraz daha fazla olsaydı, bir süpernova tarafından dağıtılan madde o kadar dağınık hale gelecekti ki, bizimkine benzer gezegen sistemleri büyük olasılıkla asla oluşamayacaktı. Eğer evren yaşam için uygun bir mekan olacaksa, süpernova patlamaları çok belirli bir oranda gerçekleşmeli ve bu patlamalar ile diğer tüm yıldızlar arasındaki uzaklık, çok belirli bir uzaklık olmalıdır. Bu uzaklık, şu an zaten var olan uzaklıktır. (Michael Denton, Nature's Destiny, s. 11)*

Güneş Sistemindeki Mükemmel Düzen

Evrendeki düzenliliği en açık olarak gözlemlediğimiz alanlardan biri de, Dünyamızın içinde bulunduğu Güneş Sistemi'dir. Güneş Sistemi'nde 8 ayrı gezegen ve bu gezegenlere bağlı 54 ayrı uydu yer alır. Bu gezegenler, Güneş'e olan yakınlıklarına göre; Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter, Satürn, Neptün, Uranüs'tür. Bu gezegenlerin ve 54 uydularının içinde yaşama uygun bir yüzey ve atmosfere sahip olan yegane gök cismi ise Dünyadır.

Güneş Sistemi'nin yapısını incelediğimizde, yine büyük bir denge ile karşılaşırız. Gezegenleri dondurucu soğukluktaki dış uzaya savrulmaktan koruyan etki, Güneş'in "çekim gücü" ile gezegenin "merkez-kaç kuvveti" arasındaki dengedir. Güneş sahip olduğu büyük çekim gücü nedeniyle tüm gezegenleri çeker, onlar da dönmelerinin verdiği merkez-kaç kuvveti sayesinde bu çekimden kurtulurlar. Ama eğer gezegenlerin dönüş hızları biraz daha yavaş olsaydı, o zaman bu gezegenler hızla Güneş'e doğru çekilirler ve sonunda Güneş tarafından büyük bir patlamayla yutulurlardı.

Bunun tersi de mümkündür. Eğer gezegenler daha hızlı dönseler, bu sefer de Güneş'in gücü onları tutmaya yetmeyecek ve gezegenler dış uzaya savrulacaklardı. Oysa çok hassas olan bu denge kurulmuştur ve sistem bu dengeyi koruduğu için devam etmektedir.

Bu arada söz konusu dengenin her gezegen için ayrı ayrı kurulmuş olduğuna da dikkat etmek gerekir. Çünkü gezegenlerin Güneş'e olan uzaklıkları çok farklıdır. Dahası, kütleleri çok farklıdır. Bu nedenle, hepsi için ayrı dönüş hızlarının belirlenmesi lazımdır ki, Güneş'e yapışmaktan ya da Güneş'ten uzaklaşıp uzaya savrulmaktan kurtulsunlar. Yüce Allah bir ayetinde yarattığı bu mükemmel düzeni şöyle bildirir:

> **Ne Güneş'in Ay'a erişip-yetişmesi gerekir, ne de gecenin gündüzün önüne geçmesi. Her biri bir yörüngede yüzüp gitmektedirler. (Yasin Suresi, 40)**

Evrendeki çok sayıda irili ufaklı gezegenin her biri büyük bir düzenin kritik önem taşıyan parçalarını oluşturur. Hiçbirinin ne uzaydaki konumları, ne de hareketleri gelişigüzeldir; tam tersine bildiğimiz bilmediğimiz detaylarıyla özel olarak ayarlanmış, belli bir amaç üzerine yaratılmışlardır. Nitekim evrendeki dengeleri etkileyen sayısız kriterden sadece gezegenlerin konumlarındaki değişim bile içiçe geçmiş dengeleri altüst etmek, karmaşaya sebep olmak için yeterli olabilir. Ancak bu dengeler hiçbir zaman şaşmaz ve evrendeki mükemmel düzen de hiçbir aksaklığa uğramadan devam eder. İşte bu, üstün güç sahibi olan Allah'ın kusursuz yaratmasıdır.

Dr. Oktar Babuna'nın sunumu: "Evrim Teorisinin Çöküşü ve Yaratılış Gerçeği"

Herkese çok teşekkürler. Öncelikle sizlere saygı ve sevgilerimi sunuyor ve temsil ettiğim Sayın Adnan Oktar'ın "selam"ını sizlere iletmek istiyorum. Hepinize özellikle selamlarını iletti.

Bugün çok önemli bir konu olan Darwinizm üzerine konuşacağız. Çünkü Darwinizm yaşamın tesadüfen ortaya çıktığını iddia eder. Bu ve aynı zamanda doğada bencilce bir hayatta kalma mücadelesi olduğu düşüncesi Marksizm, faşizm ve vahşi kapitalizm gibi meslektaşımın birazdan ayrıntılı olarak bahsedeceği bazı sapkın ideolojileri ortaya çıkarır. Karl Marx, evrim teorisi ve Darwin'in kitabı hakkında, "*bizim görüşlerimizin doğa tarihinde temelini içeren kitap budur*" diye açıklamıştır. Darwinizm dünyaya yayıldığı için, 20. yüzyılda 300 milyondan fazla kişi yaşamını kaybetmiştir. Darwinizm bütün dünyaya hakim olmuş durumda ancak, daha sonra ayrıntılı olarak anlatacağım gibi, hiçbir bilimsel delile dayanmıyor..

Darwinizm insanoğlunun bu dünyaya bir dizi tesadüf sonucu geldiği ve "bir hayvan türü" olduğu yalanını öne sürer. Darwinizm ayrıca hayattaki tek kuralın bencilce bir hayatta kalma mücadelesi olduğunu iddia eder. Buna göre güçlü bireyler zayıf bireyleri ezerek hayatta kalırlar ve doğada acımasız bir mücadele vardır. Zayıf olanlar yok olmaya mahkumdur. Bu fikirler tabii ki bugün dünyada gördüğümüz savaş, şiddet ve terörün temelini oluşturur.

Darwinizm, materyalizmin doğaya uygulanmasıdır. Materyalizm maddenin ötesindeki her şeyin varlığını kesinlikle reddeder. Ancak bilim böyle bir materyalist dogmayı kabul etmek zorunda değildir. Bilim doğayı keşfetmek ve bulgulardan sonuç çıkarmak demektir. Bu bulgular doğanın yaratıldığı sonucunu doğurursa, bilimin de bunu kabul etmesi gerekir. Gerçek bir bilim insanının görevi budur; 19. yüzyılın eski materyalist dogmalarını savunarak imkansız senaryolar öne sürmek değil.

Charles Smith Amerikan Ateizmi Geliştirme Birliği'nin kurucusudur. Tam olarak şunu söyler: "Evrim ateizmdir." İşte bu nedenle Darwinizm'i çürüten bu kanıtlara rağmen pek çok kişi ateizmi sürdürmek için evrimi savunur. Bu nedenle Darwinizm'in geçersizliğini ortaya koyan bilimsel delillere rağmen Darwinizm hala savunulmaktadır.

Darwinizm'in batıl ilahı rastgele mekanizmalar ve tesadüftür. Yaşamın tesadüfi olaylar, doğal seleksiyon ve mutasyon yoluyla ortaya çıktığını iddia ederler. Bunlarla neyi amaçladıklarını ayrıntılı olarak açıklayacağım ve elbette diğer konuşmacılar da bu konuya değindiler. Evrimciler zaman ve tesadüfün canlılardaki tüm bu karmaşık tasarımı ve bilgiyi yaratabileceğini iddia ederler. Fakat bu tamamen geçersiz, mantığa ve kesinlikle bilime aykırıdır.

Tüm yaşam formları her yeri sarıp kuşatan bir Aklın, Yüce Allah'ın eseridir. Evrende nereye bakarsak bakalım, matematiksel kusursuzluk, simetri, uyum ve düzen görüyoruz. Galaksileri incelediğimizde yine bu uyumu, düzeni ve hassas dengeleri gözlemliyoruz. Dünyaya, hayvanlara, bitkilere, atomlara, hücrelere ve aynı zamanda proteinlere bakıyoruz. Gözlerimizi çevirdiğimiz her yerde hayranlık verecek güzellikte bir matematiksel kusursuzluk görüyoruz ve tüm bunların her şeye gücü yeten bir Aklın eseri olduğunu kavrıyoruz. Öylesine hassas bir dengeden bahsediyoruz ki, bu dengeden en ufak bir sapma bile tüm sistemin yok olması anlamına geliyor. Bu, Allah'ın varlığı için çok güçlü bir kanıttır.

Darwinizm'i geçersiz kılan en güçlü ve temel kanıt proteinlerin tesadüfen ortaya çıkmasının imkansız olmasıdır. Burada protein moleküllerinin sentezlendiğini görüyorsunuz. Bunun için aminoasitleri içeren tam bir sisteme ihtiyaç vardır. Aminoasitler proteinler tarafından sentezlenir ve ribozomda birbirlerine eklenirler. Ribozom proteinlerden ve RNA moleküllerinden oluşur. Proteinlerin üç boyutlu olarak katlanması için diğer protein moleküllerine ihtiyaç vardır.

Temelde PROTEİNLER sadece diğer PROTEİNLER tarafından sentezlenebilirler. Bir proteinin var olması için en az 100 farklı proteinin önceden var olması gerekir. Peki, bu yeterli mi? Hayır, DNA da var olmak zorundadır, çünkü aminoasitlerin doğru şekilde dizilimi ile ilgili bilgi DNA'da kodlanmıştır. DNA'nın var olması için yine proteinlerin var olması gerekir, çünkü DNA da proteinler tarafından sentezlenir. Protein sentezi için protein fabrikası olan ribozoma ihtiyaç vardır. Ve ribozom da proteinler tarafından sentezlenir; peki bu kadar mı? Hayır. Enerji üretimi yapan bir organele ihtiyaç vardır. Bu demektir ki, dünyada ilk proteinin üretilmesi için eksiksiz bir canlı hücresinin var olması gerekir. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Yaratıcı Allah'tır. Proteinlerin tesadüfen ortaya çıkmasının imkansız olması, Darwinizm'i tümüyle geçersiz kılan ve iddialarını ortadan kaldıran en güçlü delildir. Daha fazlasını söyleme gerek yok, çünkü bilimin evrim iddialarını daha ilk adımda çürütmesi demek, diğer tüm adımların da bilimsel kanıtlarla çürütülmesi anlamına gelir.

Bir sonraki başlığımız, Doğadaki Biyojenez Kanunu. Buna göre yaşam ancak aynı türdeki başka bir yaşamdan gelir. Hayat, ancak hayat sahibi varlıktan gelir. Her canlı hücresi bir başka hücre tarafından üretilir, bir başka hücrenin çoğalması ile oluşur. Dolayısıyla dünyada ilk hayat, ancak bir başka hayat sahibi varlıktan gelmiş olabilir. Bu Allah'ın 'Hayy' (Hayatın Sahibi) isminin tecellisidir. Hayat ancak O'nun dilemesiyle başlar, devam eder ve sona erer.

Bugün yaygın olarak kabul edilen Neo-Darwinizm iddialarına göre evrimin iki hayali mekanizması vardır: "Doğal seleksiyon" ve "mutasyonlar". Bunların birbirlerini tamamlayan iki faktör oldukları, Darwinizm'in iddiasıdır. Öncelikle, mutasyonların yeni özelliklerin gelişmesine yardımcı olduklarını ve uygun olanların doğal seleksiyon ile seçildiğini söylerler ve canlıların böylece evrimleştiğini iddia ederler. Fakat bu kesinlikle bilime aykırıdır. Öncelikle gördüğünüz gibi doğal seleksiyon ve mutasyonlar her zaman asimetri ve patolojiye neden olur. Daha detaylı bilgi vereceğim.

Doğal seleksiyon iddialarına göre yaşadıkları ortamların doğal koşullarına daha uygun olan canlılar başarılı olacaklar ve soyunu devam ettirecekler, fakat uymayanlar ise yok olacaktır. Buradaki örneğe bakalım. Bir geyik sürüsü jaguar, leopar veya aslanlar gibi avcılar tarafından tehdit ediliyorsa, elbette daha hızlı koşanlar hayatta kalır. Bu doğru. Ancak bu süreç ne kadar uzun olursa olsun sadece daha hızlı koşan geyikler var olur. Bu geyikler, at gibi bir başka türe dönüştürmez çünkü doğal seleksiyon hiçbir şekilde DNA üzerinde değişiklik meydana getirmez. Yeni genetik bilgi ekleyemez, yeni proteinler üretemez veya yepyeni organlar ortaya çıkartamaz. Doğal seleksiyon yalnız zayıf ya da hasta bireyleri topluluktan kaldırır. Doğal seleksiyonun planlama veya öngörü gibi yetenekleri yoktur. Bu nedenle doğal seleksiyon gibi kör ve şuursuz bir mekanizmanın canlılarda bulunan tüm kompleks tasarımı ve bilgiyi yaratmış olması imkansızdır. Doğa nedir? Doğa hava, toprak ve taştan meydana gelir. Doğanın kendisi yaratılmıştır, bir bilince sahip değildir. Söz konusu şuur yalnız her yeri sarıp kuşatan Allah'a aittir.

Doğal seleksiyon elbette bilinçli bir mekanizma değildir. Bu nedenle Charles Darwin doğal seleksiyondan bahseden ilk kişi olmasına rağmen kitabında bir itirafta bulunur: "*Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"*. Neo-Darwinistler iddia ettikleri faydalı değişikliklerin nedeni olarak ise "mutasyonları" eklemek zorunda kaldılar. Peki mutasyonlar nedir? Mutasyonlar DNA'nın son derece kompleks yapısında gerçekleşen kopmalar veya yer değişiklikleridir. DNA üzerindeki harflerin yer değişikliği, yeni harflerin eklenmesi veya bu harflerin çıkartılması mutasyonlara neden olur. Bunlar kopmalar veya yer değişiklikleridir. Mutasyonlar yalnız kanser, çeşitli engellilik durumları veya ölüme neden olurlar. Yararlı bir mutasyondan söz edilemez. Bazı bilim adamları sözde sessiz mutasyonların var olduğunu iddia etseler de, bu sessiz oldukları söylenen mutasyonların çoğunun canlıya zararlı olduğu anlaşılmıştır. Mutasyonlar genellikle DNA replikasyonu, DNA'nın kopyalanması veya ultraviyole radyasyon ya da kimyasal maddeler gibi zararlı dış etkiler sonucu meydana gelir. Bunlar canlılara sadece zarar ve hasar verirler; örneğin kansere yol açarlar, canlıda patoloji, asimetri, engellilik ve ölüme neden olurlar. Çünkü mutasyonların yaptığı etki bir bilgisayara çekiçle vurmak gibidir. Bilgisayara çekiçle vurulması, daha iyi bir bilgisayar üretmez. Herkes bunu bilir, bu gerçeği kavramak için bilim adamı olmanız gerekmez.

Dünyanın en tanınmış biyoloji kitabı *Campbell and Reece*'dir. Bu tüm dünyada kullanılan standart bir ders kitabıdır. Bu kitapta evrim ve Darwinizm savunulsa da, mutasyonlar bölümünde bir benzetme yapılır ve mutasyonların yararlı olması, arabanın kaportasına ateş edilmesine benzetilir. Sonra da, arabaya ateş edilmesinin elbette motorun daha iyi çalışmasını sağlamayacağı belirtilir. Her ne kadar mutasyonların yararlı olmayacağını bilse

de, sonraki sayfalarda mutasyonları hala yararlı bir mekanizma olarak savunur ve evrimi destekler. Bir bilim insanı bu şekilde hareket etmez. Bunu söyleyen kişi ancak batıl inanışa sahip bir pagan rahip olabilir, çünkü savunduğu pagan ideolojidir. Darwinizm batıl olan, pagan bir dini savunmaktadır.

Mutasyonların neden bir evrim mekanizması olmadığını özetlersek: Mutasyonların doğrudan etkisi zararlıdır. Mutasyonlar bir organizmanın DNA'sına yeni hiçbir bilgi eklemez. Bazı evrimcilerin verdiği orak hücreli anemi, CCR5 HIV mutasyonları veya *E. coli* deneylerindeki sitrik asit döngüsü gibi örneklerin hepsi genom üzerindeki bilgiyi azaltır ve zararlı sonuçlar doğurur. Bu demektir ki, yararlı hiçbir mutasyon yoktur. İşte bu nedenle evrimci Richard Dawkins'e tek bir yararlı mutasyon örneği vermesi istendiğinde kayıt cihazını durdurmuş ve cevap verememiştir. Fakat Darwinizm'e göre, trilyonlarca yararlı mutasyon örneği bulunmalı. Faydalı mutasyon örneği verilmesi istendiğinde bu nedenle Richard Dawkins gözlerini 17 saniye boyunca tavana yöneltip, kaydı durdurmuştur.

Şimdi fosiller konusuna geldiğimizde, günümüzde 600 milyon fosil ortaya çıkartılmıştır. Fosiller geçmişte yaşamış canlıların kalıntılarıdır. Örneğin, burada bir kurbağa fosili görüyorsunuz. Bunlar canlıya ait kalıntılar. Bu fosiller milyonlarca yıl yaşında, bazen canlı bütün bir iskelet olarak korunmuş veya tek bir diş kalmış. Bugün 600 milyon fosilden bahsediyoruz. Ancak fosil örneklerinde gördüğünüz gibi, canlılar aniden ortaya ve yaşam tarihi boyunca hiçbir değişikliğe uğramazlar. Elimizde bu gerçeğe ait 600 milyon fosil var, ancak evrimciler canlıların milyonlarca yıl içinde DNA üzerinde meydana gelen rastgele değişiklikler sonucu ortaya çıktıklarını iddia ederler. Bu durumda elbette evrimcilerin bize bu canlılara ait fosil örneklerini göstermeleri gerekir. Eğer iddialarına göre evrim gerçek ise, bize yarı balık, yarı amfibi hayvanlara ait fosilleri göstermeleri gerekir. Örneğin bu canlılar %90 balık, %10 amfibi olmalı. Tüm bu ara geçişler mutasyonların rastgele bir mekanizma olması nedeniyle, asimetrik ve patolojik özellik taşımalı. Bize yarı amfibi, yarı sürüngen canlıların var olduğunu göstermeliler, sürüngenlerden memelilere geçişin nasıl olduğunu gösteren ara geçiş formlarını sunmalılar. Eğer hiçbir ara geçiş formu yoksa, bu elbette evrimin olmadığı anlamına gelir.

Bugün yeryüzünde 600 milyon fosil bulunuyor. Fosil kanıtlarından canlıların aniden ve eksiksiz bir vücutla belirdiklerini ve dünyada bulundukları süre boyunca hiçbir değişikliğe uğramadıklarını görüyoruz. Burada size evrimcilerin iddialarını açıklamak istiyorum. Bu denizyıldızının 100 milyon yıllık bir süre içinde evrimleşerek balığa dönüştüğünü iddia ederler. Biz de fosil kanıtlarına bakarız. Elbette bilimsel delillerini görmemiz gerekir. Elimizde denizyıldızı fosilleri var mı? Evet, milyonlarcası bulunuyor. Peki elimizde balık fosillerimiz var mı? Yine, milyonlarcası var. Öyleyse bunların ara geçiş formları, daha doğrusu yarı balık, yarı denizyıldızı canlı formları bulunuyor mu? Örneğin yüzde 90 balık ve yüzde 10 denizyıldızı; ya da yüzde 95 balık ve yüzde 5 denizyıldızı canlılara ait fosiller bulunuyor mu? Hayır, bunun tek bir örneği bile yok. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Allah, evrimle yaratmadı, "Ol" emriyle ani bir yaratış ile var etti. Milyonlarca fosil bu delili, bu gerçeği doğruluyor.

Öyleyse, Charles Darwin'e soruyoruz. *Türlerin Kökeni* kitabında sözde ara geçiş formları ile ilgili neler söyledi? Çünkü ona göre evrim doğru ise, bu evrime ait ara geçiş formları bulunması gerekiyordu. Şimdi ne dediğine bakalım. Darwin şunları söyledi: "*Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse*". Burada türlerin yavaş gelişmelerle diğer türlere ara geçiş formları yoluyla rastlantısal olarak evrimleştiğini söylüyor. "*... neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz?*" Ara geçiş formuna rastlamıyoruz, çünkü hiçbir ara geçiş formu yok. "*Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil?*" (Charles Darwin, *Türlerin Kökeni*, sf. 172, 280)

Darwin'in kendisi ara geçiş formları olmadığını söylemiştir. Ara geçiş formları yoksa, bu durumda evrim de yoktur. Darwin her katmana baktıklarını, çok sayıda fosil bulduklarını ve kendi döneminde yeterince fosil ortaya çıkartıldığını söylüyor. Fakat belki gelecekte ara geçiş formlarının bulunabileceğini açıklıyor.

Günümüzün en tanınmış paleontologlarından birinden söz etmek istiyorum. Paleontolog fosil bilimcisi demektir. Bu kişi dünyanın en tanınmış fosil uzmanı ve aynı zamanda Darwinizm'i destekliyor. Adı, Niles Eldredge ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi yöneticisi. Fosil kayıtlarıyla ilgili şunları söylüyor: "*Fosil kayıtlarında sıçrama vardır.*" Fosil kayıtlarında sıçrama olduğunu söylüyor. Fosil kayıtlarında atların, fillerin, kuşların, sürüngenlerin bulunduğunu fakat aralarında bir geçiş olmadığını belirtiyor. Bu nedenle sıçrama olduğunu iddia ediyor. Bu hiçbir ara

geçiş formu olmadığı anlamına gelir. "*...Tüm deliller, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu sonucun doğru olduğunu göstermektedir"* diyor. Dolayısıyla fosil kayıtlarına ait kanıtların doğru olduğunu kabul ediyor. "*(Fosil kayıtlarında) gördüğümüz boşluklar, hayatın tarihindeki gerçek olayları yansıtmaktadır, bunlar yetersiz bir fosil birikiminin sonucu değildir*" sözleriyle de hiçbir ara geçiş formu görülmediğini açıkça belirtiyor. (Niles Eldredge ve Ian Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, sf. 59)

Dolayısıyla Eldredge ara geçiş formu olmadığını kabul ediyor. Darwin de ara geçiş formu olmadığını söylüyor. Stephen Jay Gould da, yine aynı şekilde ara geçiş formu bulunmadığını açıklıyor. Bu durumda ara geçiş formları olmadığına göre, bu insanların neden Darwinizm'i ve evrimi savunduklarını soruyoruz. Bunun nedenini size başlangıçta açıklamıştım. Charles Smith'in sözlerini hatırlarsanız, evrim ateizm demektir. Bilimsel delillerin evrimi çürütmesine rağmen, sadece ateizmi yaşatmak için bu Darwinizm aldatmacasını savunuyorlar. Paleontolojinin gösterdiği bulgulara bakıldığında Darwinizm'den ne beklendiğini görüyorsunuz. Evrimciler, öncelikle ilk hücrenin tesadüfen var olduğunu iddia ederler. Sonra bu tek hücrenin bugün yeryüzünde bulunan tüm canlılara dönüştüğünü söylerler. Bekledikleri, tek bir hücreden diğer tüm türlerin var olmasıdır, değil mi? Ancak elimizdeki fosil kanıtları böyle söylemiyor.

Burada gördüğünüz hat 540 milyon yıl önce yaşanan Kambriyen dönemini temsil ediyor. Bundan daha öncesinde yaklaşık 600 milyon yıl kadar önce yalnız 3 farklı filum vardı. Filum belirli bir vücut planı ve yapısına sahip hayvan gruplarını temsil eder. Buradaki örnekte görüldüğü gibi Kabuklular filumunda yumuşakçalar, yuvarlak solucanlar, eklembacaklılar yer alır. Bu tür yapı ve vücut planına göre, yalnızca üç tür filum vardır. Diğerleri *Sölentera* ve *Porifera* adı verilen süngergillerdir. O dönemde bu tür hayvanlar bulunur ve bunlardan üçünü burada görebilirsiniz.

540 milyon yıl önce Kambriyen döneminde ani bir patlamaya benzer şekilde Allah'ın "Ol" emriyle 50 farklı filum ortaya çıktı. Bu nedenle söz konusu döneme "Kambriyen Patlaması" denilir. Peki bu 50 farklı hayvan grubu zaman içinde ne oldu, sayıları giderek azaldı. Günümüzde bu filumlardan yalnız 35'ini görüyoruz. Ama gördüğünüz gibi hepsi bir anda ortaya çıkmıştır. Allah'ın bir anda yaratması sonucu 50 farklı hayvan grubu var olmuştur. Ve şimdi ise geriye 35 farklı hayvan grubu kalmıştır.

Başlangıçta *Siyanobakteri* dünyada var olan ilk hücredir. Bundan 3.8 milyar yıl önce ilk hücre Allah'ın bir anda yaratmasıyla dünyada var olmuştur. Bunlar *Siyanobakteri* adı verilen ve fotosentez yoluyla oksijen üreten mavi alglerdir. Son derece kompleks bir canlı hücresidir ve bir anda var olmuştur. Bu da evrim ile değil, ani bir yaratılış ile var olduklarını gösterir. Evrimle bir yaratılış da söz konusu değildir. Bu da Kambriyen döneminden bir görüntü. 1990'ların sonlarına doğru Çin'de elde edilen bulgularda bazı omurgalı ve omurgasız hayvanlar, hatta bazı omurgalı balıklar da bulunmuştur.

Tüm bu hayvan gruplarından bahsediyoruz ve dikkatinizi şu canlıya, *Anomalocaris'*e verin lütfen. Bu fosil 2012 yılında bulundu. Size aynı zamanda trilobit hakkında bilgi vereceğim. Birçok mercekten oluşan bileşik göz yapısına sahipler. Bu son derece kompleks bir göz yapısı, ve canlılığın tarihinde bir organ olarak ilk ortaya çıkan göz yapısı. Bunun öncesinde size daha önce gösterdiğim üç filumda bulunan canlılarda ışığa duyarlı hücreler bulunur. Fakat burada, *Anomalocaris* gözüne benzeyen, dünya tarihindeki göze sahip ilk hayvanları görüyoruz. Şimdi benim gözümde iki mercek bulunuyor, değil mi? Bir mercek soldaki gözde, diğer mercek sağdakinde. Fakat bu *Anomalocaris* canlısının bir gözünde 16 bin mercek var. Diğer gözünde de 16 bin mercek var, toplamda 32 bin mercek yapıyor. Buna bileşik göz yapısı denir ve birdenbire ortaya çıkar. Bu da ani yaratılış olduğunu gösterir. Bir başka örnek ise burada gördüğünüz tek gözünde 3 bin mercek bulunan trilobit adlı canlı. Trilobit de yine Kambriyen döneminde aniden ortaya çıkıyor. Bu tür göz yapısına günümüzde yaşayan böceklerde rastlıyoruz. Örneğin arılarda, sineklerde ve yusufçuk böceğinde. Son derece kompleks yapıya sahip bu gözler, canlılığın tarihinde birdenbire ortaya çıkar ki, bu da Allah'ın "Ol" emriyle yaratıldıkları anlamına gelir.

Şimdi, evrimcilere sorarsanız size ellerinde bir düzineden az ara geçiş formu olduğunu söylerler. Bunlardan en tanınmış olanları buradaki *Archaeopteryx* ve *Tiktaalik roseae* fosil örnekleridir. Evrimciler bunları ağızlarından düşürmezler ve diğer başka örnekler de öne sürerler. *Archaeopteryx* için evrimciler her ne kadar kuşların atası olduğunu iddia etseler de, bu canlının tam bir kuş olduğu anlaşılmıştır. En önde gelen ornitologlar, daha doğrusu kuşbilimciler, uçuşun kökeni üzerine yaptıkları çalışmalarla bunu doğrulamışlardır. Bu bilim adamlarından en

tanınmışı Alan Fedducia bile bir Darwinist olmasına rağmen, "bu fosilin tam ve eksiksiz bir kuşa ait olduğunu" söyler. Önceden eksik olan sternum denilen göğüs kemiği 1919 yılında Almanya'da bulunmuştur.

Buradaki fosil ise *Tiktaalik Roseae* adıyla bilinir. 2004'te bir ara geçiş formu olduğu iddiasıyla tüm dünya medyasında yer aldı. Bu fosilin yarı karada, yarı suda yaşayan bir canlıya ait olduğunu öne sürdüler fakat bu iddianın bir sahtekarlık olduğu ortaya çıktı. Çünkü aslında Çin'de yaşayan *Alligator sinensis* timsah türüne benzer bir kafatası buldular. Bu düz kafatasını bulduktan sonra ona bir gövde eklediler. Timsah kafatasına balık vücudu ekleyerek, canlıya karada ve denizde yaşayan bir hayvan görünümü vermek istediler. Bu bir sahtekarlıktır. Peki bu insanlar neden durmaksızın sahte deliller sunuyorlar? Çünkü ellerinde evrim için delil bulunmuyor, hiçbir ara geçiş formu yok. Darwinizm'i desteklemek için soyu tükenmiş canlılara ait fosilleri değiştirip ya da tümüyle sahtekarlık ürünü fosiller oluşturup sahte deliller üretiyorlar. Şimdi, ünlü aldatmaca insanın atası efsanesinden bahsetmek istiyorum.

Evrimin iddiasına göre insanın sözde atasının maymun olduğunu söylemekten utanıyorlar. Bu nedenle buna sözde ortak ata adını veriyorlar. Örneğin soyu tükenmiş maymunlara ait kafatasları bulurlar. Tarih boyunca 6.500'den fazla maymun türü yaşamıştır fakat günümüzde bunların yalnız 120'si yaşamaktadır. Nesli tükenmiş maymun türlerine ait kafatasları bulduklarında bunları küçükten büyüğe doğru sıralarlar. Bu sıralamanın sonuna soyu tükenmiş birkaç insan ırkını da eklerler ve bunun insanın evrimini gösterdiğini iddia ederler. Hiçbir zaman insanın atasının bir maymun olduğunu açıkça söylemezler fakat ortak bir atanın varlığından söz ederler. Bunun nedeni atalarının maymun olduğunu söylemekten utanmalarıdır. Ancak her zaman ortaya soyu tükenmiş bazı maymun türlerini çıkartırlar. Çoğu zaman bir diş, kafatası parçaları veya bütün bir kafatası fosili bulurlar. Sonra, bunları alıp atölyelerine giderler. Örneğin bu kişi, John Gurche, dünyanın en tanınmış Darwinist ressamıdır. Çalışmalarında sürekli hayal gücünü kullanır. Laboratuvarında insanların vücutlarından kalıplar çıkartır. Burada gördüğünüz arkadaşı, onun yüzünden kalıp çıkartmış. Daha sonra bu kalıp örneği üzerinde oynamaya başlar. Sonucundaysa hiçbir bilimsel delile dayanmayan, tamamen hayale dayalı bir görünüm elde eder. Burada gördüğünüz gibi yarı maymun, yarı insan görünümlü, geçmişte yaşadığı iddia edilen bir fosil üretir. Son aşamada, çalışmasına insan bakışına sahip gözler ekler. Bu kafatası parçasını 100 farklı sanatçıya verdiğinizde, 100 farklı çizim üretirler. Dolayısıyla bunların hiçbir bilimsel değeri yoktur. Burada sahte çizimleri görüyorsunuz, bir orangutanı alıp kasıtlı olarak ona insan gözleri ekliyorlar. Sonuçta yarı orangutan, yarı insan görünümü verdikleri bu sözde ara geçiş formunu size bakarken görüyorsunuz. Fakat bunların hepsi sahtedir ve bilimsel bir değeri yoktur.

Size evrim sahtekarlıklarına ilişkin birkaç örnek vermek istiyorum, bunun gibi pek çok örnek var. Bunun adı Nebraska Adamıdır. Yıllar önce ABD'nin Nebraska eyaletinde tek bir diş buldular. Bu tek dişe dayanarak bu canlının ailesinin, kuzenlerinin, çocuklarının, babasının ve annesinin çizimlerini yaptılar. Tüm bu çizimleri tek bir dişe dayanarak tasarladılar. Bunun ardından ne olduğunu biliyor musunuz? Fosilin geri kalanının bir domuza ait olduğunu buldular. Sonra tabii ki özür dilediler. Bu da Ernst Haeckel, embriyo üzerine bazı çizimler yaptı. İnsan, maymun ve köpek embriyolarını birbirlerine benzer şekilde çizdi. Ardından, bu yaptığı çizimlerin yanıltıcı aldatmacalar olduğunu itiraf etti. Peki cevap olarak ne söylediğini biliyor musunuz? Özür dilemeyeceğini, çünkü kendisi dışında herkesin yanıltıcı çizimler yaptıklarını ve sahte deliller ürettiklerini söyledi. Öne sürdüğü bahanesi buydu. Piltdown Adamı ise 40 yıl boyunca British Museum'da bir ara geçiş formu olarak sergilendi. Oysa bir insan kafatası bulmuşlardı, buna bir maymun çenesi ve insan dişi eklediler. 40 yıl boyunca bu sahtekarlık British Museum'da sergilendi ve bunun da bir sahte delil olduğu ispatlandı. Sonrasında, yine özür dilediler. Darwinistler bunu hep yaparlar, çünkü Darwinizm'i destekleyecek bir kanıtları yoktur. Ellerinde bilimsel kanıtları olmaksızın bu tür sahte çizimleri ortaya atarlar. Bu haber *Discovery* dergisinde, ***"Bu bizim geçmişimizin yüzü mü?"*** başlığı ile yer almıştı. Bir İspanyol paleontolog bu kafatasını Gran Dolina'da ortaya çıkardı. Bu kafatası 800 bin yıl yaşında ve tam olarak 11 yaşındaki bir çocuğa ait gibi görülüyor. Bugün yaşayan bir insanın modern kafatası özelliklerini taşıyor. Bu demektir ki, var olan tüm deliller Darwinizm'i çürütüyor ve Allah'ın Yaratıcı olduğu gerçeğini doğruluyor.

Başka bir sahte kanıt ise 2009 yılında bulunan lemur fosilidir. Soyu tükenmiş lemur türleri de bulunur ve bunları insanın atası olarak sunmuşlardır. *BBC*, *New York Times*, tüm dergiler, *The Guardian*, Türk medyası gibi pek çok yerde bu fosil insanın atası olarak sunuldu. Sayın Adnan Oktar bunun bir lemur fosili olduğunu ve insanın atası olmadığını, sadece kuyruklu bir maymun olan bir lemura ait olduğunu belirtmişti. Birkaç ay sonra *BBC* manşetlerinde "Primat fosili ata değilmiş" diyerek özür diledi. *The New York Times*, **"IDA olarak bilinen fosil iskeleti insanın** atası

değilmiş" diye haber yaptı. Her zaman aynı şekilde olur. İlk önce bir şey ortaya atarlar ve bu bir tür beyin yıkamasına benzer. Herkes bu haberi okur ve sonunda özür dilerler. Dolayısıyla, bilim Darwinist değildir, ateist değildir ve Darwinizm'e düşmandır. Bilim Darwinizm karşıtıdır, bilim komünizm karşıtıdır ve Marksizm karşıtıdır. Bilim gerçekte Marksist, ateist ve Darwinist düşünceyi yıkar.

Tüm dinler bize bir gerçeği öğretir: Yaratılış Gerçeği. Mutlak kudret sahibi Yüce Allah her şeyi "Ol" emri ile yaratmıştır. Dinlerin akıl ve bilimsel deliller ile öğrettiği budur. Tüm kutsal dinlerde bu inanış aynıdır. Bize her şeyi Allah'ın yarattığı, Yaratılış Gerçeği öğretilir. Bu demektir ki bilim dine aykırı değildir. Bazı insanlar "dini bilimle karıştırmayın" diye yorum yapıyorlar. Ancak bu yanlış bir yorumlamadır. Bilime aykırı olan evrimdir. Evrim bilim değildir. Pek çok bilimsel kanıt, ara geçiş formlarının bulunmayışı ve proteinlerin tesadüfen ortaya çıkmasının imkansız olduğu gerçeğine rağmen evrim savunulmaktadır. Canlılardaki tüm bu kompleks yapı ve bilgi Darwinizm'in iddialarını tek tek çürütüyor. Aynı zamanda, ellerinde tek bir ara geçiş formu da yok.

Peki Allah, evrimle yaratabilir miydi?

Elbette Allah dilese evrim yoluyla yaratabilirdi, fakat böyle olsaydı o zaman türler arasında tüm ara geçiş formlarını görürdük. Bu durumda ben, tüm arkadaşlarım ve TBAV Fahri Başkanı Sayın Adnan Oktar tabii ki evrimin en güçlü savunucuları olurduk. Fakat Allah, evrim yoluyla yaratmadı. O zaman neden evrimi savunalım? Evrim bilim değildir.

Evrimin yanlışı yaşamın rastgele mekanizmalar, mutasyonlar ve doğal seleksiyon yoluyla ortaya çıktığını iddia etmesidir. Eğer iman eden biri herhangi bir şekilde evrimin tarafına geçerse bu ateizmin yolunu açar ve kişi sonunda inançsız olur. Allah evrimle değil, ani yaratış emriyle var etmiştir, bilim de bize bu gerçekleri gösterir. Kuran ayetlerinde Allah şöyle bildirir -kovulmuş şeytandan Allah'a sığınırım-

> **"... Hayır, göklerde ve yerde her ne varsa O'nundur, tümü O'na gönülden boyun eğmişlerdir. Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca 'OL' der, o da hemen oluverir." (Bakara Suresi, 116-117)**

Allah "Ol" emri ile yarattı ve biz bu gerçeğin delillerini fosil kanıtlarında görüyoruz. Canlıların yaşam tarihinde aniden ortaya çıktıklarını görüyoruz. Örneğin, zamanda yeterince geriye gittiğimizde ilk bitki ve hayvan türlerini görüyoruz. 3.8 milyar yıl önce ilk yaşayan canlı hücresini buluyoruz. Tekrar belirtmek gerekirse, 'hayat' sahibi olmak tamamen farklı bir şeydir. Bu, Allah'ın "Hayy" isminin tecellisidir. Hayatı yalnız Allah yaratır ve yaşatır. Sadece Allah'ın dilemesi ile hayat başlar ve yaşam devam eder. Tüm bunlar gösteriyor ki, bilim ve din kesinlikle birbiriyle uyumludur. Asıl bilime aykırı olan evrimdir.

Canlılarda matematiksel bir kusursuzluk, örneğin altın oranı görmekteyiz. Bitkilere, galaksilere, DNA'ya baktığımızda altın oranı görüyoruz. Altın oran, Ortaçağ'da Fibonacci tarafından keşfedilmiş bir sayıdır. 1.618 rakamı, Allah'ın örneğin bitkilerde ve salyangozlarda kullandığı altın orandır. Bunu aynı zamanda galaksilerde, DNA'da, yüzümüzde, dişlerimizde ve parmaklarımızda da görmekteyiz. Nereye bakarsak bakalım bu altın oranı görüyoruz. Bu, Allah'ın yaratmasındaki matematiksel kusursuzluktur ve simetri ise bir diğer özelliktir. Allah'ın yaratmak için doğa kanunlarına ihtiyacı yoktur, tüm doğa kanunlarını Allah yaratmıştır ve bunları dilediği şekilde değiştirebilir. Allah, belirli şekillerde yaratır, örneğin yaratmasında farklı aşamalar var eder. İnsanın yaratılışında bir sperm ve yumurta hücresi kullanır. Bunlar bir araya gelip, birleştiklerinde çeşitli embriyolojik aşamalardan sonra insan meydana gelir. Veya tohumdan bitki yaratabilir ancak bunun evrimle hiçbir alakası yoktur. Aynı şekilde bir tohumu düşündüğümüzde, Allah bitkiyi tohumdan yaratır fakat bunun evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Allah aynı DNA ile Yaratılış için belirli aşamalar kullanır.

Fakat evrimin hayatın tesadüfler yoluyla ortaya çıktığı iddiaları imkansızdır. Evrimin herhangi bir mekanizması bulunmaz, bu çok önemli bir delildir. Bu gerçek aynı zamanda İncil'de de ifade ediliyor. Allah şöyle bildirir:

> **"Arkadaşları bunu duyunca hep birlikte Allah'a şöyle seslendiler: 'Ey Efendimiz! Yeri göğü, denizi ve onların içindekilerin tümünü yaratan Sen'sin." (Elçilerin İşleri, 4:24)**

“Dünyayı ve içindekilerin tümünü yaratan, yerin ve göğün Rabbi olan Allah, elle yapılmış tapınaklarda oturmaz.” (Elçilerin İşleri, 17:24)

Son olarak, söz edeceğim bu konu çok önemli. Bizler, beynimizin içinde yaşıyoruz. Algıladığımız her şey beynimizin belirli bölümlerine elektrik sinyalleri olarak ulaşıyor. Dışarıda bilimsel olarak hiç ışık yok, atomlarda hiç ışık yok. Dışarısı zifiri karanlık. Fotonlar atomlardan yansıyan elektronlardan yayılıyor, sonra gözdeki merceğe girip retinaya ulaşıyorlar, burada bulunan sinir hücreleri elektrik sinyalleri oluşturuyor. Beynimiz tamamen sessiz ve karanlık. Bu elektrik sinyalleri renk, görüntü, ses, müzik veya çilek ya da muz kokusu olarak yorumlanır. Bu demektir ki bizler yalnız zihnimizdeki algılarla doğrudan bağlantı halindeyiz. Bu algıların dışında hiçbir gerçekliği tatmadık, dokunmadık, ya da görmedik. Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz, görebilen bir iç gözün olması gerekir. Bu müziği dinlemek için bir iç kulağın olması gerekir. Maddelerin sertliğini anlayabilecek bir iç el olması gerekir. Madde gerçekte sert değildir, maddenin sertliğinden bahsedilemez. Dışarıda renk veya görüntü yoktur, fakat bunu görebilen bir iç göz vardır. Bu da kaçınılmaz olarak bir ruhun var olması gerektiği sonucunu doğurur. Bu, Allah’ın insanın vücuduna üflediği ruhtur ve tüm bu algıları Allah yaratır. Materyalizmi ve Darwinizm’i yıkan en güçlü delil budur. Bu ruhun varlığının ispatıdır, bu nedenle Darwinistler hiçbir zaman ruhun varlığından bahsetmezler. Çünkü ruh var olduğuna göre, Allah vardır. Dolayısıyla bu gerçek açık olarak Allah’ın varlığını ortaya koyar.

Sonsuz varoluş ve sonsuz zaman, bir anda yaratılmıştır. Allah geçmişi, şu an yaşadığımız zamanı ve geleceği bir anda yaratmış ve bitirmiştir. Tüm bilimsel kanıtlar apaçık önemli bir gerçeği göstermektedir: Allah, her şeyin Yaratıcısı’dır. Allah evrimle değil, ani bir Yaratılış ile var etmiştir. Evrim mekanizması yoktur, tek bir proteinin veya DNA’nın tesadüfler sonucu meydana gelmesi imkansızdır. Tek bir proteinin var olması için hepsinin canlı bir hücrede aynı anda var olmaları gerekir. Siyanobakteri, dünyada görülen ilk canlı hücreleridir. Bu, fotosentez yapabilen tamamen canlı bir hücredir. Canlı türlerinin tamamı bir anda, eksiksiz vücutlarıyla ortaya çıkarlar.

Darwinizm’in iddialarını çürüten 600 milyondan fazla fosil bulunur. Bu demektir ki, 21. yüzyıl Darwinizm’in olmadığı, faşizm ve komünizm gibi sapkın ideolojilerin olmadığı bir yüzyıl olacak. Sevgi tüm dünyaya hakim olacak. Biz çok özel bir zamanda yaşıyoruz. Tanık olduğumuz alametler, savaşlar ve terör içinde yaşadığımız bu dönemin özelliğini gösteren işaretler var. Çok yakın bir gelecekte, bundan 5 ila 10 yıl sonra dünya bambaşka bir dünya olacak. Dünyadan alınan sevgi, tekrar dünyaya geri dönecek ve çok güzel zamanlar göreceğiz. Bu konuda büyük bir ümit içindeyiz.

Teşekkür ederim.

"Mutasyonlar Evrimleştirir" İddiası Bir Sahtekarlıktır

Mutasyonlar, canlı hücresinin çekirdeğinde bulunan ve bir insana ait tüm genetik bilgileri taşıyan DNA molekülünde, radyasyon ve kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen yer değiştirmeler, kopmalar ve bozulmalardır. DNA'daki bilgiler; A, T, C ve G harfleri ile simgelenen 4 ayrı nükleotidin birbiri ardınca özel ve anlamlı bir sıra içinde dizilmesi ile oluşurlar. Ancak bu sıralamada tek bir harf hatasının dahi olması, o yapıyı tamamen bozacaktır. Sözgelimi çocuklarda görülen kan kanseri hastalığı DNA'daki harflerden birinin yanlış olması nedeniyle ortaya çıkmaktadır. Çernobil'de meydana gelen radyasyon sızıntısı ve Hiroşima'ya atılan atom bombası sonucunda, sonraki nesil çocukların sakat kalmalarının veya kanser gibi hastalıkların başgöstermesinin nedeni de yine mutasyonların vücutlarında oluşturduğu bu tür zararlı etkilerdir.

Hemen hemen bütün mutasyonlar zararlıdır ve genellikle canlı için ölümcüldürler. Zarar vermeyen mutasyon örnekleri ise organizmaya hiçbir zaman fayda getirmemiş, en fazla etkisiz kalmışlardır. Bilim adamları, incelenmiş tüm mutasyonların arasında, tek bir tanesinin dahi açıkça canlının hayat sürecini olumlu etkileyemediği sonucuna varmışlardır.[1]

Fakat evrim teorisi, sözde "yeni" canlılar üreten, mucizeler gerçekleştiren bu hayali mutasyonlara dayanır. Darwinistler, türlerin, hayali ve faydalı sayısız mutasyonun ortaya çıkardığı mükemmel yapı ve organlar vesilesiyle birbirlerinden türediği iddiasındadırlar. Darwinistler açısından yüz karası olan bu iddia, mutasyonların bir organizmaya mutlaka zarar verdiği gerçeğini bilen Darwinist bilim adamları tarafından ortaya atılmaktadır. Dahası Darwinistler, mutasyonların bu zararlı etkilerini çok iyi bilmelerine rağmen, söz konusu iddialarına laboratuvarda mutasyona uğratılmış dört kanatlı bir mutant meyve sineğini örnek gösterirler. Dikkatlice gerçekleştirilen mutasyonlar sonucunda meyve sineğinde üretilen fazladan iki kanat, Darwinistler tarafından mutasyonların evrimleştirebileceği iddiasının en büyük kanıtı gibi sunulmuştur. Ama aslında bu söz konusu iki kanat, canlıya fayda değil zarar vermiş, canlının uçma yeteneğini yitirmesine yol açmıştır. Kaliforniya Üniversitesi'nden moleküler biyolog Jonathan Wells, bu durumu şöyle açıklamaktadır:

> *1970'lerde Kaliforniya Teknoloji Enstitüsünden genetikçi Edward B. Lewis, üç mutant türünü dikkatlice çiftleştirerek, dengeleyicilerin normal görünümlü ikinci bir çift kanada dönüştüğü bir meyve sineği üretmeyi başardı.*
>
> *İlk bakışta Carroll'un deneyi, düzenleyici DNA'daki küçük gelişimsel değişimlerin görünümde büyük evrimsel değişimler üretebileceği iddiasına kanıt sağlıyor gibi gözükebilir. Ama meyve sineği hala meyve sineğidir. Dahası, ikinci çift kanat normal gözükmesine rağmen uçma kaslarından yoksundur. Dört kanatlı bir meyve sineği kuyruğundan faydasızca sarkan bir çift kanadı olan bir uçak gibidir. Canlı, uçmada ve çiftleşmede büyük zorluk yaşar, bu yüzden yalnızca laboratuvarda yaşayabilir. Evrime kanıt olarak sunulan, dört kanatlı meyve sineği, sirk gösterilerindeki iki başlı danadan daha iyi değildir.*[2]

Jonathan Wells, sözlerine şöyle devam eder:

> *Fazla kanatlı ya da eksik bacaklı özürlü meyve sinekleri gelişim genetiği hakkında bazı şeyler öğretti ama evrim hakkında hiçbir şey öğretmedi. Tüm kanıtlar tek sonucu gösteriyor: Bir meyve sineği embriyosuna ne yaparsak yapalım, yalnızca 3 olasılık meydana gelebilir -normal bir meyve sineği, kusurlu bir meyve sineği ya da ölü bir meyve sineği. At bir yana, at sineği bile değil.*[3]

Görüldüğü gibi, Darwinistlerin çarpık iddialarına yegane delil olarak göstermeye çalıştıkları 4 kanatlı mutant meyve sineği de, kusurlu bir meyve sineğinden fazlası değildir. Mutasyonlar, bir canlı üzerinde ne kadar etkili olursa olsunlar, o canlı türüne bir başka canlıya ait özellik ekleme gibi bir yetenekten yoksundurlar. Ama Darwinistler canlıda mutasyonlar yoluyla mucizeler oluştuğu yalanına inanmak isterler.

İlginç olan, söz konusu meyve sineğinin kusurlu olduğu Darwinist bilim adamları tarafından bilinmesine rağmen, bu mutantın halen ders kitaplarında mutasyon ile evrimin en büyük kanıtı olarak gösterilmeye çalışılmasıdır.

Moleküler biyolog Jonathan Wells konuyla ilgili olarak şunları yazmıştır:

> *Peter Raven ve George Johnson'ın 1999 baskılı ders kitabı Biology'e göre, "evrim genetik mesajdaki değişimlerle başlamıştır... Mutasyon ve yeniden birleşim (mevcut genlerin yeniden düzenlenmesi) yoluyla gerçekleşen genetik değişim evrim için hammadde üretir." Kitaptaki aynı sayfa, dört kanatlı meyve sineğinin resmine yer vermekte ve onu "gelişimin kritik evresini düzenleyen bir gen olan Ultrabithorax'daki değişimlerden dolayı bir mutant" diye nitelendirmekte, ayrıca iki göğüs kısmına ve dolayısıyla iki çift kanada sahip olduğunu da eklemektedir.*
>
> *Mezkur ders kitabı, karışıklığa ilaveten, ilave kanatların bir yapı kazancını temsil ettiği izlenimini okura vermektedir. Ama gerçekte dört kanatlı meyve sineği uçuş için gerekli yapılardan yoksundur. Dengeleyicileri kaybolmuştur ve onların yerini yeni bir şey değil, diğer kısımda zaten bulunan yapıların kopyaları almıştır. Her ne kadar dört kanatlı meyve sinekleri resimleri, mutasyonların yeni bir şey eklediği izlenimini verse de, bunun tam tersi gerçeğe daha yakındır.*[4]

Darwinizm'in iddia ettiği canlılığın başlangıcını temsil eden ve tesadüfen meydana gelmesi imkansız olan o "hayali ilk hücre"nin kendi kendine meydana geldiğini varsaydığımızda bile, kompleks yapısıyla bir insan oluşana kadar gerçekleşmesi gereken hayali evrim sürecinin en küçük aşamasında bile muazzam miktarda genetik bilgi

üretilmesi ve sayısız mutasyonun gerçekleşmesi gerekmektedir. Bu mutasyonların miktarı çok olurken aynı zamanda bunların "tümünün" canlıya bir fayda veya bir "yenilik" getirecek özellikte olması zorunludur. Çünkü gelişmekte olan bu hayali yeni organizmada gerçekleşecek tek bir hata, sistemin tamamen bozulup çökmesine neden olacaktır. Evrim teorisine göre meydana gelmesi gereken bu milyarlarca mutasyonun her birinin istisnasız faydalı olduğunu iddia etmek kuşkusuz akla ve bilime aykırıdır.

Dolayısıyla bir canlıda daha önce var olmayan yepyeni bir uzvun veya bir özelliğin, mutasyonlar sonucunda meydana gelmesi imkansızdır. Mutasyonların bir canlıya, o canlıya ait olmayan yeni bir bilgi ekleme ve onu farklı bir canlı haline getirme gücü yoktur. Mutasyon iddiası, Darwinizm yalanının, Darwinist mantıksızlığının en büyük göstergesini temsil eder. Çünkü evrim fikri, temelde, gerçekte olmayan bu hayali "faydalı mutasyonlara" dayanmaktadır.

Varsayılan Faydalı Mutasyonlar İçin Gereken Sonsuz Zaman

Gerçekten faydalı mutasyonların gerçekleşebileceği ihtimalini varsaydığımızda bile, mutasyon iddiası evrim teorisine uymamaktadır. MIT (Massachusetts Institue of Technology - Massachusetts Teknoloji Enstitüsü)'de, Elektrik Mühendisliği Fakültesi Profesörü Murray Eden, "Neo-Darwinist Evrimin Bilimsel Teori Olarak Yetersizliği" başlıklı makalesinde, adaptasyon amaçlı bir değişimi meydana getirmek için altı mutasyon gerekiyorsa, bunun tesadüfen ancak bir milyar yılda bir gerçekleşeceğini, eğer iki düzine gen dahil olacaksa, bu durumda Dünyanın yaşından daha uzun bir sürenin, daha doğrusu 10,000,000,000 yıla ihtiyaç olacağını açıklamıştır.[5]

Matematikçiler, birden fazla mutasyonun aynı anda meydana gelmesi gereken kompleks yapı ve organlarda, mutasyonların faydalı ve etkili olduğu varsayıldığında bile, Darwinistler açısından bir zaman problemi olduğunu açıkça belirtmektedirler. En koyu Darwinistlerden paleontoloji profesörü George G. Simpson bile, beş mutasyonun aynı anda gerçekleşmesinin sonsuz zaman alacağını açıkça belirtmektedir.[6] Sonsuz zaman, böyle bir ihtimalin olmadığı anlamına gelmektedir. Ve bu aynı zamanda, canlı organizmaların sahip oldukları tüm yapı ve organlar için geçerli bir ihtimaldir. Şu durumda günümüzde gördüğümüz muhteşem canlı çeşitliliğinin mutasyonlarla meydana gelme ihtimalinin imkansız olduğu açıktır.

Evrimci George G. Simpson, söz konusu mutasyon iddiası ile ilgili bir hesaplama daha yapmış ve her gün yeni bir jenerasyon oluşturabildiğini varsaydığımız 100 milyon bireylik bir topluluk içinde, mutasyonlardan elde edilebilecek olumlu bir sonucun ancak 274 milyar yılda bir meydana gelebileceğini itiraf etmiştir. Bu sayı, 4.5 milyar yıl olarak tahmin ettiğimiz Dünyanın yaşının yüzlerce kat üzerindedir.[7] Tabi tüm bunlar, mutasyonların olumlu bir etkisinin olduğunu veya yeni jenerasyonlar meydana getirebildiğini varsaydığımızda ortaya çıkan hesaplamalardır. Fakat gerçek dünyada böyle bir varsayıma yer yoktur.

Sözde Evrimleşen Canlı Bedeni, Neden Mutasyonlara Karşı Korunuyor?

Tüm evrimci bilim adamları bilmektedirler ki, bir canlının DNA'sında durup dururken bir kopyalama hatasının meydana gelme ihtimali son derece düşüktür. Araştırmalar hücrelerde genetik hataların oluşmasını engelleyecek koruma unsurlarının var olduğu gerçeğini ortaya çıkarmıştır. DNA bilgisi, birbirini hatalara karşı kontrol eden birbirinden farklı sayısız enzim var olmadan kopyalanamaz. Bunlar doğru amino asidin doğru tRNA'ya bağlandığına emin olunması için çift süzgeçli enzimleri içerir. Bir süzgeç fazla büyük amino asitleri reddederken, diğeri fazla küçük olanları reddeder. Bu son derece hassas ve akıllı bir sistemdir. Bu akıllı sistemde hata meydana gelmesi ihtimaline karşı son kontrolü yapan enzimler de mevcuttur. Bilim adamları, kendi akılları dahilinde DNA'nın bütünlüğünü korumaya yönelik daha iyi bir hücresel kontrol ve koruma sistemi hayal edemedikleri sonucuna varmışlardır.[8]

30 yıl boyunca Sorborne evrim kürsüsü başkanlığını yapan Pierre Paul Grassé bu konuyla ilgili olarak şunları yazmıştır:

> *Rüzgarla taşınan tozun Dürer'in "Melancholia"sını oluşturma ihtimali, gözü oluşturan DNA moleküllerinde meydana gelebilecek bir kopyalama hatası ihtimalinden çok daha küçüktür.*[9]

Darwinistler, DNA'daki bu mucizevi sistemi görmezden gelir, bu konuyu derinlemesine araştırıp buna açıklama getirmekten kaçınırlar. Fakat bir yandan da meydana gelme ihtimali neredeyse imkansız olan kopyalama hataları

üzerine bir yaşam tarihi senaryosu meydana getirirler ki bu da Darwinist mantığın hezimetini bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Darwin'in öne sürdüğü doğal seleksiyon iddiasının evrim için kesin olarak bir açıklama olmadığının anlaşılmasının ve genetik kanunlarının Darwinizm'e bir darbe olarak ön plana çıkmasının ardından, Neo-Darwinizm'in en büyük silahı olarak ortaya sürülen "mutasyonların evrimleştirici etkisi" iddiası, görüldüğü gibi bir aldatmacadan ibarettir.

Canlı organizmayı bozan, öldüren, yok eden, kimi zaman ondan sonraki tüm nesilleri etkileyerek zarar veren mutasyon gibi bir mekanizmanın yepyeni canlılar ortaya çıkardığını iddia etmek kuşkusuz büyük bir saçmalıktır. Fakat kitleler, yıllar boyunca bu yalan ile kandırılmışlardır. Elbette Darwinist bilim adamları da mutasyonların böylesine mucizevi bir gücü olamayacağını bilmektedirler. Nitekim çağımızın en bilinen Darwinistlerinin başında gelen ateist Richard Dawkins bile; "Mutasyonların çoğu zararlıdır, istenmeyen bir yan etkinin ortaya çıkması oldukça muhtemeldir"10 sözleriyle bu gerçeği itiraf etmiştir. Bütün bu gerçeklere rağmen kimi Darwinistlerin hala bu çürük iddiayı evrimin bir mekanizması olarak sunmaya çalışmaları ve bunda hala ısrarlı olmaları, batıl Darwinizm dinine bağlılıklarından kaynaklanmaktadır.

1- Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 74-75
2- Jonathan Welss, Ph.D., The Politically Incorrect Guide to Darwinism and Intelligent Design, Regnery Publishing Inc., Washington, 2006, sf.34
3- Jonathan Welss, Ph.D., The Politically Incorrect Guide to Darwinism and Intelligent Design, Regnery Publishing Inc., Washington, 2006, sf.36
4- Jonathan Wells, Evrimin İkonları, Gelenek yayınları, Ocak 2003, s. 172-173
5- Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, Sphere Books Ltd., 1984, s. 4
6- Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, Sphere Books Ltd., 1984, s. 230
7- Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 81
8- Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 74-75
9- Nicholas Comninellis, Creative Defense, Evidence Against Evolution, Master Books, 2001, s. 81
10- Richard Dawkins, The Extended Phenotype, Oxford University Press, 1999, s. 141

Kambriyen Fosillerinin 70 Yıl Saklanması Bir Aldatmacadır

Kambriyen canlıları, mükemmel komplekslik gösteren günümüz canlılarından farksız varlıklardır. Bu durum, Darwin'in hayali evrim ağacına ters düşmekte, hayali evrim süreci için belirlenen sahte gelişimi de altüst etmektedir. Darwin'in evrim teorisine göre, sözde tesadüfen oluşan ilk hücrenin ardından tek hücreliler yeryüzünde hüküm sürmeli, bunun ardından basit yapılı çok hücrelilerle başlayan hareketli yaşam, suda yaşayan tek bir filum ile devam etmelidir. Filum sayısı zamanla artmalı, bununla orantılı olarak da türler çoğalmalıdır. Fakat Kambriyen bulgularının ortaya çıkardığı gerçek bu şekilde olmamıştır. Darwin'in evrim ağacı tamamen tersine dönmüş, günümüzdekinden çok daha fazla sayıda çeşitlilik, canlı tarihinin daha ilk başında, tek hücrelilerden hemen sonra kendini göstermiştir. *(Detaylı bilgi için: Darwin'in Anlayamadığı Kambriyen, Adnan Oktar)*

Darwinist ideolojiye sıkı sıkıya bağlı koyu bir Darwinist için bunu keşfetmek büyük bir yıkımdır kuşkusuz. ABD'nin en ünlü müzelerinden Smithsonian Institution'da (Smithsonian Müzesi) yönetici ve paleontolog olan Charles Doolittle Walcott da bu batıl dinin en sadık mensuplarından olduğu için ilk olarak 1909 yılında keşfetmeye başladığı Kambriyen fosillerinin çeşitliliği karşısında dehşete düşmüştü. 1917 yılına kadar devam eden çalışmasında toplam 65 bin fosil örneği topladı.

Bunların tümü Kambriyen döneminin kompleks canlılarına aitti. Walcott, mensup olduğu batıl dini adeta yok eden, inançlarına ters düştüğü için kendisini dehşete düşüren bu fosilleri gizlemeye karar verdi. Çektiği resimleri ve

belgeleri Smithsonian Müzesi'ndeki çekmecelere kilitledi. Bu özel ve önemli fosillerin ortaya çıkması ancak 70 yıl sonra mümkün olacaktı. İsrailli bilim adamı Gerald Schroeder bu konuda şu yorumu yapar:

> *Eğer Walcott isteseydi, fosiller üzerinde çalışmak üzere bir ordu dolusu öğrenciyi görevlendirebilirdi. Ama evrim gemisini batırmamayı tercih etti. Bugün Kambriyen Devri fosilleri Çin'de, Afrika'da, İngiliz Adaları'nda, İsveç'te ayrıca Grönland'da da bulunmuş durumdadır. (Kambriyen Devrindeki) Patlama, Dünya çapında yaşanmış bir olaydır. Ama bu olağanüstü patlamanın doğasını tartışmak mümkün olmadan önce, bilgi gizlenmiştir. (Gerald Schroeder, "Evolution: Rationality vs. Randomness", http://www.geraldschroeder.com/evolution.html s. 74-75)*

Walcott'un bulgulara ulaştığı Burgess Shale'deki Kambriyen fosilleri, Walcott'un ölümünden on yıllar sonra yeniden incelendi. "Cambridge grubu" olarak anılan ve Harry Blackmore Whittington, Derek Briggs ile Simon Conway Morris'ten meydana gelen uzmanlar ekibi, 1980'lerde fosilleri detaylı bir şekilde analiz ettiler. Ve faunanın Walcott'un belirlediğinden çok daha çeşitli ve sıradışı olduğu sonucuna vardılar. Fosillerin bir kısmının, günümüzde bilinen canlı kategorileri altında sınıflandırılamayacağı, dolayısıyla şimdikinden farklı filumların örneklerini verdikleri yönünde görüş bildirdiler. Canlılar, 543–490 milyon yıl öncesinde süregelmiş Kambriyen döneminde, mükemmel ve kompleks halleri ile aniden ortaya çıkmışlardı.

Ortaya çıkan sonuç Darwinistler adına öylesine beklenmedikti ki, bilim adamları bu ani hareketi bir "patlama" olarak adlandırdılar. "Kambriyen Patlaması"; bilim tarihinin en benzersiz, evrimci bilim adamları açısından ise en açıklamasız olaylarının başında geliyordu.

Darwinistler, elde edilen bu olağanüstü bulgular karşısında adeta sessizliğe gömülmüşlerdir ve bu bulgular hiç yokmuş gibi davranmaktadırlar. Yaşamın tarihi hakkında kurguladıkları sayısız aldatıcı senaryoyu bilim dergilerinde birbiri ardınca yayınlarken, 540 milyon yıl önceki bu büyük olayı hatırlatmamaya, bunun evrim teorisini tamamen ortadan kaldırdığını hissettirmemeye çalışmaktadırlar. Bunu açıkça yapmış ve tüm fosilleri saklamış olan Charles Doolittle Walcott da, Darwinizm aldatmacasının ne ileri boyutlara varabileceğinin en büyük delil ve örneklerinden biridir.

Piltdown Adamı Bir Sahtekarlıktır

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Ele geçirilen fosillere "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve fosil insanın hayali evrimine en önemli delil olarak İngiltere'deki British Museum'da sergilenmeye başladı. 40 yılı aşkın bir süre boyunca hakkında birçok bilimsel makaleler yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı. Dünyanın farklı üniversitelerinden 500'ü aşkın akademisyen, Piltdown Adamı üzerine doktora tezi hazırladı.[1]

Ünlü Amerikalı paleoantropolog H. F. Osborn da 1935'te British Museum'u ziyaretinde, "Doğa sürprizlerle dolu; bu, insanlığın tarih öncesi devirleri hakkında önemli bir buluş" diyordu.[2] Oysa Piltdown Adamı, büyük bir sahtekarlık, bilinçli şekilde yapılmış büyük bir hileydi.

1949'da ise British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley yeni bir yaş belirleme yöntemi olan "flor testi" metodunu, bazı eski fosiller üzerinde denemek istedi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşıldı. Bu, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise sadece birkaç bin yıllık olmalıydı.

Flor metoduna dayanılarak yapılan sonraki kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların da çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı.[3] Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ilan edildi. Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti!

Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-dikromat ile lekelendirilmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark, "Dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki, nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir?" diyerek şaşkınlığını gizleyemiyordu.[4]

Bu şaşırtıcı gerçeği bilim yazarı Hank Hanegraaff şu şekilde dile getirmişti:

Marvin Lubenov'un açıklamalarına göre: "Alt çenedeki orangutan dişlerinin üzerindeki törpü izleri açıkça görünür şekildeydi. Azı dişleri yanlış şekilde dizilmişti ve iki farklı açıdan törpülenmişti. Köpek dişi de iki farklı açıdan törpülenmişti. Köpek dişi öyle derin şekilde törpülenmişti ki pulpanın kavitesi açığa çıkmış sonra içi doldurulmuştu."[5]

Bu şaşırtıcı ve Darwinistler adına utanç verici keşfin ardından Piltdown Adamı, 40 yılı aşkın bir süredir sergilenmekte olduğu British Museum'dan alelacele çıkarıldı.

Kuşkusuz bu sahtekarlık, evrim tarihindeki en büyük kara lekelerden biri olarak yerini alacaktı.

1- Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, s. 59
2- Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, April 5, 1979, s.44
3- Kenneth Oakley, William Le Gros Clark & J. S, "Piltdown", Meydan Larousse, cilt 10, s. 133.
4- Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, April 5, 1979, s.44
5- Hank Hanegraaff, Fatal Flaws "What Evolutionists Don't Want You To Know", W Publishing Group, 2003 s. 34

Darwinistlerin Ida Aldatmacası ile İlgili İtirafları

Johns Hopkins ünv. Carnegie Doğa Tarihi Müzesi paleontologlarından Chris Beard:

"Bu fosilin, BİZE İNANDIRMAK İSTEDİKLERİNİN AKSİNE, ne maymunlarla, ne de insan ile bir bağlantısı yoktur."[1]

Duke Üniversitesi'nden paleontolog Richard Kay:

"Ida'nın kayıp halka olduğuna dair iddiaları destekleyecek elde hiçbir bilimsel analiz olmadığını", YANİ HİÇBİR DELİL OLMADIĞINI açıkça itiraf etmektedir.[2]

Timesonline:

"Attenborough, Ida'yı, insanın geçmişi ile en yeni ve en mükemmel bağlantı haline getiren MEDYA SİRKİNİN bir elemanı haline geldi. Böyle bulgular, genellikle akademik dergilerin ciddi sayfalarında gün ışığına çıkarılır. Ama Ida ile ilgili olarak, Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'ndeki şatafatlı basın toplantısı dışında böyle bir şey söz konusu olmadı. Sonrasında fosili inceleyen kişiler araştırmaları hakkında detaylar verdiler. Ancak yapılan açıklama son derece saçmaydı."[3]

Cambridge Üniversitesi'nden insanın evrimi profesörü Robert Foley:

"Dr. Simons 10 yıl sonra beni ilk defa olarak bu SAÇMALIK hakkındaki öfkesini paylaşmak için aradı ve on yıl sonra ilk defa olarak onunla aynı fikirde idim. Sunulan ürün öylesine olağanüstüydü ki, şimdi bu şovun süresini tamamlamak için bilim adamlarının baskı altında oldukları anlaşılmış oluyordu. Simons ise şunları söylüyordu: "Bu saçma ve çok tehlikeli. Bu tamamen kötü bilim yapmaktır... Darwinius mükemmel bir fosil, ama HİÇBİR ŞEKİLDE KAYIP HALKA DEĞİL. EVRİM İÇİN BİR AÇMAZ TEŞKİL EDİYOR."[4]

1- The Missing Link? Nightline, ABC News television, May 20, 2009. The Missing Link? Nightline, ABC News television, May 20, 2009
2- Gibbons, A. "Revolutionary" Fossil Fails to Dazzle Paleontologists. ScienceNOW Daily News. Posted on sciencenow.sciencemag.org May 19, 2009, accessed May 20, 2009
3- http://www.timesonline.co.uk/tol/news/uk/science/article6350095.ece
4- http://www.timesonline.co.uk/tol/news/uk/science/article6350095.ece

Doğa Kanunlarını İnsanlara Uygulama Hatası

Darwin, evrim teorisini ortaya attığında, bilim dünyası birçok açıdan oldukça geri durumdaydı. Henüz elektron mikroskobu yoktu, dolayısıyla organizmaların detayları bilinmiyordu. Hücre basit bir leke olarak görülüyor, birçok organelden oluşan, en az bir şehir kadar kompleks bir yapıya sahip olduğu bilinmiyordu. Genetik bilimi henüz yoktu, kalıtım kanunları daha keşfedilmemişti. Birçok biyolog ve bilim adamı –bunlara Darwin de dahildir– kazanılan özelliklerin bir sonraki nesle aktarılabileceğini zannedecek kadar yanlış bilgilere sahipti. (Örneğin nalbantlık yaptığı için kol kasları güçlenen bir babanın güçlü kol kaslarına sahip oğulları olacağı gibi cahilce bir inanca sahiplerdi.)

Darwin, teorisini böylesine bilimsel olarak ilkel bir ortamda geliştirdi. Evrim teorisinin materyalist ve ateist düşünceye bir zemin sağlaması, bu teorinin bilimsel zayıflığına rağmen bilim dünyasının bir kısmı tarafından hemen benimsenmesine neden oldu. Ne Darwin ne de taraftarı olan bir başka evrimci, evrim teorisi için paleontoloji, biyoloji veya anatomi gibi bilim dallarının hiçbirinden bir delil sunmamıştı. Dahası, ilerleyen yıllarda ve özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında yapılan gözlem ve deneyler, elde edilen yeni bulgular bu teorinin tamamen yanlış olduğunu açıkça ortaya koydu.

Ancak evrim teorisi, bilimsel bir dayanağı olmadığı halde, içerdiği ideolojik mesajlar nedeniyle, bazı çevreler tarafından toplumsal alana da uygulandı. Soykırımlar, kitle katliamları, kardeşin kardeşi vurduğu iç savaşlar, onlarca ülkeyi yakıp yıkan büyük dünya savaşları ile geçen 20. yüzyılın simgesi haline gelen felaketlerin temelinde yer aldı. Din ahlakının insanlara kazandırdığı merhamet, şefkat, yardımlaşma, sevgi, fedakarlık gibi erdemler yerini sadece güçlülerin kazandığı, zayıfların ezilerek ortadan kaldırıldığı orman kanunlarına bıraktı. Bilimsel açıdan hiçbir geçerliliği olmayan bir teori, bütün bir yüzyılı etkisi altına aldı.

Sosyal Darwinistlerin en büyük yanılgılarından biri, bilimsel delili olmayan bir teoriyi toplumsal alana uygulamaya kalkışmalarıydı.

Sosyal Darwinistlerin bir diğer büyük yanılgıları ise, hayvanlar için geçerli olan kanunların insanlar için de geçerli olduğunu sanmalarıdır. İnsanlar, hayvanlardan farklı olarak şuur, akıl, vicdan ve yargı yeteneğine sahiptirler. Dolayısıyla, sosyal Darwinistlerin iddia ettiği gibi, orman kanunlarına hiçbir şekilde tabi değildirler. Allah insanı akıl, şuur ve muhakeme yeteneği ile birlikte yaratmıştır ve her insan yaşamı boyunca bu yeteneklerini en iyi şekilde kullanmakla sorumludur. Allah her insanı belli bir ömür ile yaratmıştır. Rabbimiz'in kendisi için takdir ettiği süre sona erdiğinde her insan ölecek, sonra da dünyada yaptığı her tavrın hesabını vermek üzere yeniden diriltilecektir.

Doğada, bazı canlılar, içinde bulundukları koşullara uyum sağlayamadıklarında ölebilirler veya nesilleri tükenebilir. Örneğin koyu renk tüylü bir tavşan, karla kaplı bir ormanda kolaylıkla fark edilebileceği için, kısa sürede başka bir hayvanın avı olup ölebilir. Ama bu durum, Darwinistlerin iddia ettiği gibi yeni bir türün oluşmasını sağlamaz. Yani, ölen koyu renk tüylü tavşanların yerine başka bir tür, örneğin açık renk tüylü geyikler meydana gelmez. Ayrıca insanlar hayvanlardan çok farklıdırlar. İnsanlar yaşamak için doğa koşullarına adapte olmak zorunda değildirler. Bilakis, bulundukları ortamı kendi istek ve ihtiyaçlarına göre değiştirme imkan ve yeteneğine sahiptirler. Örneğin soğuk bir iklimde binalarını, ısıtma donanımlarını, kıyafetlerini iklime uydurabilirler. İnsan toplumlarında doğal seleksiyon olmaz, çünkü insan, aklı ve yetenekleriyle bu tür bir elemeyi engeller.

Bu büyük yanılgılar sosyal Darwinistlerin toplumları insanlık dışı bir bakış açısıyla değerlendirmelerine neden olmuştur. Zayıfların, bakıma muhtaç olanların, güçsüzlerin, sakatların kendi başlarına terk edilmeleriyle toplumların

ilerleyeceğini düşünmeleri, bu akıl ve vicdan dışı bakış açısının önemli bir örneğidir. Oysa bencillik, zayıf ve muhtaç insanlara yardım etmemek, ilerleme değil gerileme getirir. Çünkü sosyal Darwinizm'in bakımsız ve muhtaç durumda bırakılması gerektiğini iddia ettiği kişiler akledebilen, düşünebilen bilinç sahibi insanlardır. Bu insanlar, haksızlıkla, zulümle karşı karşıya geldiklerinde, ihtiyaç içinde bırakıldıklarında -eğer din ahlakının insanlara kazandırdığı sabır, affedicilik, anlayış gibi erdemlere de sahip değillerse- kendilerine bu muameleyi yapanlara karşı büyük bir öfke ve kin duyabilirler. Öfkelerini dindirebilmek içinse yakın tarihte de birçok örneği görüldüğü gibi şiddete başvurabilirler. Bu da büyük çatışmalar ve kavgalar doğurabilir. Bunun neticesinde, tüm maddi ve manevi imkanlar bu tür çatışmaları yatıştırmaya harcanacağı için ilerleme değil, aksine sanattan teknolojiye, ekonomiden bilime kadar her alanda gerileme yaşanır.

Ayrıca, öjeni taraftarlarının yaptıkları gibi, hasta veya özürlü insanların öldürülmeleri hem çok büyük bir vahşettir, hem de bu vahşetin toplumun ilerlemesine katkı sağlaması hiçbir şekilde mümkün değildir. Cinayetin bu kadar açık bir şekilde işlenmesinin ve kabul görmesinin, toplumda oluşturacağı yıkım çok büyük kayıplar getirecektir. Günümüzde dünya nüfusunun yaklaşık %6'sı özürlüdür. Bu çok büyük bir sayıdır -yaklaşık yarım milyar insan-. Böyle bir durumda her insan ailesinden veya çevresinden birçok kişiyi kaybedecek, yakınlarından en az birkaç kişinin öldürülmesine izin vermiş olacaktır. Bunun getireceği ağır manevi yaralar, insanların ruh sağlığını ve dengesini bozacak, büyük bir ahlaki çöküntüyü beraberinde getirecektir. Annenin çocuklarına, çocukların anne babalarına, kardeşin kardeşe güvenemediği, her an birinin diğeri hakkında ölüm izni verebileceği bir toplumda çok ciddi bir dejenerasyon ve bunalım yaşanacağı açıktır. Ayrıca, insanların sadece özürlü oldukları için öldürüldükleri bir toplum, aslında korkunç bir ahlaki çöküntü yaşıyor demektir. Böyle bir toplumun tüm manevi değerlerden yoksun olması, insanlığını tamamen yitirmiş olması gerekir. Cinayet yoluyla insanlığı geliştirdiğini iddia etmek, hiç şüphesiz, çok ciddi zihinsel ve ruhsal sorunlar yaşandığının çok önemli bir göstergesidir.

Kuşkusuz, en büyük felaketlerden biri de, "elemeye" maruz tutulan insanların çekeceği büyük acılardır. Bu acılar diğer insanların da vicdanlarında büyük yaralar oluşturur.

İlerleyen sayfalarda da görüleceği gibi, Charles Darwin'in oldukça geri bir bilim anlayışı ile ortaya attığı evrim teorisinin toplumlara uygulanması ile gelişen sosyal Darwinizm, tamamen insan doğasına ters, uygulandığında insanlığı gerileten, aşağılayan, bunalıma ve karmaşaya iten, kargaşa, kin ve nefret getiren, savaşlara, cinayetlere, çatışmalara sebep olan bir dünya görüşüdür.

Sosyal Darwinizm her ne kadar 19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılda gerçek anlamda hakim olmuşsa da, günümüzde hala birçok alanda olumsuz etkisini göstermektedir. Evrimsel psikoloji, genetik determinizm gibi adlar altında toplumlar hala Darwinizm'in yanılgılarına göre değerlendirilmeye çalışılmaktadır. 21. yüzyılın yeni felaketlerden korunabilmesi için, sosyal Darwinizm'in tehlikeleri her yönüyle insanlığa gösterilmeli, ayrıca bu felsefeye temel oluşturan evrim teorisinin hiçbir bilimsel delili olmadığı dünyaya anlatılmalıdır.

Dr. Cihat Gündoğdu'nun sunumu: "Darwinizm Her Türlü Zulmü Legal Hale Getirmeye Çalışır"

Kıymetli katılımcılarımıza ve meslektaşlarımın her birine; birikimlerini bizimle paylaştıkları için öncelikle teşekkür etmek istiyorum.

Bu önemli etkinlikteki detaylı analizler ve sunulan bütün bilimsel veriler tek bir gerçeği yani "Allah'ın var olduğu gerçeğini" bizlere bir kere daha gösteriyor.

Bu önemli etkinlikteki detaylı analizler ve sunulan bütün bilimsel veriler tek bir gerçeği yani "Allah'ın var olduğu gerçeğini" bizlere bir kere daha gösteriyor.

Evren; gelişigüzel tesadüflerin, rastgele bir kargaşanın ürünü değil. Evrenin her köşesinde kusursuz, en ince ayrıntısına kadar ihtişamlı şekilde tasarlanmış, hataya kesinlikle yer bırakmayan, mükemmel bir plan var.

Çok açık olmasına rağmen bu gerçek bilim dünyasında bazı kişiler tarafından her nasılsa göz ardı edilmeye, gizlenmeye çalışılıyor. Öte yandan bütün bilim dallarının işaret ettiği bu gerçeği gören ve bunu dile getirmek isteyen akademisyenler ise; sırf evrim teorisini eleştirdikleri için üniversitelerdeki görevlerinden azlediliyorlar. Peki bilim adına konuşan bu insanlar bilimsel gerçekleri neden gizliyorlar?

Bu durumun nedenini anlamak için kısa bir özet yapmakta fayda var:

Darwinizm'in ideolojisi olan evrim teorisi doğada acımasız bir yaşam mücadelesi olduğunu iddia eder. Bu yaşam mücadelesinde güçlü olanların en güçsüzleri elimine edeceği ve bu sayede insanlığın gelişeceği, türlerin değişeceği hezeyanlarını anlatır. Evrim teorisi yani Darwinizm her türlü zulüm ve kan dökücülüğü legal hale getirmeye çalışır, bunun sonucu olarak da bugün dünyada zulmün her çeşidini, savaşları, kan dökmeyi, kargaşayı ve ırkçılığı görüyoruz. İşte bu yüzden Darwinizm'in geçersizliği bilimsel olarak anlatılmalıdır.

Geçtiğimiz yüzyılın insanlık tarihinin en karanlık, en çok kan dökülen, insanların en fazla korku ve şiddete maruz kaldığı yüzyıllardan biri olduğu herkesçe kabul edilmektedir.

20. yüzyılda Darwinizm'in dünyaya getirdiği belalara birkaç örnek verebiliriz:

- Stalin, Hitler, Pol Pot gibi kanlı diktatörler milyonlarca insanı katlederek zalimlikleriyle ün saldılar.
- Bu yüzyılda savaşlarda 160 milyon kişi öldürüldü. Ki bu rakam, tahminlere göre insanlık tarihinin başından 19. yüzyıla kadar olan savaşlarda ölenlerden çok fazladır.
- Hitler kendi halkından binlerce insanı gaz odalarında öldürttü. Neden? Çünkü onları kendince "işe yaramaz görüyordu".
- İngiltere'den Almanya'ya, Amerika'dan İsveç'e kadar birçok Batı ülkesinde yüz binlerce insan ölüme terk edildi. Bunun nedeni de Darwinizm'di.
- Irkçılık kimi devletlerin ideolojisi haline geldi ve bazı insanlar sadece ırkından ötürü insan bile sayılmayarak kolayca katledildi.
- Doğu ile Batı, komünist ile kapitalist, sağ ile sol arasında çatışmalar, sıcak ve soğuk savaşlar yaşandı. Bu nedenlede aynı ülke halkları, hatta kardeşler bile birbirlerine düşman hale getirildi.

İşte 20. yüzyılı böylesine çalkantıların, kargaşa, savaş ve çatışmaların içine iten, 21. yüzyılda da insanlar arasında kin ve düşmanlığa sebep olan ideolojik temel Sosyal Darwinizm'dir. Dolayısıyla dünyadaki kısır şiddet döngüsünün sona ermesi, insanlığın barışa, huzura ve mutluluğa, sevgi ve saygı dolu bir dünyaya yönelmesi için gereken çok açıktır. Sosyal Darwinizm'in temeli olan materyalist dünya görüşü fikren yenilgiye uğratılmalıdır. Bunun için materyalizmin dayanak noktası olan Darwinizm'in bilimin tüm dallarında çöktüğü, Darwinizm'in bilimle alakasının olmadığı, tam tersine bilimsel delillerle çeliştiği anlatılmalıdır.

Son olarak; burada bir kez daha bizimle bir araya gelen tüm katılımcılarımızın her birine Teknik Bilim Araştırma Vakfı ailesi olarak da, huzurunuzda teşekkür etmek istiyoruz.

Tarafsız ve gerçek bilimin gösterdiği deliller ışığında daha iyi bir dünya inşa etmemize destek verdiğiniz için sizlere de teşekkürü bir borç biliriz. Bugün kurduğumuz dostluklarımızın devamını temenni ederiz.

Katılımınız için teşekkür ediyor, hepinize iyi bir akşam diliyorum. Bir dahaki etkinliğimizde yine buluşmak, bir araya gelebilmek dileğiyle.

Sonuç

Konferansa konuşmacı ve izleyici olarak katılan bilim insanlarının, akademisyenlerin, üniversite öğrencilerinin, sanatçıların, siyasetçilerin ve sivil toplum örgütü temsilcilerinin ortak görüşü, ilkokuldan itibaren ülkemizdeki eğitim müfredatının en baştan revize edilmesidir. Buna göre evrim iddialarının bilimsel gerçekmiş gibi okutulmasından vazgeçilip, tek yanlı eğitime son vererek, Yaratılışı kanıtlayan bilimsel delillerin de müfredatta yer alması gerekmektedir..

150 yıl önceki bilimsel koşullarda ortaya atılmış bir teori olan evrim teorisinin, özellikle toplumları dini değerlerden uzaklaştırmak amacıyla bilimsel bir gerçekmiş gibi sunulduğu ve günümüzün bilimsel verileri ışığında hiçbir bilimsel geçerliliğinin olmadığının ispatlandığı gençlerimize anlatılmalıdır.

Önerimiz: Ders kitaplarında hayatın kökeniyle ilgili bölümlerde evrim teorisi anlatılırken, bu teorinin aşağıda özetleyeceğimiz bilimsel veriler ışığında çürütüldüğüne de yer verilmesi; bu teorinin karşısında yer alan Yaratılış gerçeğinin ise bilimsel verilerle nasıl desteklendiğinin anlatılmasıdır. Okul müfredatlarında evrim teorisinin yanı sıra bilimsel delillerin de okutulması gerekmektedir. Öğrenciler bu eğitim sırasında herhangi bir şekilde yönlendirilmeyecekler, sadece kendilerine sunulan bilimsel gerçeklere göre karar vereceklerdir. Bunun için, okullarda, mutlaka bu bilimsel gerçeklerin sunulacağı bir müfredat değişikliğine ihtiyaç vardır. Çocuklarımız şu anda bu bilimsel delillere okul müfredatlarında herhangi bir şekilde ulaşamamakta ve tek yönlü bir eğitim almaktadırlar.

Evrim teorisinin bilimsel açıdan açmazlarının aşağıdaki başlıklarda toplanması mümkündür:

- Evrim teorisi, cansız moleküllerin canlılığı nasıl oluşturduğunu açıklayamaz. İlk proteinin nasıl meydana geldiğine dair bir açıklaması yoktur.
- En basit protein molekülünün dahi var olabilmek için başka proteinlere ve hücrenin varlığına ihtiyaç vardır. Evrimi savunan bilim adamlarının bu sorunu çözmek için ileri sürdükleri hayali mekanizmaların hepsi bilimsel verilerle çürütülmüştür.
- Evrim teorisi, insan ruhunun ve zihninin nasıl oluştuğuna dair bir açıklama getirememektedir.
- Evrimcilerin iddia ettikleri ara geçiş formları 150 yıldır aranmalarına rağmen fosil kayıtlarında yer almamaktadır. TEK BİR ARA FOSİL DAHİ BULUNAMAMIŞTIR. Yüz milyonlarca fosil bulunmuştur, ancak bunlardan hiçbiri ara geçiş formu değildir, günümüz canlılarına veya soyu tükenmiş bazı canlılara ait, tam türlerdir.
- Evrimcilerin ara fosil olarak öne sürdükleri *Archaeopteryx* gibi fosillerin tamamının aslında bir ara fosil olmadığı detaylı incelemeler sonucunda ispatlanmıştır. Günümüzde ara form olarak sadece hayali çizimler sunabilen evrimciler, tek bir ara form fosili örneğini dahi getirememektedirler.
- Canlılığın ilk izlerine rastlanan 540 milyon önceki Kambriyen Patlaması olarak adlandırılan dönemde trilobit benzeri son derece kompleks canlıların fosillerine rastlanmaktadır. 3.000 mercekli göz gibi kompleks organlara sahip bu canlıların aniden fosil kayıtlarında belirmesi, evrim teorisinin aşamalı evrim iddiasını çürütürken, bir anda Yaratılış gerçeğini delillendirmektedir.
- Hubble teleskobunun ilettiği ilk bilgiler ışığında evrenin bir başlangıcı olduğu ve bu başlangıcın Büyük Patlama ile meydana geldiği ispatlanmıştır. Bu gerçek, evrenin ezeli olduğunu, bir başlangıcı dolayısıyla bir Yaratıcısı olmadığını iddia edenlerin teorilerini de çürütmüştür. Evrenin bir başlangıcı vardır, yaratılmıştır.

Uygun görüldüğü takdirde, Teknik ve Bilim Araştırma Vakfı olarak evrim teorisini bilimsel olarak çürüten tüm delilleri, araştırmacılar, eğitmenler ve konunun uzmanlarından oluşturacağımız bilim kurulu ile her seviyedeki ders

kitabı için bir araya getirebileceğimizi, bu konuda her türlü destek ve katkıya hazır olduğumuzu bildirir, bu metni görüşlerinize sunarız.

RESİM ALTI YAZILARI

s.7

Konferans sırasında evrimin hiçbir zaman omadığının delili fosillerin sergilendiği bir fosil sergisi düzenlendi. Fosil kayıtlarının gösterdiği gibi canlılar sahip oldukları tüm özelliklerle birlikte bir anda ortaya çıktı ve türler var oldukları sürece boyunca en ufak bir değişim göstermedi.

s.9

95 milyon yıllık boynuzluköpek balığı fosili yaşayan örnekleriyle tıpatıp aynıdır ve hiçbir değişim göstermemiştir.

s.11

Yeryüzünde 380'den daha fazla fosil yatağı bulunmaktadır. Bu fosil yataklarından şimdiye kadar 700 milyondan fazla fosil çıkarılmıştır. Bu fosillerin tamamı yaratılışı ispat etmektedir. Ele geçirilen fosillerden ise tek bir tanesi bile ara fosil değildir. Tüm fosiller yaratılışı ipsat etmektedir.

s.20

Francis Crick ve James Watson DNA'daki ihtişamlı yapıyı keşfederek Nobel ödülü aldılar.

s.21

İnsanda hücrelerindeki 46 kromozom 23 çift halinde bulunur. Her çift kromozom vücuttaki belirli faaliyetlerin yerine getirilmesinden sorumludur. Bu kromozom çiftlerindeki herhangi bir bozukluk onarılmaz hasarlar meydana getirir.

s.23

Yaşamın molekülü DNA

cell

chromosomes

gene

DNA

protein

s.31

1) DNA'nın üzerinden mRNA sentezlenir. 2) Ribozom protein üretmek üzere hazırlanır. 3) mRNA çekirdek zarından sitoplazmaya yani ribozomlara gider. 4) Taşıyıcı RNA sitoplazmaya dağılır. 5) mRNA ribozomların protein üretim birimine yerleşir. 6) Ribozomlarda mesajcı RNA ile taşıyıcı RNA karşı karşıya gelir ve bağlanır. Yanyana gelen aminoasitler birbirine peptid bağıyla bağlanarak proteinleri oluşturur. 7) Taşıyıcı RNA sitoplazmadan amino asitleri yakalar ve ribozoma getirir.

Hücrede bir proteine ihtiyaç duyulduğu zaman DNA molekülüne bu ihtiyacı bildiren bir sinyal gönderilir. Bu sinyali alan DNA hangi proteine ihtiyaç duyulduğunu anlar. Ve ardından bu proteinin amino asit diziliminin bilgisinin bulunduğu bölümün bir kopyasını çıkarır. Bu kopyalanan bilgi üretilecek proteinin bilgisini taşıyan Mesajcı RNA'dır. Mesajcı RNA kopyalandıktan sonra çekirdekten çıkarak proteinin üretim fabrikaları olan ribozomlara doğru yola koyulur. Aynı anda DNA'dan kopyalanmış olan bir diğer RNA amino asitleri taşıyarak ribozomlara getirir. Her amino asit kendisine özel bir taşıyıcı RNA ile taşınır. Üretilecek olan proteine ait amino asit diziliminin bilgisini taşıyan mesajcı RNA ribozomun üretim bölgesine yerleşir. Taşıyıcı RNA getirdiği amino asitlerle birlikte mesajcı RNA'da bildirilen sıraya uygun şekilde karşısına geçer. Yine DNA'dan kopyalanan bir başka RNA molekülü mesajcı RNA ile taşınır. RNA'nın birbirine bağlanmasını sağlar. Yanyana gelen taşıyıcı RNA'ların getirdiği amino asitler aralarında peptid bağı oluşturarak protein zincirlerini meydana getirirler. Ve getirdiği yükü boşaltmış olan taşıyıcı RNA'lar da ribozomdan ayrılır. Daha sonra üretilen protein de kullanılacağı yere doğru yola çıkar.

s.43

Canlılar üzerinde gözlemlenen tüm mutasyonlar zararlıdır. Çünkü canlı DNA'sı çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki organizmaya sadece zarar verecektir.

Mutasyonların sebep olacağı değişiklikler ancak ölüler, sakatlar ve hastalardır. (Yanda) Mutasyona uğramış sakat canlılara ait bazı örnekler görülmektedir.

Mutasyonların zararlı etkileri sonucunda sakat kalmış canlılar

DNA Hasarı

s.52

Varyasyonlar günlük hayatta sık sık örneklerini gördüğümüz biyolojik bir olgudur. Tüm varyasyon örnekleri belirli genetik sınırlar içinde gerçekleşen ve evrimle ilgisi olmayan aynı türde gerçekleşen dalgalanmalardır.

s.57

Edwin Hubble, dev teleskobuyla yaptığı gözlemlerde evrenin genişlediğini fark etti. Hubble böylece "sonsuz evren" efsanesini yıkacak Big Bang teorisinin de ilk delilini bulmuş oluyordu.

s.62

Penzias ve Wilson'ın keşfettiği Kozmik Fon Radyasyonu, Big Bang'in kesin bir delili olarak bilim tarihine geçti.

s.75

1. Pro

2. Gly

Kolajen proteininin amino asit yapısı. Şekilde de görüldüğü gibi, her üç amino asitten biri glisindir. (Gly)Glisin küçük olması nedeniyle kolajenin yapısı için en uygun amino asittir.

s.87

Mutasyonların zararlı etkileri, resimdeki canlılarda açıkça görülebilmektedir. Mutasyonlar canlıları ya sakat bırakır ya da onları öldürürler. Mutasyonlar canlıları geliştirmez, onlara yalnızca zarar getirirler.

s.98

Fahri Başkanı Sayın Adnan Oktar'ın eserlerinin pek çoğunda Darwinizm'in geçersizliği bilimsel delillerle çürütülmektedir. Bu konferansta hazırlanan çalışmalar kendisinin eserlerinden faydalanılarak hazırlanmıştır.

s.102

Darwin'in döneminde kullanılan ilkel mikroskoplar hücreyi basit bir leke gibi gösteriyordu. Günümüzde kullanılan mikroskoplar ise, hücrenin ne kadar kompleks ve mükemmel bir yapıya sahip olduğunu ortaya koymaktadır.

s.107

Evrimin bir safsata olduğunu mümkün olan her yayını kullanarak yaygınlaştırmak ve her bir kişiyi bilgilendirmek son derece önemlidir.

ALLAH BİRDİR HERŞEYİN YARATICISIDIR

EVRİM TEORİSİ BİLİMSEL DEĞİLDİR